

Gløtt

Jens Magnus

Glohug

Gløtt

Jens Magnus

Gløtt

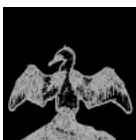
Roman

Glohug

3. utgave, julen 2010.
Satt i Oslo i 2010 med Garamond 14 pkt.
ISBN 978-82-93070-00-9

www.glohug.no

Til Kristin,
som alltid er full av gode ideer.

Forord

Avanse

Avgift

Betalingsmiddel

Cash

Debet

Flis

Fortjeneste

Gevinst

Gryn

Honorar

Inntekt

Kontanter

Kreditt

Kroner

Kurtasje

Likvider

Lønn

Midler

Moneter

Netto

Premie

Renter

Salær

Skatt

Spenn

Stål

Tilgodehavende

Trekk

Utgift

Utlegg

Vederlag

Et cetera ad absurdum

I

«You may say I'm a dreamer, but I'm not the only one.»
John Lennon.

Første kapittel

Kjedsomhet. Som en ballong inni hodet. Den fyller meg helt og absorberer ethvert initiativ.

Går det an å kjede seg totalt? Kan man bli så fylt av kjedsomhet at det faktisk blir oppslukende? At kjedsomheten griper bevisstheten så absolutt at du glemmer alt rundt deg?

Det ser ut til å være veien ut. Jeg kjeder meg. Det er kjedelig å våkne. Måltidene er kjedelige. De lange dagene døyver jeg med letteste bøker og trivielle filmer. Til jeg endelig sovner rundt klokken to.

Jeg klarer ikke å døyve kjedsomheten. Ergo må jeg la den øke i omfang til den blir altomfattende. For så å finne ut hva som ligger bak. Bak alt det kjedelige, alt det trivielle, rutinen og det totalt fraværende engasjementet.

Rupert løftet pennen fra arket han hadde skrevet på og så seg rundt. Utenfor vinduene skinte en skarp, klar høstdag, men det var lite av lyset som klarte å vekke noen interesse gjennom de østvendte vinduene. Et tynt lag støv lå og døyte over gulv og bordplate. I hyllene kikket noen bind ut fra boksamlingen. Han reiste seg, trev en bok i blinde og slo opp i den. Teksten danset foran øynene hans og han klarte ikke å fokusere på de små typene. Oppgitt slengte han boken fra seg. Om det nå bare kunne komme noen! Men det gjorde det aldri.

Han gikk inn i det lille kjøkkenet og satte over te vann. En kopp med sterk Earl Grey ville kanskje få ham på lystigere tanker. Slikt hadde

skjedd før.

Han satte seg ved skrivebordet igjen. Strøk hånden gjennom den kraftige manken.

Da – plutselig – som et svar på hans bønner, ringte det på.

Han skvatt opp og småsprang de få skrittene bort til døren. Han fomlet med låsen i noe som virket som en evighet. Gjennom den knudrete ruten i døren kunne han skimte en skikkelse utenfor. Der: endelig fikk han opp den gjenstridige låsen og døren svingte ut i høstværet.

Skikkelsen utenfor sa ham ingen ting. Det var en eldre, noe lurvete herre med grå, posete frakk og en hatt som så ut som om den var fra attenhundretallet. Rupert gransket ham nøye og ventet høflig på at den andre skulle komme til saken.

Det tok tid før mannen begynte å snakke og da han endelig var i gang, virket det som om prosessen med å tale voldte ham besvær. Han lette etter ordene som om språket var ham fremmed. Det var tydelig en anstrengelse for ham å forme stavelser samtidig som det skulle skaffes luft nok til at de korte setningene kunne oppfattes. Rupert bøyde seg uvilkårlig nærmere.

– Navnet er Pihl, sa herren og pustet et par korte hiv. – Får jeg komme inn?

Han løftet blikket og festet et par grå øyne på Rupert. Et eller annet fandenivoldsk gnistret inne i pupillene. Ytterligere noen sekunder gikk før Rupert hadde fått med seg at et spørsmål var stilt. Han rykket et halvt skritt inn i entreen og gjorde plass til den uventede gjesten.

Uten et ord til tråkket Gregor Pihl over terskelen og inn i Ruperts kjedelige liv.

Et stykke ned i den andre tekoppen virket det som om det ble litt mer liv i den grå skikkelsen. Han løftet blikket og tok inn leiligheten med et par sveip. Deretter fokuserte han på Rupert og svelget et par ganger. – Teen var riktig bra, begynte han nølende. – Men det er noe

ganske annet jeg skulle lufte for deg. Det vil si – om du er klar...

Han stoppet igjen.

– Klar til hva?

Rupert følte seg ikke helt hjemme. Han skjønnte ikke hva den andre hadde i tankene.

Pihl reiste seg og gikk noen skritt frem og tilbake i værelset. Den venstre hånden hans var nede i frakkelommen og tryllet frem en velbrukt snadde. Etter å ha stappet den omhyggelig, tente han opp, og blåste noen aromatiske skyer ut i rommet. Han viftet omkring seg med den rykende fyrstikken, og Rupert hentet et askebeger.

– Hvordan er formen, begynte Pihl forholdsvis prosaisk. – Tåler du en reise? Jeg har tenkt å ta deg med et sted du aldri har vært før. Hvordan låter det?

Han pattet begjærlig på den krumme snadden.

Rupert var ikke sikker på om han hørte rett.

– En reise? Hva..., begynte han.

– Jeg skal forklare, sa Pihl, og satte seg tungt ned i sofaen. – Men jeg vet ikke riktig hvor jeg skal begynne... Du er sikkert oppmerksom på at samfunnet har forandret seg svært i løpet av de siste hundre årene. Med alle nyvinningene innen kommunikasjon, er kloden blitt mye mindre. Ikke bare kan vi sende post, bilder og lyder kloden rundt på et øyeblikk. Vi kan også reise selv til de fjerneste steder på planeten i løpet av få timer.

Rupert nikket. Pihl dampet liv i snadden igjen.

– Dette har endret mye, fortsatte han. – For to-tre generasjoner siden var en tur fra Sirdal til Grorud to-tre dagsreiser. I dag går nyheter rundt kloden med lysets hastighet. Og dette har ikke bare ført med seg gevinster.

Pihl ble litt skarpere i stemmen. Rupert satte seg opp i stolen og grep tekoppen med begge hender.

– Som alltid er det de ressurssterke som raskest høster fordelene ved teknologiske nyvinninger, sa Pihl. – I mange generasjoner har en be-

grenset gruppe mennesker vært så påpasselige med sine posisjoner at de har hatt ubegrenset tilgang til matfatet. Vet du hva jeg snakker om, spurte han, og så skarpt på Rupert.

Rupert ristet på hodet. Dette forekom ham underlig.

– Hva er den viktigste og eneste målestokk for verdier i dagens samfunn?

Pihl så interessert på ham.

– Penger, foreslo Rupert.

– Nettopp. Er det ikke rart at noen steder i verden er det så uforholdsmessig mange penger, mens andre steder har ikke folk til mat og klær?

– Jo, mente Rupert, – men slik har de vel alltid vært?

– Mer eller mindre, medga Pihl. – Men dette er i ferd med å akselerere, og ny teknologi har satt ytterligere fart i prosessen. I alle tider har de virkelig rike og sterke sørget for å eie bankene. Der har de kunnet trykke penger og låne dem ut mot renter. I dag skjer det samme digitalt. De store bankene låner ut penger mot renter, men sedlene finnes ikke lenger. Pengene er bare tall i en bankkonto. Skjønner du hva jeg snakker om?

Pihl viftet med den slukkede snadden.

– Hva har dette med oss å gjøre?

Rupert kunne ikke annet enn å møte spørsmålet med et nytt.

– Alt, sa Pihl med ettertrykk. – Når imaginære penger kan lånes ut mot renter, er vi på vei mot et mammonokrati. Et samfunn der pengene har all makt. Og det må vi for en hver pris unngå!

Pihl kunne ikke annet enn å humre over måten han selv hadde uttrykt seg på. «For enhver pris» var jo nettopp en metafor hentet fra forretningsverdenen. Han kremtet og fortsatte:

– Nå er det rett før vi er fremme ved det punkt hvor pengelånernes drøm blir til virkelighet. Jeg vet det for jeg har vært der. Vil du være med og se?

– Har vært der? Hva mener du, spurte Rupert.

– Akkurat det jeg sier, sa Pihl rolig og tømte tekoppen. – Jeg kom nå i formiddag tilbake fra år 2026. Der ser det ikke bra ut, la han til.

Rupert satt himmelfallen. Her satt en eldre herre han aldri hadde sett før og lanserte usannsynlige teorier om pengevelde og tidsreiser. Samtidig var det noe fascinerende og tillitvekkende ved måten det var blitt lagt frem på. Han fant frem en sigarett og tente den. Da fikk han en innskytelse.

– Når er du født, spurte han.

Pihl kikket rolig på ham. – 1935, sa han. – Jeg ble 70 i fjor.

– Hvordan kom du deg tyve år frem i tiden?

– Det er noe jeg har lært etter å ha fulgt pengelånerne nøye i mange år, sa Pihl. – De har tilgang på en masse muligheter som de aldri vil dele med oss «vanlige folk». Tidsreiser har vært mulig i årevis. Men det er kun noen få utvalgte som får oppleve det. Jeg har nærmest sneket meg til det.

En skygge av et smil for over ansiktet hans.

Han ble raskt alvorlig igjen. – Det er ikke mange som vil låne øre til en gammel, avfeldig gubbe, begynte han. – Men om du ville være med meg en tur og se fremtiden med dine egne øyne, vil det være lettere å overbevise folk om hva som er i ferd med å skje. Så får vi se om det er mulig å endre fremtiden, sa han og la pipen fra seg.

– Jeg tror det begynner å haste. Skal vi dra, spurte han utålmodig. – Jeg skal fortelle deg mer mens vi er på vei. Hvis vi skal være med på hoppet, må vi være i Drammen om to timer.

Rupert så på klokken. Den nærmet seg seks.

– Ja, skal vi kjøre, spurte han og satte tekoppene på kjøkkenet.

Annet kapittel

Snart satt de ved siden av hverandre i Ruperts gamle Citroën. Drammensveien var tett trafikkert på ettermiddagen, men det gikk likevel

temmelig jevnt nedover. Etter et kvarter hadde de lagt Sandvika bak seg, og trafikken ble langsomt tynnere.

– Du har sikkert lagt merke til hva som har skjedd i løpet av den siste generasjonen, sa Pihl.

– Da dine foreldre var unge, var det tilstrekkelig at én jobbet. I dag må begge jobbe. Og det skyldes ikke bare et høyere forbruk og større materielle krav til hverdagen. Faktum er at en stadig større del av pengene vi strever for, går med til å betale renter i et eller annet ledd. Om du for eksempel skal kjøpe deg en ny Citroën til 200.000 kroner, regner jeg det som sannsynlig at mellom 80 og 90.000 av disse går med til å betale renter, kanskje mer. Husk at alle underleverandører til bilfabrikken har sine lån å betjene. Alle som har arbeidet på den aktuelle bilen skal ha betalt for å dekke sine utgifter, som igjen skal dekke en leverandørs renter. I snitt kan vi si at 50 % av hver overført sum går rett til en eller annen bank i form av renter. De små bankene, i sin tur, har lånt penger i de store, og det er i fire-fem store banksammenlutninger alle rentene til slutt havner. De som jeg kaller pengelånerne sitter i enden av denne lange betalingsrekken og høster alle rentene.

– Denne karusellen går nå bare fortere og fortere, fortsatte han. – Dessuten er det bakt inn en uløselig faktor her, som er oversett i generasjoner og som nå begynner å bli foruroligende.

Rupert kastet et sideblikk på Pihl før han igjen konsentrerte seg om trafikken.

– Se på det slik: begynte Pihl. – Hvis det bare var skapt tusen kroner i verden og disse, for enkelhets skyld, var lånt ut til 10 % rente, må altså 1.100 kroner betales tilbake til banken.

– Ja, sa Rupert. – Og så?

– Ja, det er jo bare laget tusen kroner. Den siste hundrelappen finnes ikke. Den er ikke trykket. Pengevesenet har på denne måten ført med seg et akkumulert undertrykk som nå er i ferd med å vokse seg ut av proporsjoner. Det skal stadig betales tilbake mer penger som ikke finnes. For å skaffe disse midlene til veie må vi stadig låne mer, og den

ikke-eksisterende summen vokser. Det er som en kreftsvulst! Og det er for sent å kurere den med medikamenter. Noen må frem med kniven.

– Jeg har alltid undret meg på dette med renter, sa Rupert sakte. – Var det ikke forbudt med renter før? Og så husker jeg noe om Jesus i templet?

– Du har så rett, sa Pihl. – I mange år var renter et fyord i maktens korridorer. Men det var før, mens makten lå hos kirken og fyrstene. Da måtte pengelånerne jobbe mer i det skjulte samtidig som de passet på at makthaverne hele tiden var avhengige av dem. Den styrtrike Rothschild-familien kom seg opp til en svimlende kontroll over pengeverdenen ved hjelp av lureri, løgner, børstriksing og et velpleiet forhold til Europas viktigste maktmennesker: paven og de mellomeuropeiske fyrstene. I de senere årene har kirken og kongehusene langsomt mistet sin egentlige makt. I dag eksisterer de mest som symboler på makt. Men husk at både kirkens høyeste organer og de store kongehusene er sterkt inne på eiersiden i de verdensomspennende bankhusene. Så noe av makten har de beholdt. Den vanvittige rikdommen vi kan se, blant annet i det engelske kongehuset, er høyst reell. Hva Jesus angår, sa han noe den gangen for to tusen år siden som er gått helt i glemmeboken. «Du kan ikke tjene både Gud og mammon,» sa han. Men i realiteten gjelder de ordene i dag også. De som virkelig har gjort det stort innen bankvesenet er nok rimelig langt fra å ha et godt forhold til Gud. Men det tror jeg de gir blaffen i. Et ordtak i disse kretsene er: «Gi meg kontroll over de som trykker et lands penger og jeg trenger ikke bry meg om de som trykker lovene.» Lønnen er nemlig bra, konkluderte Pihl tørt.

En halv time senere satt de to med hver sin kaffekopp inne i en lurvete kafé i Drammen. Klokken nærmet seg syv, og Rupert hadde fremdeles en masse løse tråder i hodet. Men han visste ikke riktig hvor han skulle begynne å nøste.

– Denne tidsreisen, begynte han. – Hvordan foregår den?

Pihl fingret med pipen, men la den tilbake i lommen med et lite sukk.

– Det finnes åpninger mellom forskjellige tidsepoker og hvis man kjenner disse åpningene, kan man bevege seg nokså fritt rundt i tiden, fortalte han. – Et punkt er lagt til åsen utenfor Drammen der hvor Spiralen er gravd inn i fjellet. Tilsvarende punkter finnes mange steder på kloden.

Rupert hadde kjørt opp Spiralen en gang; en veitunnel som går i en spiral inne i fjellet. For Drammen er den blitt noe av en turistattraksjon, På toppen finnes det en liten kafé og ut fra denne går et nett av turveier og skiløyper inn i marka.

Pihl grep ham plutselig i håndleddet. – Ikke se opp, hvisket han. – De to karene som er på vei over gaten har ved flere anledninger fulgt etter meg. Jeg tror de misliker at jeg har tilegnet meg kunnskap om tidsreisene. Fort – vi går ut bakveien!

Uten et ord mer småløp de to gjennom kjøkkenet og ut i bakgården. Vel ute på gaten igjen fant de Ruperts bil rundt hjørnet og ikke lenge etter var de på vei oppover de små gatene i Drammens utkant.

– Hvis de er på sporet av oss, kan det bli vanskelig å få med seg hoppet klokken åtte, sa Pihl lavt. – Men jeg tror likevel vi skal ta sjansen. Jeg tror ikke de kjenner din bil godt. Nå agerer vi turister. Opp her, dirigerte han. Et gateskilt viste veien til spiralen.

Rupert betalte 20 kroner ved innkjøringen til tunnelen. Han holdt bilen i annet gir, og langsomt svingte den seg oppover inne i fjellet. Etter seks runder var de oppe. Pihl kikket seg i blant over skulderen, men da de vel var oppe, slappet han av.

– Vi setter fra oss bilen her på parkeringsplassen, sa han. – Der borte under trærne står det en benk. Fra den har vi god utsikt til tunnelåpningen.

Etter at Pihl hadde røkt halvannen snadde, kom en grå Audi ut av fjellet. To kraftige karer med solbriller fylte godt opp i den romslige bilen.

– Der har vi dem, sa Pihl, og tok av seg den karakteristiske hatten. –

Nå sitter vi her som far og sønn og ser på utsikten. Slapp av.

Den grå Audien tok et par langsomme runder på parkeringsplassen. Deretter satte karene fra seg bilen og gikk inn på kafeen. Klokken var ti på åtte.

– Nå! Sa Pihl.

Raskt gikk de to de få meterne ned til Ruperts bil. Pihl fant frem en liten ball fra lommen, og tok en runde bort til Audien. Han bøyde seg ned bak bilen og stappet ballen godt inn i eksosrøret. Deretter satte han seg inn på førersetet i Ruperts gamle Citroën.

– Nå tror jeg vi får det forspranget vi trenger, sa han kort, og startet motoren. Rupert kastet et blikk bak seg da de svingte ut fra parkeringsplassen. I halvmørket så han to skikkelser i fullt firsprang over plassen.

Kvelden hadde falt på, og overgangen til tunnelen var ikke så stor som tidligere på dagen. Pihl kjørte sakte. Fra fjellveggene over dem dryppet det i blant dråper ned på frontglasset, og Pihl fomlet litt for å finne vindusviskerne. Deretter sjekket han at bilradioen var skrudd av.

– Ikke vær redd for bilen din, sa han. – Dette kommer til å gå fint. Har du klokke på deg?

Rupert dro opp ermet og sjekket uret. Det nærmet seg åtte.

– Ta den av deg, og legg den i baksetet, sa Pihl. – Digitale klokker går varme når vi hopper i tid. Det kan bli svært ubehagelig å ha den på.

Rupert sa ingen ting, men gjorde som han sa. Citroënen rundet sakte videre nedover i fjellet. Noen steder var det åpninger ut i fjellsiden hvor det svinnende dagslyset fant veien inn. I taket var det med jevne mellomrom neonlys. Ellers var de i et mørke som bare ble brutt av frontlysene på bilen.

– Der, sa Pihl plutselig. – Er du klar?

Uten noen flere kommentarer tråkket han ned gasspedalen. Rupert skimtet så vidt at en luke hadde åpnet seg i fjellsiden. Citroënen gynget kraftig et par ganger. Så ble alt mørkt – og svært stille.

Rupert hadde en underlig følelse av å sove. Samtidig var han mer våken enn han kunne huske å ha vært noen gang. Han så på Pihl som satt konsentrert bøyd over rattet. Rundt dem var det helt mørkt. Hvis frontlyktene på bilen stadig virket, var ikke noe foran bilen som de kunne belyse. Vindusviskerne gikk stadig, men det var ingen lyd fra hjulene. Sto de stille?

Etter hvert dukket det opp et svakt lys langt der fremme. Plutselig kjente Rupert at hjulene hadde bakkekontakt. Det var nesten som å lande med et fly, men overgangen var mykere.

De var inne i en tunnel igjen. Billyktene sveipte over glatte betongvegger på begge sider, og foran dem vokste lyset fra tunnelåpningen raskt.

Tredje kapittel

Så var de plutselig ute i lyset. Rupert kikket seg rundt. Det var en vanlig firefelts motorvei, men den var lite trafikkert. Et par ukjente sportsbiler hveste forbi. Mot dem kom en velkjent Volvo lastebil.

– Det er ikke så mange som har råd til bil lenger, sa Pihl. – De få bilene som går blant vanlige folk, er gamle vogner fra rundt århundreskiftet, sånne som den lastebilen. Men de rike har tilgang både på biler og bensin.

– Er ikke bilene blitt billigere da, spurte Rupert. – Sånn i forhold til lønninger, mener jeg.

– Alt er på en måte blitt billigere, berettet Pihl. – Men folk har likevel ikke råd. Her i 2026 jobber folk full tid fra de er 18 år gamle. Alle sammen. Mange priser er blitt helt absurde i forhold til det du er vant til. Pengene roterer fortere og fortere, og stadig større summer akkumuleres i de store bankene. Enkelt sagt er det slik at vanlige, fattige folk jobber helsen av seg i 40-50 år for at de vanvittig rike skal få enda mer. Og her i 2026 er det så å si ingen som har tid eller krefter til å

stille spørsmål ved pengenes funksjon lenger. Se på den!

Rupert fikk så vidt med seg en flat sportsbil som for forbi dem i langt over 200 km/t.

– I begynnelsen av 2000-tallet, der vi kommer fra, er det enda rom for refleksjon og ettertanke. Jeg tror det er en av de siste sjansene vi har til å sette galskapen på dagsorden, sa Pihl. Han blinket ut til høyre og saknet farten. «Hønefoss» sto det på et skilt.

Den lille byen lignet ikke mye på den Rupert erindret fra noen besøk i barndommen. Høye bygninger i glass og lettmetall dominerte den lille bykjernen. Pihl svingte vekk fra sentrum og satte bilen i et smug mellom noen gjenglemte hus fra sekstitallet. Et par løshunder rømte vekk med halen mellom bena.

– Bli med inn her, sa Pihl. – Du skal få hilse på noen jeg kjenner.

Rupert bøyde seg over i baksetet for å hente klokken sin. Den hadde smeltet og metallet hadde rent ned i stoffet i baksetet.

Pihl så på ham. – Godt du ikke hadde den på armen, sa han bare.

De låste bilen. Pihl beholdt nøklene. Rupert sa ingen ting.

Pihl førte an inn i et portrom. Snart sto de foran en slitt dør uten navn. Pihl ringte på.

Raske skritt hørtes innenfor. Døren ble åpnet og en kar i 40-årene kikket ut på dem. – Pihl, sa han bare. – Kom inn.

De gikk inn i den mørke stuen, og mannen låste bak dem. Han rakte en hånd til Pihl, og deretter henvendte han seg til Rupert: – Anton Bye, sa han kort.

– Rupert Krohn, svarte Rupert.

Alle tre satte seg ned i en mørk salong fra 70-tallet. Den var slitt og støvete. Det meste virket slitent, men Rupert la merke til at de grønne plantene i vinduskarmen stortrivdes.

– Fortell, sa Bye. – Hvorfor kommer du tilbake så raskt?

Pihl la fra seg hatten. – Jeg har tatt med meg Rupert, for det begynner å haste, sa han.

Rupert forsøkte å følge samtalen mellom de to. Han forsto at Bye

var en av svært få mennesker i en forfulgt undergrunnsbevegelse. Ellers skjønte han ikke så mye av det de snakket om. Pihl avbrøt samtalen etter en tid og henvendte seg til Rupert.

– Der borte i hjørnet ligger noen aviser. Det er en grei måte for deg å gjøre deg kjent med staa i fremtiden, smilte han.

Rupert gikk bort til avisbunken, løftet opp et par nummer av Aftenposten og satte seg i en stol ved vinduet. De to andre pratet videre.

Han kikket på overskriftene i den første, som var datert 4. oktober 2026. Haken hans datt ned et par hakk. På første side var det en sak om et internasjonalt idrettsstevne i Oslo. Deretter så han tre-fire artikler om kjendiser. Resten av avisen var utelukkende annonser. Han la den til side og tok opp den andre. Den var datert en uke tidligere. Han fant en lederartikkel fra redaksjonen og begynte å lese:

Fusjonen mellom Den Norske Bank og Den Svenske Bank (DSB) i forrige uke er den siste gjenstående banksammenslutningen i Skandinavia. Etter at DSB i fjor kjøpte Den Danske Bank, har nå dette finanshuset en samlet kapital på vel 225.798. milliarder euro. For skandinaviske investorer gir samlingen store fordeler på sikt.

Fusjonen ble initiert allerede ved vårens møte i Bilderberg-gruppen der flere aktører fra skandinavisk finansliv deltok. Direktør Agnarsson i DSB sier seg svært fornøyd med fusjonen. I Europa er det nå fem banker. Bank of England, Banque de France, Swiss National Bank, Banco de Espana og DSB.

Disse fem finanshusene er igjen samlet i det som kalles Bank of International Settlements i Sveits.

Rupert la fra seg avisen. – Pihl, sa han.

Pihl så opp og banket ut snadden.

– Hvor mange banker er det i verden, begynte Rupert.

– Nå er det 21. Om fem år er det tre, sa Pihl. – Skjønner du hva jeg snakker om?

Rupert bladde videre. Resten av avisen besto av likegyldige artikler om kongehus og kjendiser samt noen referater fra en fotballkamp.

– Hvor er teateranmeldelsene og resten av kulturstoffet?

Han kikket på de andre.

– Teatrene ble lagt ned da FrP overtok regjeringen i 2013, forklarte Bye. – De lønner seg ikke.

Hva gjelder bøker og kunst, er det noe som kun sirkulerer i lukkede kretser. Offisielt sett er det ikke utgitt en eneste bok i Norge siden 2017.

Rupert snappet etter pusten. Hva var dette for slags samfunn? Han satte seg bort til de andre to igjen.

– Får jeg høre, sa han. – Hva er det som har skjedd.

– Det har skjedd mye, sa Bye. – Planen har så vidt jeg vet sirkulert i mange år og er en slags moderne «Endlösung». De virkelig rike har etter hvert kommet til et punkt hvor de begynner å bli uavhengige av folk til å gjøre jobbene for seg. Fra 2012 fikk alle nyfødte operert inn en liten elektronisk brikke under huden. Denne brikken gjør det mulig å overvåke alle individets bevegelser. I dag er arbeidet allerede i gang med å gjøre denne brikken operativ for toveis kommunikasjon. På den måten kan de som Pihl kaller pengelånerne kontrollere folk fra fødsel til grav.

– Hvordan i all verden har de fått til det, spurte Rupert.

– Det begynte allerede i forrige årtusen. Elektroniske brikker ble fort en nødvendig del av folks hverdag. Selv i 2006 er man omgitt av dem. Du har en brikke på bankkortet ditt som forteller om alle innkjøp og transaksjoner, unntatt de som gjøres med cash.

Pengesedlene ble for øvrig avskaffet i forfjor, la Bye til.

– En annen brikke var beregnet for bilene, og folk anskaffet seg dem for å kjøre gjennom de mange bomstasjonene ved siste årtusenskifte. Ved hjelp av dem visste man til enhver tid hvor kjøretøy befant seg. Andre brikker var plassert i mobiltelefoner og i datamaskiner, både stasjonære og bærbare. Elektroniske nøkler ble også innført. Her skulle folk få en enkel mulighet til å låse opp dører, for eksempel på jobben. Ingen tenkte på at denne elektronikken sendte kontinuerlige signaler til en sentral datamaskin med oversikt over folks bevegelser.

– Etter hvert ble dette så vanlig at folk ikke lenger tenkte på dem. Husdyr som katter og hunder ble raskt forsynt med brikker under huden. Senere var det bare å appellere til folks redsel for kidnappere og andre forbrytere. På den måten ble det akseptert å gi alle nyfødte en brikke. Det har gitt folk en innbilt trygghet – og det har gitt pengelånerne full kontroll.

Bye sendte ham et megetsigende blikk.

– Men hvordan kan jeg bidra til å stoppe dette? Rupert henvendte seg til Pihl. – Og kan det stoppes? Vi har reist til fremtiden. Dette er situasjonen i dag. Det er lite vi kan gjøre i 2006 for å stanse utviklingen. Dette her må da skje en gang? Eller?

– Det er nettopp det vi må finne ut, sa Pihl. – Det kan være at det vi ser her ikke er den eneste mulige virkeligheten, men bare en projeksjon av den utviklingen vi var inne i der jeg hentet deg.

Bye la til: – Er det noe dere kan gjøre, vil jeg gjerne bytte denne tilværelsen med en annen. Han grudde seg til nattskiftet ved transformatoranleggene borte på jordet.

(Maskinene passet seg selv naturligvis, men Securitas måtte vokte området mot bander og duster. Sikkerhet først. Bye fikk bra betalt for nattarbeidet, tross alt.)

– Jeg vet, sa Pihl. – Nå må vi legge planer.

Geir Haldorsson lente seg tungt tilbake og lukket øynene. Han hadde sittet foran datamaskinen i flere timer og var sliten. Etter at han fikk denne jobben i Den Norske Bank, hadde han tjent godt nok til å forsørge sin familie og vel så det. Problemet var bare at han aldri så dem. De satt vel forvart i eneboligen utenfor Reykjavik mens han stort sett jobbet på hovedkontoret i Oslo.

Nå hadde han fått en ny oppgave lesset på seg. Sjefen var fornøyd med arbeidet hans og viste ham tillit. Geir var på en måte stolt. Samtidig var det noe som skurret. Han rettet blikket mot skjermen igjen. En oversikt over bankkonti flimret foran øynene hans. Han hadde

bedt maskinen om å gjøre et spesielt søk. Banken drev stadig kontroll med kundene for å se etter mislighold, uoverensstemmelser og andre problemer i forbindelse med kundenes konti.

Der var kontoen han så etter:

Kto 3492.45.22058.

Rupert Krohn.

Vollsveien 21,

1320 Jar.

Saldo: 14.255 kroner.

Det så jo greit ut det, tenkte Geir. Han klikket seg videre: transaksjoner: siste uttak da Krohn hadde dratt kortet sitt i Drammen 4. oktober: *48 kroner.*

Etter det var det ingen bevegelser på kontoen. Geir printet ut siden og la den i ut-kurven.

Han strakte seg og kjente plutselig at han var kaffetørst. Han tok med seg utskriften og kaffekoppen og ruslet bort til automaten. Han vinket til kameralinsen ved inngangsdøren og fylte opp kruset sitt med espresso.

Døren til kontoret ved siden av gikk opp. Det var Andersson, avdelingssjefen. Han ropte på Geir.

– Har du funnet den kunden jeg spurte etter, sa han.

Geir nikket og gikk inn til Andersson. Han la utskriften på pulten hans.

– Hva ser vi egentlig etter, spurte han uskyldig.

– Vi har fått en melding fra hovedkontoret om uregelmessigheter ved denne kontoen, fortalte sjefen. – Men nå går denne jobben videre til en annen avdeling. Takk for hjelpen med å spore ham opp.

Andersson var kort og føyet ham nærmest ut av døren.

Geir tok med seg kaffen tilbake på kontoret. Kundeopplysningene lå stadig oppe på maskinen hans. Han fikk en innskytelse, lukket døren til kontoret sitt og fant fram kundens telefonnummer. Etter å ha slått

nummeret lot han det ringe lenge. Ingen svarte.

Geir så på klokken. Den var snart fire. Det var fredag og han hadde flybillett til Reykjavik i lomma. Endelig skulle han ha en frihelg med familien.

Fjerde kapittel

Det ble sent og røykfyllt i den lille leiligheten i Hønefoss. Pihl og Bye snakket i ett kjøp. Rupert lyttet og jo mer han hørte, jo mer var han innstilt på å hjelpe. Men hvordan?

Han hadde aldri sett på pengene i seg selv som noen trussel. De hadde bare vært et smart betalingsmiddel som kan veksles inn i alle mulige varer og tjenester. Men jo mer han hørte og så der i Hønefoss den kvelden, jo bedre forståelse fikk han for pengenes egentlige vesen.

Dessuten så han etter hvert mønsteret tydelig. Det mønsteret som Pihl hadde luftet for ham på Jar i går, nei tidligere i dag, nei...

Rupert hadde alltid vært en interessert avisleser. Han leste Dagbladet, VG og Aftenposten. Han så på Dagsrevyen nesten hver dag. Nå tenkte han gjennom nyheter han husket fra de siste årene. I bunnen av hver eneste nyhetssak var det en finansiell faktor. Togavsporinger som skyldtes manglende vedlikehold; det var ikke penger til å lønne de som skulle gjøre jobben... En bygning som hadde rast sammen; entreprenøren som var blitt valgt til å gjøre jobben var ikke anerkjent, men han var billigst... Fotballag som slo seg opp ved innkjøp av gode spillere. Samtidig husket Rupert oppslag fra politiske redaktører: «Statsbudsjettet er regjeringens viktigste sak». Han hadde alltid lurt på den. Var politikk bare et spørsmål om å fordele snaue midler slik at færrest mulig ble misfornøyd? Skulle ikke politikken være «det muligens kunst»? Ikke mye kunst å spore i regjeringskvartalet nå for tiden.

Rupert snudde oppmerksomheten mot Pihl igjen.

– Det er nå, skjønner du, sa han opphisset, og viftet med pipehodet.
– Neste år kan det være for sent. Vi må slå til før Skandinavia konverterer til euro. Den norske kronen gir oss et verktøy å jobbe med. Etterpå går det i ekspressfart. Det vet du, sa han. – I løpet av få år en det kun én valuta igjen i Europa, og da er det kanskje for sent å snu.
– OK, sa Bye rolig. – Hvordan skal vi gripe saken an?
– Se her, sa Pihl, og brettet et stort ark utover bordet. Rupert kikket over skulderen hans.

Kartet inneholdt en oversikt over de sterkeste økonomier på kloden anno 2006: dollar, yen, euro, pund, rupees, og så videre. Ved hver kolonne var det en anførsel med kursen til norske kroner.

– Dollaren er på vei nedover, sa Pihl. – Euroen holder seg bra i flere år ennå. Og mens pundet langsomt spises opp av euro, vil rupeen styrkes. Men sterkest er utvilsomt den japanske og etter hvert den kinesiske yen. Den norske kronen er stabil.

– Hva betyr egentlig strekene i symbolene, spurte Rupert plutselig.
– Hvilke streker snakker du om, sa Bye.
– Ja, men se da: dollaren har to vertikale streker, euroen har to horisontale streker, yen og pund har en horisontal strek hver. Hva er det?
Bye og Pihl bøyde seg over arket igjen. Pihl sukket.

– Jeg vet ikke, sa han, – men det er trolig en symbolikk i disse strekene. Dollar og pund som er de eldste valutaene av denne typen, har jo alltid vært pengelånernes valuta. Det kan for eksempel markere hvor stor kontroll lånerne har over valutaen.

– To vertikale streker har alltid vært frimurernes symbol, skjøt Bye inn. – Foran alle deres bygninger står det to parallelle obelisker. Dette symbolet kan man se overalt. I stort format: Se på WTC-bygningene i New Yorks skyline i forrige århundre. I lite format: På pakkene med Marlborosigaretter. Det er kanskje slik at to streker symboliserer full kontroll.

– Mulig, sa Pihl. – Det har alltid vært mye symbolikk på pengesedlene, særlig i USA.

Rupert kjente at han var stup trøtt. Han skjønte hvorfor Pihl hadde vært så medtatt da han ringte på hos ham. «Hoppingen» tok på. Mens Bye og Pihl bøyde seg over arket med fornyet interesse, la han seg på sofaen og sovnet etter kort tid.

Da han våknet igjen, satt Bye og Pihl med hver sin øl på den andre siden av bordet. De så nokså fornøyde ut, og Rupert reiste seg opp.

Etter å ha vasket og stelt seg litt, satte han seg ned hos de andre og tok i mot ølflasken som Bye rakte ham.

– Nå, sa Rupert og gjespet. – Kom dere noen vei?

Pihl så opp. – Jo, sa han. – Det er en mulig vei å gå. Men da trenger vi ytterligere hjelp fra en fagmann. En som kjenner bankvesenet fra innsiden. Har du noen slike kontakter, spurte han.

Rupert ristet på hodet.

– Ja, ja. Det kan vi nok skaffe når vi kommer tilbake til 2006, sa Pihl. Han så på Bye. – Vil du være med?

Bye ristet på hodet. – Jeg har ikke anledning, sa han. – Jeg er nødt til å ha all oppmerksomhet her.

Noen timer senere satt Rupert igjen i passasjersetet på den gamle Citroënen. Pihl kjørte mens han fortalte historier og fakta. Små biter som Rupert selv måtte sette på plass i det puslespillet som etter hvert vokste fram inne i hodet hans.

– I gamle dager var dollarseddelen et slags verdipapir som kunne veksles inn i sølv i hvilken som helst amerikansk bank. I dag er det faktisk ingen verdier som bakker opp dollaren. Den har kun kjøpekraft i seg selv fordi folk er enige om det.

Mens Pihl småpratet, svingte han av til Åsa, nord for Steinsfjorden. Veien smalnet av. På begge sider lå gamle gårdsbruk. Rupert ble sittende og undre seg. Her så det ut som det hadde gjort siden 50-tallet.

– I løpet av et par generasjoner har folk vent seg til at sedler, selv om de bare er papir, faktisk *har* en verdi. Slik er det med all valuta i våre dager, fortsatte Pihl.

Han kjørte langsommere nå.

– Det som skjer i løpet av 2010–2014 er at folk mister troen på pengene. Det virker som om dette faller pengelånerne tungt for brystet, for i løpet av noen få år rammer en rekke naturkatastrofer store kystområder over hele kloden. Rundt 2 milliarder mennesker dør, sa Pihl kort.

– Mener du at disse katastrofene er menneskestyrt, spurte Rupert overrasket.

– Det ser slik ut, svarte Pihl. – Faktum er i alle fall at en masse sentralt plasserte mennesker innenfor bank og finans plutselig og beleilig er bortreist idet orkanen eller oversvømmelsen finner sted. På samme måte som en del sentralt plasserte jøder ble fløyet ut av Tyskland tidlig på 1940-tallet, eller da bin Laden-familien fikk fly ut av USA under den totale flytrafikkblokaden etter 11. september 2001. Ved angrepet på WTC var det også påfallende mange som «ikke var på jobben» den dagen. Viktige folk, skjønner du?

– Jeg begynner å forstå, sa Rupert.

– Løsningen, så vidt vi kan se det, er at det lanseres en valuta som faktisk har en reell verdi i bakhånd. Slik som gullreserven i Fort Worth fungerte som dollarens backup på 1800-tallet. Det vil få tilbake troen på pengene i en overgangsperiode inntil det kan gjøres noe mer permanent med rentesystemet

– Men finnes det en slik verdi noe sted da? Og er det mulig å få tilgang til slike midler? Rupert syntes planen virket håpløs.

– Verdiane finnes, sa Pihl bestemt. – Det norske oljefondet på oppunder 1.500 milliarder kroner er en god start. Resten av verdiene ligger akkumulert i Nordsjøen.

– Du mener olje, sa Rupert.

– Jeg mener olje, gjentok Pihl. – Vi må lansere den norske kronen som den eneste hederlige valutaen, med reell reserve i petroleumsindustrien. Om det blir gjort på den rette måten vil både dollaren, pundet og euroen falle som steiner. Valutamarkedet er beinhardt på denne måten. Her kan haiene få smake sin egen medisin. Dessuten

haster det å få disse fondsmidlene inn et formålstjenlig spor. I dag ligger pengene i hendene på børsspekulanter, og verdien ramler i blant på grunn av børsenes hasardspill.

Pihl smilte skjevt for seg selv. Foran dem lå en liten tunnel. «Åsaporten» sto det preget inn i fjellet over tunnelåpningen. Pihl saket farten ytterligere.

– Her kan vi ta av, mumlet han.

Geir Haldorsson hadde lagt ungene. Han og kona satt med hvert sitt glass foran peisen.

– Hvordan går det egentlig med deg i Oslo, begynte hun.

Geir visste ikke helt hva han skulle si.

– Det er mye å gjøre, fortalte han. – Men i blant blir jeg satt på pus-sige oppgaver. I ettermiddag satt jeg og sporet opp en norsk kunde som er under etterforskning. Det var ikke noe rart med kontoen hans, så vidt jeg kunne se. Skjønner ikke hva han skal spores for?

– Jeg synes bankene legger seg opp i mer og mer, sa Vigdis. – Før hadde jeg en følelse av å være en borger. De siste årene føler jeg mer og mer som en kunde – en klient. Skal vi finne oss i å være redusert til forbrukere uten noen annen verdi enn vår kjøpekraft? For det er det vi er blitt, tilføyde hun lavt.

– Jeg lurer på om banken har en skjult agenda i en eller annen retning, sa Geir. – Det er så mye som ikke blir sagt. Jeg har mange spørsmål men tør ikke stille dem, sa han ut i luften. Han tømte vinglasset og fylte opp igjen. Hennes også.

– Jeg tok med meg telefonnummeret til den norske kunden. Skal vi forsøke å ringe ham?

Vigdis løftet vinglasset. En svak rødme krøp opp i kinnene hennes.

– Ja, sa hun.

Etter fire signaler, ble røret løftet opp i den andre enden.

– Krohn, sa en norsk stemme.

Geir presenterte seg og sa at banken etterforsket noen uregelmessig-

heter på kontoen hans.

– Men faen, tar dere ikke fri i helgene en gang, sa Rupert irritert.

– Dette er en telefonsamtale jeg tar som privatperson, forklarte Geir.

– Men jeg vil gjerne også høre hvordan du, som kunde, oppfatter Den Norske Bank. Jeg vil gjerne at kundene våre skal være fornøyd.

Rupert tidde et øyeblikk. Alt han hadde hørt i fremtidens Hønefoss svirret rundt i hodet hans.

– Jeg kan fortelle deg noen sannheter om bankvesenet som du neppe vil være glad for å høre, sa Rupert rolig. – Men de egner seg ikke for telefonen.

– Klikk ...

Geir satte seg ned med rødvinen igjen. Han refererte samtalen for kvinnen som satt overfor ham og blusset

– Hva tror du han mente med «sannheter om bankvesenet», spurte han.

– Jo, svarte Vigdis litt unnvikende. – Jeg har også hørt noen på kafeen nede i sentrum som snakker om bank og penger. De er urolige for at pengene har tatt over for mye av kontrollen i verden. Det er mange som for eksempel gjerne vil tilbake til den tiden penger var en reell verdi, som gull, og ikke bare sifre på en papirlapp. Hvis vi ikke lenger tror på papirlappene, blir de verdiløse, sier folk.

– Hva i all verden, utbrøt Geir. – Det er jo pengene som *er* verdien. De er jo ikke knyttet opp til noen gullreserve lenger. Det er lenge siden de var det.

– Nettopp, sa hun. – Pengene er verdien. Og verdien skifter og svinger fra dag til dag. Det gjør folk usikre. Mange har sett på pengene som en målestokk for verdier, på samme måte som man måler avstander med meter, eller vekt med gram. Men det er en stor forskjell sa hun.

Geir kikket målløs på henne.

– Pengene er ikke stabile. Og hvordan skal vi stole på en måleenhet

som ikke er konstant?

Og, la hun til, – det er da underlig med en måleenhet som det kan bli knapphet på. Både forretningsmenn og vanlige borgere går på en smell om de går tom for penger. Men jeg har aldri hørt om en ingeniør som ikke kunne bygge ferdig et prosjekt fordi han gikk tom for metere. Har du?

Geir ble svar skyldig. Han kysset sin kone i stedet.

En halv time senere sov hun godt inntil ham. Geir ble liggende og tenke.

Rupert våknet brått. Han lå en stund og funderte på hvor han var. Så hørte han bussen utenfor vinduet og skjønnte han var hjemme. Deretter lå han en stund og lurte på når han var. Det tok litt tid før han fant ut at det hadde han ikke lurt på før. Da sto han opp.

På sofaen lå Pihl rett ut og snorket. Ikke rart at han var sliten.

Han satte over vann og dekket et enkelt frokostbord. Ost, brød, sild, tomater, te.

Litt senere satt han og Pihl ute på verandaen. En skarp høstsol og vindstille gjorde det mulig å sitte ute på denne tid av året. Pihl stoppet dagens første pipe.

– Vet du, sa han, – Bye var svært fornøyd med at jeg hadde plukket ut deg til å delta i prosjektet vårt. Han var overrasket over at du hadde observert de vannrette og loddrette strekene i valutasymbolene. De har vært der bestandig, og ingen har tenkt noe på dem. Nå er flere av Byes folk i ferd med å følge den tråden videre. Hvordan fant du ut av det?

– Det var helt tilfeldig, sa Rupert. – Jeg så det bare helt plutselig. Når jeg tenker meg om er visst symbolet for amerikanske cents også markert med en loddrett, eller litt skrå strek.

– Det stemmer, sa Pihl.

De satt en stund tause i solen.

– Jeg har noen ærend å ordne inne i byen, sa Pihl. – Er det greit å

komme seg inn herfra?

– Ja visst, svarte Rupert. – Bussen går rett ute på hovedveien. Den tar 20 minutter til Nationalteatret.

– Glimrende, sa Pihl. – Vi snakkes.

Og med det reiste han seg, nikket kort til Rupert og gikk ut i høstværet.

Rupert samlet sammen tekoppene, tømte askebeget og satte seg ved datamaskinen.

Han slo opp en søkemotor, skrev inn «dollar» i søkefeltet og begynte å surfe. Nå hadde han en anelse om hva han skulle se etter.

Etter noen timers lesing satt han med en masse nye opplysninger. Han kjente til pyramiden på 1-dollarseddelen med øyet på toppen. Han hadde lært seg om «The Federal Reserve», den amerikanske sentralbanken, hvor sedlene ble trykt. Så vidt Rupert kunne se, var det intet som bekreftet at institusjonen var særlig «føderal» eller at den hadde noen «reserve» å snakke om.

Dessuten fant han opplysninger om «The Bretton Woods agreement», som i 1971 løste dollaren fra gullverdien.

Han returnerte til søkemotoren, og skrev inn «Bretton Woods».

Etter et par timer til var hodet hans fullt av Verdensbanken og Det internasjonale pengefondet (IMF), og navn som Wolfowitz, McNamara, og Kissinger kjempet om plass i tankene hans. Rupert skrudde av maskinen og tok på vindjakke. Det var på tide med litt luft.

Pihl gikk av bussen ved Solli Plass. Trærne i Hydroparken tviholdt på de siste bladene sine i høstsola, og i løvhaugene under lekte et par unger i parkdress.

– Dette er da virkelig verd å kjempe for, mumlet Pihl for seg selv. Han gikk langsomt bortover Drammensveien på venstre side og kikket skjævt over på den amerikanske ambassaden. Den var omgitt av høye gjerder, og bevæpnede vakter patruljerte kontinuerlig rundt bygningen.

Jo dårligere samvittighet et land har, jo mer er det nødt til å stole på våpenmakt, tenkte Pihl. Et land med full tillit hjemme og ute trenger ikke så mye som et luftgevær. Pussig, gitt.

Han skrådde gjennom Slottsparken og forsvant inn en høy bygning ved SAS-hotellet.

Heisen knurret og knirket på vei opp til sjetten. Pihl lukket øynene og lente seg mot veggen.

Et svakt pling og heisen stanset. Da dørene hadde åpnet seg, gikk Pihl langsomt ut på trappeavsatsen og kikket ned. Det var ikke en lyd nedenfra.

Han snudde seg og banket et kort signal på en anonym dør. «IT-Konsulentene» sto det på et lite skilt. Etter kort tid ble døren revet opp og Pihl trådte innenfor. Mannen låste etter dem.

– Vi er nødt til å få med oss en kar som er innenfor i bankvesenet, sa Pihl. – Kjenner du noen som kan delta?

Erik Skiold funderte en liten stund. – Jeg tror det, sa han. – Bli med inn.

De gikk inn på kontoret. Det lille rommet var dominert av datamaskiner og – deler i alle kategorier. Skiold feide noen PC-magasiner ned fra gjestestolen, og Pihl dumpet ned på den med et lite sukk. Skiold slo opp i sin personlige mappe over kontakter. Han var litt lut i ryggen etter år foran monitoren. Men blikket var skarpt bak hornbrillene.

– Det er en kar jeg traff på et seminar i fjor, begynte han. – Opprinnelig en islending, men han snakker godt norsk. Jeg tror han har fått seg en stilling her i byen nå. Ja, her har vi ham. «Geir Haldorsson, systemutvikler, DnB». Han er skarp, skjønner du. Det burde ikke være så vanskelig å forklare ham hva vi holder på med. Skal jeg sende ham en mail?

– Gjør det, svarte Pihl. – Så får du avtale et møte og ringe meg når tidspunktet er klart.

– Greit.

Skiold tastet inn de nødvendige beskjedene. Da banket det på døren. Et signal.

Pihl nikket kort og gikk for å åpne. – Det er svensken, ropte han inn.

– Kom igjen, svarte Skiold.

Femte kapittel

Mens diskusjonen gikk høyt i det lille kontoret i byen, kom Rupert hjem fra en lang skogstur. Han sa til seg selv at det var deilig å få tankene på andre spor, men sannheten var at de siste dagenes hendelser kvernet like energiske rundt i hodet hans.

Da han svingte inn Vollsveien fikk han plutselig andre ting å tenke på. Rett nedenfor hageporten inn til det gamle huset sto Audien fra Drammen.

– Ja vel, sa Rupert til seg selv. – Nå skal vi se.

Han slentret forbi porten og kastet et tilfeldig blick på inngangspartiet. Det var ikke noe uvanlig å spore. Tjue meter lenger ned i gaten hoppet han over hekken inn til nabohagen og gikk rundt naboens hus. De var bortreist visste han, for kattermaten sto på verandaen.

Han stilte seg bak en solid poppel ved gjerdet og kikket inn på sitt eget hus. Det var stille.

For stille.

Rupert ventet. Han hadde god tid.

Etter tjue minutter skimtet han en skygge oppe i vinduet i annen etasje. Like etterpå observerte han lysstreif fra en lommelykt i kjelleren.

To stykker, tenkte han.

Nesten uten å tenke hoppet han stille over gjerdet og snek seg bort til garasjen. Han fikk opp garasjeporten uten å lage noe særlig støy, tente lyset og rigget raskt til en liten, ustø stabel av bildekk og hage-

møbler innerst i hjørnet. Til den nederste hagestolen bandt han et stykke av en klessnor og snodde enden ut gjennom lufteventilen i bakveggen. Da var fellen klar. Han slukket lyset.

Rupert satt halvt skjult av en stor Rhododendron bak garasjen og holdt klessnoren stram.

Minuttene gikk.

Etter en god stund hadde Rupert fått krampe i den ene leggen og skiftet stilling. Da knirket inngangsdøren fortrolig. De to karene kom ut og sto og samtalte lavmælt ute på grusen.

Rupert rakk i snoren, og bildekkene gikk overende inne i garasjen. De to karene bråsnudde. Den ene trakk en kniv opp av lommen og så gikk de begge målbevisst inn i den halvmørke, velfylte garasjen.

Rupert handlet nærmest på impuls. Han løp rundt og smelte garasje-døren igjen. Før de to karene fikk summet seg, vred han om håndtaket og låste.

Deretter føk han inn, ringte politiet og meldte et innbrudd i Vollsveien.

Det så ikke bra ut inne i huset. Rupert konstaterte forholdsvis raskt at lite var knust og ødelagt, men det aller meste var saumfart og løsøre lå strødd overalt. Han hentet et brekkjern i kjelleren og ventet i stillhet.

Politiet var på plass i løpet av femten minutter og det smalt ikke ordet i de to karene da Rupert låste opp garasjen. Politiet roste ham for åndsnærværelse og tipset ham om å ta kontakt med sitt forsikrings-selskap vedrørende skader inne.

En løselig ransakelse av de to på stedet avslørte en stygg jaktkniv, ellers ingen ting, men Rupert regnet med at de egentlig var på jakt etter Pihl. Han takket politimennene og gikk inn til pc-en.

Da han fikk skrudd den på, var den som ny. Ikke et eneste lagret dokument, ikke et bilde, ikke så mye som en temporær internettfil var skånet. De hadde gjort rent bord.

Heldigvis var ikke Rupert av de pc-avhengige og han hadde ikke

mange filer som han ville savne. Men han følte det som om noen hadde tråkket inn i hans private liv. Når han tenkte seg om, hadde noen faktisk det. Han trakk på skuldrene og hentet en kald øl i kjøleskapet. Det var i alle fall urørt.

Mens han satt og filosoferte, ringte telefonen.

– Pihl, sa det i den andre enden. – Vi har hatt et møte her i byen og kontaktet en banktjenestemann som gjerne vil bistå. En islending ved navn Haldorsson.

– Det høres smart. Jeg skjønner meg ikke på økonomi. Jeg vet faktisk ikke hvordan jeg passer inn i prosjektet ditt, selv om jeg har forståelse for arbeidet. Hva skal *jeg* gjøre egentlig?

– Jeg skulle til å fortelle deg om det: Du skal begynne å jobbe mandag, sa Pihl. – Ett års vikariat i Aftenpostens økonomiredaksjon. Jeg vet du skriver bra. Vi har gode kontakter inne i Schibsted, og for å være ærlig: det var ikke noen sterke motkandidater.

Rupert kunne høre at han smilte.

– Ja, men jeg har som sagt ikke mye greie på økonomi, forsvarte Rupert seg.

Dette var i overkant!

– Bry deg ikke om det sa Pihl rolig. – Artiklene blir skrevet av noen andre. Du skal bare se til at de kommer på trykk, bli venner med deskleder, redaktør og så videre.

– Ja vel, sa Rupert. Så la han frem i korte trekk det uventede besøket han hadde hatt.

– Ikke uventet, sa Pihl. – De har selvfølgelig fulgt etter oss hjem til deg. Men du taklet det fint vil jeg si!

Deretter la han på.

Jaha, tenkte Rupert. Det skjer da i alle fall noe.

Deretter gikk han i dusjen før han barberte seg grundig. Og så gikk han gjennom garderoben sin.

Inne i sentrum hadde de tre herrene holdt på lenge med planlegging. Pihl hadde nettopp ringt etter pizza, og Skiold hadde åpnet vinduet.

– Faen, som den pipa di stinker, smilte han.

Den sist ankomne var juristen Olle Swärd, tidligere skrankeadvokat i Göteborg, nå med privat praksis i Oslo. Han var lys og firskåren med kort hår og skjegg og en buldrende latter. Noen år i Oslo hadde gitt ham et brukbart norsk, selv om det var lett for en innfødt å høre at han brøt på svensk.

– Her kommer mail, sa Swärd, da maskinen foran dem plang.

– Visst, visst, det er svar fra Haldorsson, sa Skiold optimistisk. – Han jobber til tre i dag og kan møte oss etterpå. Hva er klokken?

– To, svarte Pihl etter å ha sjekket sitt gamle, mekaniske armbåndsur.

– Passer fint. Da spiser vi først.

Etter at pizzaen var fortært, gikk Pihl og Swärd ut for å røyke. Klokken nærmet seg tre, og de fant ut at de ville vente på Haldorsson ute. En lav høstsol delte gaten inn i striper. Den klarte ikke lenger å skinne over bygningene, men mellom betongkolossene trakk den sine skarpe spor over asfalten.

Swärd sneipet en Prince. – Her har vi ham.

Haldorsson skrådde over gaten mens han kikket oppover på bygget. Han var ulastelig antrukket i mørk arbeidsdress med smalstripet skjorte og ensfarget slips. Moderne briller i tynn innfatning kompletterte den slanke skikkelsen. Pihl rakte ut snadden og stoppet ham vennlig.

– Er det Haldorsson, spurte han.

Geir bekreftet.

Pihl presenterte seg og svensken.

– Dette blir jo nærmest Nordisk Råd, spøkte Swärd og slo opp en latter. Geir smilte.

– Vi har rett og slett satt oss fore å skape en liten revolusjon, begynte Pihl. – Vil du bli med opp.

Geir Haldorsson nikket.

De neste to timene satt han åndeløs og hørte på planene. Fra tid til annen skjøt han inn et spørsmål. Det var mest Swärd som snakket. I blant fikk de andre inn en kommentar, men den lett faglige arbeidssjargongen mellom de to fløt så greit at Pihl fant det unødvendig å si stort.

Erik Skiold satt med halve oppmerksomheten på pc-en. Noen ganger måtte han finne frem en nettside for å dokumentere det Swärd fortalte.

Sjette kapittel

Geir Haldorsson var såpass til økonom at han skjønte hva de andre hadde fore. Ikke bare hadde han spesialutdanning i makroøkonomi, men også så lang fartstid i bank at han kunne bidra med faglig å underbygge mye av det de andre la frem.

– I DnB låner vi penger av Norges Bank, fortalte han. – Den såkalte foliorenten bestemmer hva vi skal betale tilbake når vi låner. Men denne rentefoten bestemmes av andre faktorer for Norges Bank har også lån, og gjett hvor, sa han.

– USA og England, tippet Skiold. – Merkelig at de skal legge seg borti rentefoten i et selvstendig land med egen økonomi.

– Det er et gigantisk puslespill, fortalte Geir. – Det er neppe mer enn et par håndfuller mennesker som har den totale oversikten over spillet mellom de forskjellige lands valuta.

Og, som dere har poengtert, dette er de samme menneskene som sitter og drar i trådene i bankstyrene i Chase Manhattan Bank, USA, Bank of England og for den saks skyld i IMF og Verdensbanken.

– Men når Norges Bank trykker opp nye sedler, begynte Pihl. – Hvem har gitt dem fullmakt til å låne ut dette mot renter?

– Det vet jeg ikke, sa Geir. – Men jeg kan forsøke å finne det ut. Det er nok hjemlet i lovverket.

– Men det hender vel at både Norges Bank og DnB låner ut et beløp som bare finnes som en kolonne i en datafil? Skiold snudde seg mot de andre.

– Det skjer hele tiden, sa Geir. – Dessuten skal dere vite at når en bank har et beløp til rådighet, kan de låne ut langt mer enn det reelle beløpet – opptil ni ganger bankreserven kan lånes ut mot renter.

– Så de låner ut penger som ikke eksisterer?

Skiold ga seg ikke.

– Hele tiden, sa Geir beskjemet. – Det er det vi lever av.

– Ja, jeg skjønner at det er god butikk, sa Pihl nærmest til seg selv. – Hadde en annen forsøkt det samme, hadde det vært kort vei til spjel-det, konkluderte han. – Falskmynteri kaller noen det.

Men Geir hadde de samme innvendingene som Rupert. Han mente at dette gikk det ikke an å snu. Pengemakten var for sterk og systemene var for godt innarbeidet.

– Dere kan ikke forvente at folk vil tilbake til et system med byttehandel, sa han.

– Det er det ikke snakk om, sa Pihl. – Vi skal ikke tilbake, men fremover. Og det vil si å nærme seg et system som er mer rettferdig enn dagens. Første mål er å avvæpne dollaren. Det vil føre til en langt mer sårbar økonomisk balanse. Deretter vil vi avvikle rentesystemet som sådan. Hvis bankene absolutt skal ha betalt for å låne ut penger, får de ta et gebyr og nøye seg med det.

Rupert møtte på jobb mandag morgen, nystriglet og blid. Han hadde bestemt seg for å være med på leken og egentlig synes han det virket spennende. Aftenpostens nye kontorer i Postgirobygget la beslag på flere etasjer høyt oppe i huset, og Rupert fant etter hvert frem i virva-ret. Han meldte seg for en sentralborddame, og hun ringte Arne Wold, leder av økonomiredaksjonen.

Det er bare å følge etter og ellers holde ørene oppe, tenkte Rupert.

De to fikk en rask samtale om nøkler og redaksjonsklubben,

kantineforhold, brannrutiner og andre ting som det var greit å vite noe om. Etter en rask presentasjonsrunde i redaksjonen, ble han vist inn på et lysegrønt, avlangt rom med en moderne pc på et stort skrivebord og hyller langs den ene veggen.

– Kan du bo her, spurte Wold raskt. Han skulle tilbake til desken, hvor stoff ble silt og satt.

– Du kommer bare bort om du trenger hjelp, hva, sa han og viftet i retning to-tre mennesker rundt en kontorøy.

Vekk.

Kontoret hadde vinduer ut mot sjøsiden. På den andre siden av jernbanen kunne Rupert følge trafikken på E18 og fremdriften av den nye operabygningen i Bjørvika. Han husket sine unge år som frilanser i lokalavis og gjemte deretter minnene på et lite tilgjengelig sted. Redaksjonens pc-ekspert kom umiddelbart innom for å vise ham til rette med redigeringsrutiner, e-postleser og hvor han kunne ta ut utskrifter av ting han holdt på med.

Rupert fulgte godt med. It-karen lød navnet Ola Mørch og kunne mer enn sin Windows. Etter en times tid dukket det opp et lite vindu i monitoren med beskjed om innkommet mail.

Rupert klikket åpne og fant en e-post med avsender Erik Skiold. Den lød:

Hei, og gratulerer med ny jobb. Vedlagt finner du materiale til en artikkel som vi tror Aftenposten gjerne vil publisere. Om du har lyst til å bearbeide språket, er det bare fint. Da får du kanskje mer følelsen av at den er din egen...

Pihl hilser.

Erik.

Rupert åpnet vedlegget og trykket på utskrift.

Printeren utenfor i gangen begynte umiddelbart å summe, og ganske snart satt han og leste «sin» første sak. Pussig, tenkte han.

Artikkelen var en gjennomgang av dollarens bevegelser på det internasjonale valutamarkedet de siste to årene. Informasjonen var solid underbygget med uttalelser fra diverse amerikanske og norske valutaekspertter. Konklusjonen var av Joseph Stiglitz. Rupert fant her en god penn som han gjerne ville sitere.

Resten av dagen satt han og finslipte artikkelen, skrev ingress og satte inn mellomtitler i stoffet. Han kontaktet også bildedesken for å finne gode illustrasjoner til saken.

En drøy time etter lunsj sendte han stoffet videre og nokså umiddelbart fikk han en telefon fra Wold. Da Rupert kom ned til desken, satt han og leste artikkelen.

– Dette her er godt stoff, sa han. – Kunne du tenke deg å følge dette materialet videre? Jeg regner med at vi kan hente mye stoff fra amerikanske aviser, men det er alltid fint å ha vår egen redaksjonelle vinkling til materialet.

– Gjerne det, sa Rupert lettet. – Dette stoffet engasjerer meg, og om vi i tillegg får lesernes oppmerksomhet, er det fint.

– Veldig bra. Da får du jobbe videre med internasjonal økonomi og valutastoffet. Hold kontakten med de øvrige i redaksjonen og kom gjerne til meg om du har spørsmål. Redaksjonsmøte i morgen klokken åtte.

Rupert var ganske fornøyd med seg selv da han tok bussen hjem til Jar etter sin første dag på jobben. Telefonen begynte å kime da han sto utenfor og fomlet i lommene etter en nøkkel. Rupert fikk låst opp, føk inn og grep røret. – Ja, sa han stakkåndet.

– Hallo, sa Pihl rolig. – Hatt en fin dag på jobben?

Rupert satte seg ned og fortalte om opplevelsene. Pihl var svært fornøyd med tilliten han var blitt vist av redaksjonssjefen.

– Hva slags type er denne Wold, spurte han så.

– Han virker skvær, sa Rupert. – Oppvakt kar, så vidt jeg kan se. Men hør: hvem skrev egentlig denne saken i utgangspunktet?

– Skiold skriver nok det meste og så hjelper Geir ham med det øko-

nomifaglige. Var det leselig, spurte han.

– Ja, jeg kunne nok ha sendt det ubehandlet til publisering, men det er ok å gi sakene en touch av journalistikk.

– Fint, sa Pihl. – Sånn skal det låte. I morgen går vi et skritt videre.

Han la på.

Rupert spiste en enkel middag. Deretter syklet han til biblioteket og lånte bøker av Joseph Stiglitz. Han satte over te da han kom hjem og ga seg til å bla i bøkene. Mye av det var for viderekomne, men en god del var forståelig, selv for en novise som ham.

Stiglitz satte verdensøkonomien inn i et nytt perspektiv for Rupert. Han ble sittende og lese gjennom en hel kanne te og sovnet inn mens hjernen hans spant rundt og rundt Stiglitz' begrep «Det grådigste tiåret i historien» – 90-tallet.

Mens han spiste frokost neste dag og hygget seg med å se sin egen byline i Aftenposten, kom han plutselig på at han for under en uke siden hadde kjedet seg vanvittig. Det virket som i et annet liv. Kanskje var det det?

Syvende kapittel

Geir var som vanlig på jobb i DnB litt før åtte. Han tok med seg Aftenposten og en rykende kopp kaffe inn på kontoret sitt og slo på maskinen. Gårsdagens artikkel om dollarens stadig synkende kurs hadde fått et fint oppslag. Han leste den interessert gjennom og merket hvordan Ruperts små inngrep hadde påvirket innholdet. Deretter bladde han om til valutakurser, og noterte seg atter et lite fall for dollarens vedkommende.

Innboksen på e-postleseren hans inneholdt nok en sak fra Skiold. Geir åpnet vedlegget.

Her hadde Skiold gått et skritt videre.

Saken bygget på en undersøkelse fra USA, hvor den jevne amerika-

ners tiltro til dollaren var lagt under lupen. Det viste seg at mange amerikanske borgere var i ferd med å miste troen på dollaren som verdens sterkeste valuta. Dette hadde ikke noe med manglende patriotisme å gjøre, men rett og slett en følelse som hadde vokst seg sterkere i løpet av de siste årenes håpløse krigføring i Midtøsten. Krig er dyrt, og USAs nasjonalgjeld var i ferd med å vokse seg aldeles ut av proporsjoner.

Geir åpnet browseren sin og satte i gang søk for å underbygge Skiolds økonomiske teorier med håndfaste, lettforståelige tall.

Samtidig var Pihl ute i et viktig ærend. Han hadde fått en avtale med en seniorøkonom i Norges Bank. Han banket ettertrykkelig ut pipen utenfor før han bega seg inn i løvens hule.

Det var omtrent som å ta seg inn i en militær overkommando. Sikkerheten var i høysetet, og Pihl ble sluset gjennom diverse kontroller før han ble vist en sofa i en anonym foajé i tredje etasje. En effektiv, ung dame ga ham en kopp besk kaffe og ba ham vente.

Pihl satte fra seg kaffen og bladde distré gjennom diverse bankfaglige blader som lå utover glassbordet sammen med DN, Finansavisen, Kapital og Dine Penger.

Han slapp å vente lenge. En firskåren herre strente over parketten mot ham, strakte ut en hånd og presenterte seg: – Hansen, sa han imøtekommende.

– Pihl, mumlet Pihl, og fulgte etter karen inn i nærmeste korridor. Hansen åpnet døren til et kontor og viste Pihl plass i gjestestolen. Selv satte han seg bak et noe overdimensjonert skrivebord.

– Ja, sa han spørrende.

Pihl la frem sitt ærend.

Det ble taust en stund.

Så tok Hansen ordet. – Når det gjelder trykking av nye sedler, destruering av gamle og lånebetingelsene for utlån til norske banker, er det dessverre lite detaljer jeg kan gi deg. Mye av dette er, hva skal vi

kalle det, «bedriftshemmeligheter». Dessuten skal man ha en ganske godt utviklet økonomiforståelse for å fatte de mekanismer som trer i kraft i forbindelse med utstedelse av nye sedler.

Han tok en liten pause.

– Men jeg vil presisere at våre disposisjoner er 100 % i overensstemmelse med norsk lov og dagens praksis er gjennomprøvd i en årrekke.

– Jeg tviler ikke, sa Pihl. – Men en rekke fremstående økonomer jeg har vært i kontakt med, støtter meg i mitt fremlegg om at dagens praksis ved utstedelse av penger skaper fattigdom og ubalanse i et samfunn som nå kun defineres ut fra bedriftsøkonomiske kalkyler.

Pihl trakk pusten. – Ville det ikke være bedre om pengene ble skapt som en positiv verdi i stedet for at de genereres som gjeld, slik det gjøres i dag?

Hansen smilte overbærende.

– Det er sikkert en god idé, herr Pihl, men altså uforenlig med gjeldende praksis. Norge kan tross alt ikke opprette et økonomisk system som er frigjort fra verdensøkonomien.

Pihl lente seg frem over bordet. Dette gikk den veien han håpet: Hansen var på gli uten selv å ha oppdaget det.

– Hvorfor ikke, sa Pihl raskt. – Det norske oljefondet er Europas største. Ikke en gang i USA finner du et større fond. Vi har ressurser nok på bok til å si oss uavhengige av en skakkjørt økonomisk politikk. For ikke å snakke om reserven som ligger og venter ute på kontinentalsokkelen. Norge har alltid vært en pådriver for internasjonal fred og rettferdighet. Er det en arena som skriker etter rettferdighet, så er det den finansielle.

Pihl hev etter pusten.

Hansen lente seg tilbake og skjulte et overbærende smil.

– Skulle vi, her oppe i det kalde nord, si fra oss handel med utlandet, internasjonale kontakter og samarbeidspartnere bare for at dine sære teorier om økonomien skal prøves ut?

Han skulte misbilligende på Pihl.

– Dette er ikke sære teorier, sa Pihl med ettertrykk. – Jeg kommer ganske snart til å rette en formell henvendelse til Norges Bank om å ta dette på alvor. Så vidt jeg kan se det, vil ingen uskyldige bli rammet av et slikt prosjekt. Norge har alltid vært en undervurdert medløper i internasjonal økonomi. I dag er vi plutselig i en posisjon hvor vår stemme kan bli hørt.

Jeg mener vi bør benytte oss av den sjansen. Takk for oppmerksomheten.

Pihl reiste seg og forlot kontoret. Han kikket seg over skulderen og fanget blikket til en himmelfallen byråkrat som betraktet flere av sin karrieres viktigste grunnpilarer bare for å oppdage at de muligens var pill råtne.

Mens Rupert satt og bearbeidet dagens mail fra Skiold, merket han plutselig hvor engasjert han var begynt å bli i dette stoffet. Alt han hadde lest de siste dagene begynte å forme en slags oppfatning inne i ham. Tidligere hadde han ikke tenkt over hvordan penger oppsto eller hvilken enorm innflytelse de hadde på menneskenes liv. Nå begynte han å fatte hvilken vei dette kunne bære. Han tenkte på profetier i Bibelen hvor det sto at ingen kunne kjøpe eller selge uten et spesielt merke. Kan det være dette vi er på vei mot, tenkte han. Han husket besøket hos Bye, som fortalte at cash var ute av bildet. Da må man ha en konto med penger på for å kunne handle. Og hvem kontrollerer utstedelse av kort?

Tankene fløy.

Plutselig hoppet han til da han leste et avsnitt i artikkelen han satt med.

Den amerikanske utenlandsgjelden vil i løpet av et par år nå opp i ti tusen milliarder dollar.

Han leste det en gang til. Så tok han telefonen og ringte Skiold.

– Det stemmer nok, sa Skiold, – jeg har fått Geir til å dobbeltsjekke det. Jeg har forresten en artig tilleggsopplysning som jeg tror er godt

avisstoff: Hvis du tar tusen milliarder i tusendollarsedler og stabler det, vil det bli et 100 km høyt tårn!

– Dette kan vi da ikke trykke, mente Rupert.

– Jo. Det synes jeg da, svarte Skiold. – Jo flere som blir oppmerksom på dette, jo raskere vil dollaren ramle, og jo større behov vil det bli for en stabil valuta.

– Men, før vi spenner bein for dollaren, bør vi ikke være sikre på at den norske kronen er klar for sin nye rolle?

– Pihl jobber med Norges Bank, sa Skiold rolig. – Vi skal ha et møte her på mitt kontor klokken seks i ettermiddag. Har du lyst til å komme?

– Jeg kommer, sa Rupert og la på røret.

Det var en underlig gjeng som møttes den ettermiddagen. Skiold agerte vert og viste alle inn på bakrommet, hvor det var litt bedre plass. Han pusset brillene energisk og plasserte de besøkende rundt et ovalt bord. Rupert kom sist og kikket på forsamlingen. Han smilte for seg selv.

Ved bordenden satt Pihl, loslitt i den gamle frakken og med en sluknet pipe i hånden. Ved siden av ham satt noe som så ut som hans rake motsetning. En ung kar i dress og stålinnfattede briller. Han reiste seg og rakte ut en hånd mot Rupert.

– Geir Haldorsson, sa han.

Rupert smilte og presenterte seg.

Skiold introduserte den andre som var ukjent for Rupert; en svensk jurist ved navn Olle Swärd, som akkurat kom inn fra en sidedør med kaffe og mineralvann.

– Jaså, journalisten, sa Swärd og gliste bredt. – Vil du ha kaffe?

Rupert satte seg ned. Dette var altså de moderne musketerer, klare til å nedkjempe en massiv fiende ved hjelp av de evige våpen: informasjon, dialog og logikk.

Pihl ventet til alle hadde fått kaffe, så grep han ordet. Det var som

om den vesle skikkelsen vokste i stolen der han satt.

– Jeg har snakket med Norges Bank, begynte han. – Det var som ventet. De er bare nikkedukker i et spill som egentlig foregår et helt annet sted. Norges Bank ser ut til å bestå stort sett av harmløse fagfolk som gjør det de er satt til. Det er en slags militær disiplin der i huset. Kommandoene går i klart definerte linjer og man stiller ikke spørsmål, i alle fall ikke oppover i systemet. Det er staten som eier Norges Bank. Ergo burde det være mulig å påvirke banken ved hjelp av politiske virkemidler. Noen ideer?

Han tidde.

Rupert så seg rundt. De andre satt og grunnet. Han sa:

– Hva med de karene som fulgte etter oss i Drammen? De dukket opp hos meg like etterpå men jeg fikk lurt dem.

– Vi skal ikke undervurdere motstanderne våre her, sa Pihl med ettertrykk. – Det amerikanske uttrykket «Follow the money» gjelder i stor grad i dette tilfellet. De som har fordeler av det nåværende systemet for kapitalstrøm, er ikke innstilt på å miste sine privilegier, og vi har sett at de kan gå til ytterligheter. Vår umiddelbare fordel er at vi opererer i et lite land hinsides de helt store transaksjonene, men likevel viktig for verdensøkonomien.

– Jeg har undersøkt det juridiske fundamentet for amerikansk praksis med utlån av penger og produksjon av sedler i «The Federal Reserve», begynte Swärd. – Denne praksisen er godt etablert og de herrer i styre og stell har i dag kjøpt og betalt de fleste beslutningstagere i kongressen og rundt presidenten. Jeg tviler på at de lar seg snakke til fornuft, selv om de står på svært tynt fundament rent juridisk. Vedtakene som er fattet angående trykking av sedler, er tatt i en ferie mens kongressens vanlige flertall var bortreist. Utplukkede varamedlemmer sørget for det flertallet som var nødvendig, på samme måte som da Gro lurte Norge inn i EØS. Men spenner vi bein under dollaren deres, tror jeg nok de kommer på gli, sa han og så på de andre.

– Det virker på meg som om det enkleste er å vise styrkeforholdet

mellom en valuta med reelle reserver og en valuta som bare eksisterer ved vanens makt. Får vi dollaren til å rutsje nedover, skal det ikke mye til før andre valutaer følger etter. Jeg tror vi må konsentrere oss foreløpig om å få gjennomslag for ideene våre her i Norge, sa Geir. – Den norske kronen er sterk, og får vi med oss Island, Danmark og Sverige, står vi enda sterkere, avsluttet han.

Skiold tok ordet. – Ja, Skandinavia har nok større gjennomslagskraft, men er det mulig å enes om en felles kroneverdi for hele området?

– Det er liten tvil om at de øvrige landene i Skandinavia gjerne vil være med på det norske oljeeventyret, sa Swärd. – Vi har gode kort på hånden om Norges Bank og Finansdepartementet spiller med oss. Vi må sette inn støtet her hjemme, konkluderte han.

Åttende kapittel

Rupert og Pihl ruslet langs Slottsparken. De andre hadde satt seg i hver sin bil bortsett fra Skiold som hadde noe mer arbeid liggende. Det var begynt å blåse litt, og de siste gule bladene føk gjennom luften. Pihl trakk frakken bedre rundt seg og brettet opp kraven. Han fant frem en ferdigstappet snadde og snudde seg vekk fra vinden for å tenne den. Rupert stanset.

– Hvordan var egentlig stemningen i Norges Bank, spurte han.

Pihl dampet på snadden. – Jo, sa han, og blåste ut en røyksky. – Det er tydelig at vi lanserer temmelig friske og skal vi si uventede ideer, og vi må regne med at det tar tid før våre tanker synker inn. I mange generasjoner har man tatt pengenes natur som en selvfølge, og veien fra handel med edle metaller via mynter til sedler og kort har tatt århundrer. Dette har ført til at hver ny generasjon mennesker har fått tid til å venne seg til den skiftende betalingspraksisen. Men nå virker det som om noen blant pengelånerne har begynt å få dårlig tid. Når Bye i 2026 forteller at cash allerede er historie, har de siste skrittene

gått vel radig. Da jeg vokste opp i etterkrigstiden, fikk vi lønningene i kontanter. Denne praksisen holdt seg til langt ut på 70-tallet. De senere års teknologiske fremskritt har gjort at vi egentlig ikke ser pengene våre. Tallet på saldoen i banken endrer seg, men når vi trekker betalingskortet i butikken og pengene forlater kontoen, er vi vitne til en fremmedgjørende praksis. Hvem vet om disse pengene overhodet eksisterer? Han ristet på hodet og dampet videre.

De gikk side om side forbi Kunsternes Hus.

– I prinsippet er det ikke noe galt med et betalingsmiddel som ikke eksisterer, fortsatte Pihl.

– Men det blir urimelig når vi skal betale renter for å skaffe oss dette. Pengene burde være en verdi og ikke en gjeldspost, synes du ikke?

Rupert nikket taust.

Han tok farvel med Pihl ved Lorrys og spaserte nedover Parkveien opptatt av sine egne tanker. Ved Solli plass fikk han en buss til Jar uten å legge merke til den kraftige skikkelsen som satte seg lengre bak i bussen.

Skiold ryddet kaffekoppene av bordet og satte seg ved computeren. Han ville bare se gjennom e-posten før han avsluttet dagens arbeid. En mail fra en amerikansk avsender fanget oppmerksomheten hans.

Beware of the vultures sto det i tittelfeltet. Avsenderen var ukjent for ham. Han åpnet meldingen. Den brakte en link til en notis i Washington Post fra måneden før. Skiold klikket på linken og fikk opp avissaken.

Notisen fortalte om en ung, datakyndig kar som plutselig hadde blitt funnet død ved tastaturet.

Dødsårsaken var ikke blitt fastslått, men legene mente det var hjerteslag. Familien hans hadde undret seg, da karen var i fin form og ikke hadde hatt noen problemer med slikt tidligere.

I en setning på slutten av notisen ble det nevnt at avdøde hadde

vært engasjert i en gruppe som etterforsket påståtte uregelmessigheter ved The Federal Reserve.

Erik Skiold ble sittende uten å foreta seg noe. Han hadde ventet at noe slikt skulle dukke opp. Vel, foreløpig ville han holde dette for seg selv. Det var liten vits i å uroe de andre bare på grunn av en e-post.

Han slettet resten av e-postene, skrudde av maskinen og slukket lyset på veien ut.

Til direktøren i Norges Bank

Kopi: finansdepartementet v/ finansministeren

Vedrørende gjeldende økonomisk praksis

Jeg skriver på vegne av en frittstående arbeidsgruppe som i de siste årene har undersøkt fundamentet for utstedelse av penger både i Norge og i verden for øvrig.

Med bakgrunn i vedlagte dokumenter, finner vi å måtte ta dette opp til grundig vurdering i samarbeid med Norges Bank og med Finansdepartementet.

Bakgrunn:

Nye penger genereres som gjeld og lånes ut mot renter. Dette til tross for at ingen konkrete verdier er benyttet som garanti for disse pengene. Ergo skapes det en fiktiv verdi og vi finner det økonomisk urettmessig å forlange at en pris, i form av renter, skal settes på disse fiktive verdipapirene.

Rutiner:

De siste årene er lån kun konstruert som siffer i en kolonne i et regneark. De pengene som dette påstås å representere, er med andre ord tatt ut av løse luften, noe som i enhver annen sammenheng ville bli betraktet som falskmynteri.

Vi er ikke motstandere av at Norges Bank representerer Staten og som sådan har monopol på å utstede nye penger, men vi vil henlede oppmerksomheten på det faktum at penger generer gjeld og fattigdom vel så mye som å være et praktisk betalingsmiddel.

Denne akkumulerte fattigdommen hos 2/3 av klodens befolkning er proporsjo-

nalt med den ekstreme opphopningen av verdier hos en liten gruppe som sitter med makt i ledelsen for fire-fem store, internasjonale bankselskaper.

En nøyere granskning av Chase Manhattan Bank, Swiss National Bank og Bank of England vil raskt bringe på det rene at det står nærmest private interesser bak samtlige.

Går man litt nærmere inn i materien vil det være klart at flere av de samme personene også har personlige interesser i Verdensbanken og i Det internasjonale Pengefondet (IMF).

I klartekst betyr dette at flertallet på jorden strever daglig, på kanten av hungersnød, for å fylle opp stinne lommebøker hos en mikroskopisk, økonomisk elite.

Konsekvens:

For å skape en verden hvor man har et visst håp om likeverd og avskaffelse av fattigdommen, må man begynne ved ondets rot: pengesystemet.

I dag har Norge en unik sjanse til å skape en ny økonomisk verdensordning hvor penger igjen er basert på relevante verdier, slik som tilfellet var før gullet ble opphevet som reserve.

Det norske oljefondet samt de akkumulerte verdier i Nordsjøen kan med et par pennestøk gjøres om til en finansiell reserve som baker opp den norske kronen.

Om dette skjer, vil den norske kronen stå som den eneste valuta på markedet som man faktisk kan veksle inn i en annen målbar verdi: olje.

Andre valutaer over hele kloden representerer ikke noe annet enn seg selv og vil om kort tid falle i verdi. Dette vil sette Norge i en unik posisjon som inneholder av den ene rettfærdige valuta. Vi tilrår samarbeid med Danmark, Sverige og Island om kronens fremtid.

Dette vil devaluere hele verdensøkonomien, og dagens galopperende inflasjon vil få en brå slutt.

Overgangen blir nok vanskelig, men resultatet på sikt vil bli en mer rettfærdig verden. I dag opplever utallige fattige land hvordan betingelsene for lån i IMF gjør det umulig å drive sykehus, skoler og vannforsyning til befolkningen.

Dette er en av mange uverdige konsekvenser av dagens pengepolitikk.

Imoteser deres svar
Med vennlig hilsen
Gregor Pihl

Vedlegg:

- 1 *Manglende juridisk forankring ved praksis knyttet til utstedelse av nye penger.*
Av Olle Swärd, Cand. Jur.
- 2 *Rentenenes bidrag til global ubalanse.*
Av Geir Haldorsson, Siviløkonom.
- 3 *Rentefrie penger med reelle verdier i bakgård – bestekur for en plaget klode.*
Av Erik Skiold og Gregor Pihl

e-gold: a developing example of an independent monetary system
<http://www.abelard.org/value-transfer/egold-info.htm>

Niende kapittel

– Det vil uansett ta tid, sa Pihl. – Jeg tror nok brevet skal behandles i flere omganger både her og der. Hva med å publisere brevet i Aftenposten?

Han satt inne på Ruperts kontor i avisen. Den krøllete frakken hadde han hengt fra seg over stolryggen.

– Jeg vet ikke, sa Rupert. – Er ikke det litt tidlig?

– Jo, du har nok rett, sukket Pihl. – Jeg har holdt på med dette siden 1970 og nå, som vi endelig er i gang, blir jeg lett utålmodig. Det er

vanskelig for meg å forstå at folk ikke fatter problemet umiddelbart. Han løftet hånden og klødde seg i håret med pipemunnstykket.

– Når det gjelder dagens artikkel, har jeg med meg noe her som jeg lurert på om du kan få vridt en sak ut av. Se på dette.

Pihl fisket noen ark ut av innerlommen på frakken, brettet dem ut og la dem på Ruperts pult.

Voltaire: «Papirpenger vil etter hvert vende tilbake til sin egentlige verdi — null»

George Washington, i brev til J. Bowen, Rhode Island, 1787:

«Papirpenger har hatt sin vanlige effekt i din stat; å ruinere handel, undertrykke de ærlige, og åpne døren til enhver avskygning av svindel og urett.»

Thomas Jefferson til John Taylor, 1816:

«Jeg tror virkelig... at bankinstitusjoner er farligere enn bevåpnede militære styrker. Prinsippet med å bruke penger som deretter skal betales tilbake i fremtiden, under navnet finansiering, er ikke noe annet enn å svindle fremtiden.»

Sir Josiah Stamp, tidligere President, Bank of England:

«Bankene eier jorden. Ta den fra dem, men la dem beholde makten til å skape penger og kontrollere lån, og med et pennestøk har de skapt tilstrekkelig til å kjøpe den tilbake.»

Friedrich A. Hayek (1899-1992)

Østerriksk økonom, forfatter, og vinner av Nobelprisen i økonomi i 1974:

«Med unntak av perioden med gullstandard, har praktisk talt alle regjeringer benyttet sin eksklusive rett til å trykke penger på en slik måte at de har svindlet og plyndret sivilbefolkningen.»

John Kenneth Galbraith:

«Studiet av penger, fremfor alle andre grener av økonomi, viser at der blir kompleksitet benyttet for å skjule sannheten, ikke for å avsløre den.»

«Prosesen bankene benytter for å skape penger er så enkel at hjernen vil avvise den.»

Money: Whence it came, where it went – 1975.

Rupert leste gjennom sitatene et par ganger.

– Jo, sa han. – Dette kan jeg nok benytte på et eller annet vis.

– Har du tid til å bli med ut og spise lunsj, foreslo Pihl.

Rupert kastet et blikk på klokken. Halv tolv, det var på tide.

– Gjerne det, sa han. – Kan jeg få spandere? Det var tross alt du som skaffet meg denne jobben. De betaler dessuten riktig bra.

Pihl sendte ham et smil, og nikket.

Rupert så gjennom innboksen i maskinen sin mens Pihl tok på seg frakken. Så ruslet de ut på Grønland. Noen minutter senere satt de benket ved et respatexbord hos en av de lokale innvandrerne. Lokalet var spartansk innredet med voksduker, tørkeruller og noen glørete indiske filmplakater. Men maten var billig, rikelig og god.

– Hvordan kom du på sporet av denne finanssvindelen egentlig, spurte Rupert da kaffen kom på bordet.

– Det er en lang historie, sa Pihl. – Men om du er interessert i å høre den, foreslår jeg at vi tar med kaffen ut på en benk utenfor. Da kan jeg få stappet en pipe også.

Pihl tok seg god tid med snadden, men endelig pattet han fornøyd og lente seg tilbake.

– Som du har sett av de sitatene jeg hadde med til deg i dag, har det gjennom alle tider vært misnøye med metodene som har vært benyttet ved produksjon og utlån av penger, begynte han.

– Men pengenes betydning har økt voldsomt gjennom de siste hundreårene. For tre generasjoner siden, bodde folk flest på landet i en naturalhusholdning. Man holdt seg selv med korn, grønnsaker, kjøtt og poteter. Det foregikk dessuten en utstrakt byttehandel. Naboen

hadde kanskje tilgang til fisk, eller til skog. Et lass poteter kunne på denne måten omsettes i torsk eller i planker. Bare fantasien satte grensene.

Innkjøpene begrenset seg til noen turer etter salt, tobakk, verktøy og andre ting som gården ikke kunne skaffe. De få pengene man trengte, fikk man ved å selge en kalv eller en hest, eller noe overskudd fra gårdens produksjon. Pengene hadde liten betydning.

I byene var selvfølgelig situasjonen en helt annen. Den herskende klasse hadde vent seg til et forbruk som krevde velfylte lommebøker, og mellomklassen så på denne luksusen med stadig større misunnelse. Man strebet oppover. Dette har foregått i flere hundre år.

Pihl tok en liten pause og løftet kaffekoppen.

– I tidligere tider var det fyrstene, kongehuset og de adelige som var bankierenes beste kunder.

– På denne tiden var det en familie med bankfolk i Mellom-Europa. Denne familien hadde i mange generasjoner benyttet et rødt våpenskjold. Etter hvert var dette så innarbeidet at de rett og slett tok navnet Rothschild. Blant deres kunder var mange gode, velstående europeiske navn, både adelige og andre.

– En av disse Rothschildene utviklet tidlig et nett av kurerer over hele Mellom-Europa og i England. Dette ga ham et forsprang i kommunikasjon. Hans private kurerertjeneste ga ham innblikk i historiske begivenheter på et tidlig tidspunkt, nesten uansett hvor det foregikk.

– Den Rothschilden jeg snakker om spilte på den engelske børsen rundt begynnelsen av 1800-tallet og han spilte stort. Formuen, som han hadde arvet og skjøttet med omhu, var vokst til enorme proporsjoner.

– På denne tiden var Napoleon i gang med å trekke nye grenser i Europa. Land og områder byttet eierskap og slike disposisjoner påvirket selvfølgelig datidens børskurser. Og her er det Rothschild gjør et trekk som på én gang gjør hans familie til Europas rikeste, noe de sannsynligvis er den dag i dag.

– Børsen i London vibrerte av mangelen på ferske nyheter fra Napoleons felttog. Rothschilds kurér brakte ham nyheter fra valen før noen andre i England visste beskjed. Da nyheten om Napoleons fall ankom, spilte han høyt.

– Rothschild ga beskjed til sine meglere, og de satte i gang storstilt salg av aktuelle aksjer. Snart summet børsen febrilsk. «Rothschild selger!» «Han vet!» «Napoleon har seiret!»

– Dermed brøt febereren ut. Folk solgte som gale, og prisene datt som møllesteiner. Etter å ha vurdert tiden nøye, ga Rothschild så et nytt, diskret signal til sine folk. De snudde arket og begynte å kjøpe aksjer til spottpris.

– Neste morgen kom nyheten om Napoleons fall til London. Kursene steg igjen og Rothschild hadde mangedoblet sin enorme formue over natten.

Pihl kikket skrått over bordet på Rupert.

– Da jeg fikk høre om dette, ble jeg lamslått av pengenes urettferdighet, fortalte Pihl. – Jeg begynte å lese alt jeg kunne komme over om emnet og jo mer jeg fant, jo sikrere ble jeg i min overbevisning: det er noe pill råttent i bunnsvillen i dagens økonomiske system. I dag ser vi det svært tydelig om vi ser etter: majoriteten av menneskene jobber åtte timer i døgnet eller mer for å overleve. Mens en liten gruppe sitter og høster fruktene av milliarders slit. Og for å trekke en linje tilbake til der jeg begynte: Et menneske i en naturalhusholdning benytter mindre tid av døgnet for å skaffe seg det nødvendigste enn en gjennomsnitts lønsslave bruker i dag. Men så hadde heller ikke datidens bonde, jeger og fisker som tilleggjobb å fylle opp bankkontoen til Rothschild og hans venner. Det er nemlig det som koster mest. Hele tiden.

Rupert satt en stund og fordøyet Pihls historie. Han hadde hørt om Rothschild-familien, men dette overgikk nesten hans fantasi.

– Hvorfor hører vi aldri om dette i vanlige nyheter, spurte han. – Jeg mener, det er så mye snakk om rike folk, om Bill Gates og Murdoch

og Rockefeller. Men vi hører aldri om Rothschild?

– De har vært flinke til å holde seg selv og sin posisjon nærmest inkognito, fortalte Pihl. – I motsetning til dagens nyrike, blafrer ikke Rothschild med kredittkortene i utrengsmål. Dessuten er de bestykket med dyktige advokater og kan sannsynligvis få det til å se ut som om de verken har formue eller inntekt. De etterlever virkelig Cæsars devise om brød og sirkus til folket. Brødet og sirkuset er blitt vel dyrt etter hvert, mens Cæsars losje i Collosseum stadig blir større og mer eksklusiv. Og herskerne der oppe vokter seg vel for å mende seg med hopen nede i arenaen.

Pihl tømte den lunkne kaffen. – Skal vi rusle, sa han.

Rupert tilkalte en turbankledd kelner, betalte, og så travet de tilbake til Postgirobygget.

– Men denne kunnskapen som du sitter på må det da være andre som er opptatt av?

– Ja, jøss, sa Pihl. – Over hele verden finnes det små grupper som forsøker å knekke denne merkelige opsjonen på retten til å trykke penger. Men de støter raskt på et par store problemer. For det første er pengelånerne rike og har trofaste, kunnskapsrike advokater med gode lønninger. Dessuten viser det seg at svært få mennesker har virkelig innsikt i hvordan denne enorme triksingen egentlig foregår. De fleste som er involvert på et eller annet funksjonærnivå, mener bare at slik har det alltid vært og dette er regulert i gjeldende lovverk. Men internett har brakt denne kunnskapen ut til allmuen i den grad de er interessert. I tillegg kan nå de forskjellige grupperingene komme i kontakt med hverandre. Jeg har de siste årene opparbeidet meg et internasjonalt nettverk av økonomer og jurister som gjerne vil delta i å skape en ny, rettferdig fordeling av ressursene i verden.

Han tok en pause og lot tankene fly.

– Men fortrinnet vi har her i Norge og i Norden, er at vi kan tilby en reell valuta og da mener jeg en valuta som er bakkett opp av oljemilliardene. Det gir oss et fortrinn vi ikke må skusle bort. Ha en

god dag!

Rupert stoppet ved inngangen til kontorbygget, og så den lute skikkelsen forsvinne bortover Schweigaards gate. Pussig type, tenkte han for seg selv.

Tiende kapittel

Rupert gikk i gang med å skrive ut en spennende sak av situatene han hadde fått. Han forsøkte å sette dem inn i en historisk sammenheng. Noen søk på nettet gjorde ham i stand til å lage en kronologisk fremstilling av mistilliten som gjennom flere århundrer hadde rådet blant flere profilerte statsmenn.

Den velkjente Galbraith og den noe mindre kjente nobelprisvinneren Hayek var relevante navn å trekke frem da disse to stadig var dagsaktuelle navn. Han skrev en ingress og satt og plundret en stund med å finne en god overskrift og var ganske fornøyd da han sendte over en sak til desken med tittelen «Roten til alt ondt». Han skjenket en tanke til Roger Waters, tekstforfatteren og bassisten i Pink Floyd. «Money, so they say, is the root of all evil today,» hadde Waters skrevet allerede på 70-tallet.

Rett før han skulle skru av maskinen og gå hjem, tikket det inn en mail fra Skiold. Vedlagt lå et utkast til en sak for morgendagen. Rupert printet ut arket før han gikk og tok det med seg hjem for å bearbeide stoffet.

Skiold hadde analysert en del materiale fra Geir og lagt til en del betraktninger på egen hånd. Så vidt Rupert kunne se, var det nok krutt i dette til å sette i gang en diskusjon over hele landet. Han ville ikke bli forundret om materialet også ville nå utenlandsk presse. Men mottagelsen ville være avhengig av at han bygget det om til en leselig form.

Hjemme på Jar tok han frem arket igjen og ble sittende og gruble.

Skiolds hovedanliggende denne gangen var å gjøre folk oppmerksomme på hvordan bankenes posisjon og anseelse ble prentet inn i menneskene fra tidlig alder.

Småskolebarn oppretter gjerne en klassens konto i en lokal bank hvor de sparer penger til kasseturer og lignende. Læreren er ansvarlig for kontoen og en del av hans oppgave er å fortelle barna hvor snille bankene er.

– De oppbevarer pengene for oss og gir oss til og med renter av dem, forteller læreren. Deretter er det opp til barna å finne ut hvilke andre tjenester bankene gjør oss. Jo, de gir skolebarna gratis timeplaner (med bankreklame på), de gir bort gratis pinner og andre småting som barn har glede av. I grunnen gjør de oss tjenester hele veien, og pengene våre er jo der; vi kan hente dem ut når vi vil.

Slik hjernevask, som Skiold kalte det, var en del av grunnskolen i Norge. Holdningene satte seg hos barna i tidlige år og ble der permanent. Det var et fåtall som hadde anledning til å tenke noe over dette når de ble eldre. Skolegang, jobb, familie og annet brød og sirkus sysselsatte de aller fleste til langt over slipsknuten. Kampen for tilværelsen tok all tid og bankenes vesen var så innfløkt at ingen gadd ta seg bryet med å analysere dette noe nærmere. Det var lettere å ty til barnetroen. Var man misfornøyd med banken, kunne man bare shoppe banktjenester et annet sted. Man hadde da frihet!

Deretter gikk Skiold et skritt videre. Han skisserte et scenario der alle tømte sine konti i bankene på samme dag og forlangte å få ut saldoen i cash. Det umiddelbare resultatet ville være en akutt mangel på sedler. Deretter ville bankene være nødt til å gjøre disposisjoner med sine konti for å opprettholde sine låneforpliktelser og investeringer. Sannsynligheten for økonomiske transaksjoner i gråsonen ville bli en del av dagsorden.

I løpet av kort tid vil da bankvesenets praksis være sluppet ut av sekken. Folks tiltro til pengesystemet ville få seg et alvorlig skudd for baugen og mange ville spørre seg selv: hva er egentlig disse sedlene?

Er de noe verdt i det hele tatt? Eller er vi ofre for en uhyre, verdensomspennende svindel?

Dette, konkluderte Skiold, vil åpne for et ønske om reelle penger med solid fundamentering i konkrete verdier. Da vil vår henvendelse til Norges Bank og Finansdepartementet få støtte i et folkekrav om økonomisk nytenkning. Jeg skulle tro at det vil få de høye herrer på glid.

Rupert la fra seg arket og kokte seg en kanne kruttsterk te.

Aftenposten neste morgen brakte et indignert leserbrev fra en tydeligvis velstående herre. Han hadde sett seg lei på avisens polemikk vedrørende det bestående økonomiske system.

– Ønsker avisen at vi skal gå tilbake til jeger- og samlersamfunnet, spurte han ironisk. Det var tydelig at han hadde fulgt Ruperts artikkelserie.

Rupert bestemte seg for å benytte anledningen til å følge opp. Han ringte Pihl og gjorde ham oppmerksom på leserbrevet.

– Fint, mente Pihl. – Jeg skal kjøpe dagens avis og forfatte et svar til denne innsenderen. Er vi riktig heldige, får vi i gang en debatt i Aftenpostens leserbrevspalte. Da når vi ut til mange lesere som ikke bryr seg om avisens økonomiske stoff. Dette kan vise seg å bli verdifullt. Takk for tipset gutten min, ha en god dag på jobben.

Han ringte av.

Saken om sitatene hadde fått et fint oppslag. Desken hadde funnet fram til Galbraiths CV, og den imponerende listen gjorde et solid inntrykk. Rupert var fornøyd med seg selv da han satte seg på bussen inn til byen.

På Lysaker kom det på en ung, rødhåret dame. Bussen begynte å bli full, og hun dumpet ned på setet ved siden av Rupert. – Hei, sa hun og smilte søtt. Rupert hadde ikke hatt noe nærkontakt med det annet kjønn på årevis og rødmet kledelig. Dette sporet tydeligvis hennes interesse.

– Jobber du i byen, spurte hun.

Jo da. Rupert kunne, med dårlig skjult stolthet, fortelle om engasjementet i Aftenpostens redaksjon.

Selv var hun engasjert i helse og sosial og arbeidet ved en institusjon for psykisk utviklingshemmede. Ved siden av jobben brukte hun fritiden i en organisasjon som kjempet for gjeldsslette for u-landene.

– Det er så vanvittig urettferdig at fattige land skal bruke sine få penger til å betjene renter på gjeld som den rike verden har påtvunget dem, begynte hun. – Men dette interesserer kanskje ikke deg?

– Jo visst, sa Rupert forekommende. – Jeg er faktisk opptatt av noe av det samme selv.

Han la frem sin rolle i Aftenposten og merket at han var mer engasjert i dette nå enn han noen gang hadde trodd han skulle bli.

Jenta satt musestille og lyttet. Da Rupert tok en pause, skjøt hun inn:

– For en fantastisk idé. Dette tror jeg er det mest positive utspillet for verdensøkonomien jeg noen gang har hørt om. Det setter arbeidet vårt noe i skyggen. Jeg mener, får dere gjennom disse planene, vil det sannsynligvis ikke være behov for verken u-landshjelp eller – gjeld. Er det noe jeg kan gjøre, spurte hun på direkten.

Rupert ble svar skyldig, men de ble enige om å utveksle telefonnumre slik at han kunne ringe henne dersom det var bruk for ekstra hjelp. Hun het Sandra Daler.

– Jeg er bare en liten brikke i dette puslespillet, forklarte han. – Men om det dukker opp spørsmål etter flere folk etter hvert, skal jeg sørge for at du blir kontaktet.

Bussen svingte inn på Jernbanetorget. Rupert trykket på stoppknapen, og begge reiste seg.

– Jeg skal lese sakene dine i Aftenposten, ropte Sandra etter ham da de skiltes ved Oslo City.

– Fint, svarte Rupert, og vinket tilbake.

Han merket en ny spenst i ganglaget da han ruslet bortover mot kontoret. Det er merkelig hva en slik uskyldig kontakt med en kvinne

setter i gang inni en stakkar, tenkte han for seg selv.

Med Skiolds siste mail i bakhodet og oppildnet av et smilende fjes i et ansikt omgitt av rødt hår, satte han i gang med dagens arbeid. Det fløt lett nå.

Samtalen med Sandra hadde gitt ham tro på at det var flere der ute som ønsket seg nye løsninger på verdens mange problemer. For Rupert virket det nå som om absolutt alle verdens vanskeligheter kunne spores tilbake til økonomisk vanstyre. Han husket en artikkel han hadde lest om den amerikanske butikk-kjeden Wal-Mart.

Wal-Mart etablerer seg ute på landsbygda, helst der hvor to eller flere større veier møtes og i kjøreavstand fra flere større og mindre byer. Her er tomtene billige og ute på landsbygden er skattene lave fordi man slipper unna en rekke bestemmelser om skatt til skole og til andre sosiale ytelser. En rekke unge mennesker ansettes på minimumslønn, og i løpet av kort tid kan man være vitne til at en hel del forretninger i de omliggende byene må legge ned fordi konkurransen med den svære kjeden blir håpløs. Slik synker skatteinngangen for lokalsamfunnene mens Wal-Marts lommebok eser ut.

Tidligere President Reagan ga grunnlegger Sam Walton en medalje fordi han hadde skapt så mange arbeidsplasser! Om regnestykket ble tilført alle arbeidsplassene som var gått dukken på grunn av Wal-Mart, ville nok medaljens bakside dukket fram, og svaret blitt noe ganske annet.

Jo mer Rupert tenkte på denne historien, jo tydeligere ble konturene av pengenes natur: Det lå i dem en iboende egenskap til å samles. Gir man pengene og markedet tid til å arbeide i fred, blir de få store haugene langsomt større og færre mens alle de små bunkene gradvis minsker. Dersom Pihls teori om de få som styrer de virkelig store haugene var korrekt, var det nesten ufattelig å prøve å tenke seg de summene som de høye herrer kontrollerer.

Rupert sukket.

Ellevte kapittel

Samme formiddag satt Pihl på kontoret hos Skiold. Begge var oppmerksomme på hvilke krefter de kjempet mot og ingen av dem hadde noen forhåpninger om å vinne uten kamp. Spørsmålet var bare: hvor brutal var fienden?

Skiold refererte til e-posten han hadde fått med en skjult trussel, mens Pihl fortalte om Audien som i blant fulgte ham på reiser rundt omkring.

– Har du registreringsnummeret?

Skiold vendte seg mot pc-en.

– Ja, svarte Pihl. – Tre forskjellige – på samme bil.

– Vi sjekker alle, mente Skiold.

Han gjorde et raskt oppslag i Brønnøysundregistrene, samt et par andre steder han hadde tilgang til takket være gode kontakter i politiet.

– To av numrene finner jeg greit. Det tredje ser ut til å være fra et leiebilfirma som meldte skiltene stjålet i vår. De to har hjemmeadresse hos firmaet «Inkasso consult», Postboks 9300, Majorstua. Har du peiling?

Pihl ristet på hodet. Hånden hans famlet i lommen, og Skiold åpnet resolutt et vindu mot støyen fra byen utenfor.

– Vi skulle hatt noen flere medarbeidere, sa Pihl da han hadde fått fyr på snadden. – Noen kunne for eksempel holde et øye med denne postboksen og spore opp kontoret til disse inkassokarene. Hva tror du?

– Vi trenger ikke gå så detaljert til verks, sa Skiold nøkternt. – Jeg sender en mail til en kamerat i Postverket. På den måten tror jeg vi kan finne eierne av boksen.

– Men er det lov da, sa Pihl bestyrtet.

– Neppe, svarte Skiold. – Men er det krig, så er det krig. Forresten, ble ikke disse karene fra Audien hentet av Bærumspolitiet hjemme

hos Rupert?

– Jo, jeg sjekket med kammeret dagen etter. En solid kausjon var betalt samme dag, og karene ble satt på frifot. De har øyensynlig god råd. Nei, ta heller kontakt med din venn i Posten. Så får vi se hva det bringer oss av nyheter. Hva synes du for øvrig om Ruperts innsats i avisen?

– Jeg er veldig fornøyd med arbeidet hans, sa Skiold. – Han klarer å pakke inn sakene i et godt språk. Det skulle ikke forundre meg om han har mange lesere.

– Det tror jeg også, nikket Pihl. – Bør vi utvide markedet?

– Mye av dette går av seg selv. Nettavisene siterer gjerne Aftenposten, og klipp dukker opp i alle slags publikasjoner over hele landet. Nei, det haster ikke. Men har du hørt noe fra Norges Bank?

– Ikke en lyd, sa Pihl mutt. – De er tregere enn jeg fryktet.

Han reiste seg for å gå på toalettet ute i gangen. Skiold snudde seg mot maskinen og sendte et par raske mailer ut. I innboksen lå det igjen en snodig beskjed.

– Hør på denne, sa han da Pihl var tilbake.

Vi kjenner dere, alle sammen. Kontorer, privatadresser, venner og familie, intet er fremmed for oss. Hvis dere har lyst til at privatlivet skal fortsette som før, foreslår vi at dere for fremtiden vier dere til andre sysler enn dagens.

– Hva tror du om en slik trussel?

– Kan du se hvor den kommer fra, repliserte Pihl.

– Ikke umiddelbart. Den er kryptert på veien. Men skal nok la seg gjøre å dechiffrere den.

– Kanskje vi rett og slett skal la politiet få en kopi, smilte Pihl. – En trussel er en trussel. Det er da ikke lovlig å true folk på den måten? Er det?

Skiold ristet på hodet. – Ikke på vilkår.

Kontakten i postverket viste seg å være et raskt og pålitelig bekjentskap. Dagen etter kom det en melding til Skiold med opplysninger om inkassofirmaet.

Inkasso Consult

Et selskap i Noster-gruppen – Lån, investering, inkasso og gjeldsinndrivelse.

Hovedkontorets adresse: Prinsegraacht 132, Amsterdam.

Norsk filial: Holmen terrasse 17, Oslo.

Daglig leder: Per Iversen, Ankerveien 309, Oslo

Han la arket fra seg på pulten og grep dagens Aftenpost. Rupert hadde vært i det kreative hjørnet og over en drøy halvside hadde han i kronikkform tatt for seg bankenes reaksjoner den dagen «alle» kom for å tømme kontiene sine. Det ble nesten en thriller ut av plottet, men på snedig vis var saken forankret i journalistikken ved at Rupert på eget initiativ hadde ringt opp Geir for å få bankens reaksjon på det utenkelige.

Og Geir hadde vært med på leken. Først hadde han argumentert med det usannsynlige i at alle conti ble tømt på likt. Men deretter hadde han ganske rolig innrømmet at de aller fleste banker ville gå tom for cash i løpet av formiddagen.

– Men hva sier dere til kundene da, undret Rupert i sin uvitenhet.

– Det er ikke stort vi kan si, var Geirs nøkterne svar.

Etter en blanklinje i brødteksten hadde så Rupert formulert spørsmålet som Skiold hadde håpet de fleste ville konkludere med: «Kan vi stole på bankene?»

Skiold løftet telefonen og slo nummeret til Pihl.

– Bra sak i avisen i dag, begynte han. – Dessuten har jeg fått et slags svar på eierne av postboksen – du vet, inkasso-gutta. Hva skal vi gjøre med dem?

– Hvis vi har en mulighet til å holde et lite øye med dem, kan vi kanskje korte inn på forspranget deres, mente Pihl. – Jeg skal høre med Olle Swärd. Kanskje han vet hvor vi skal begynne med å vokte våre voktere.

Rupert møtte Sandra Daler på Lysaker Brygge. Det var en skarp høstdag med glitrende vann, en sol uten varme, men med lekre farger strødd ut i løvtrærne langs fjorden. Sandra var kledd i en rustrød jakke som matchet håret hennes nydelig. De spaserte langs bryggekanalen.

– Du trenger ikke bli med på dette om du er engstelig, begynte Rupert, men Sandra avbrøt ham kontant.

– Jeg tror på dette prosjektet. Om dere involverer meg, vil det være

et av mitt livs store eventyr, skjønner du det?

Hun så bedende på ham.

Rupert så ned i de snille øynene hennes og var fortapt.

– Ja vel, saken er den: Vi blir i blant overvåket av folk i en organisasjon som kaller seg Inkasso Consult. De er et ledd i et internasjonalt selskap som driver med pengeplasseringer, den såkalte Noster-gruppen. I Norge er de lite kjent, men vi har funnet ut at de har interesser i mange land og sannsynligvis virker de som en slags utøvende myndighet for de store kapitalinteressene. Nå vet vi hvor de har sitt hovedkvarter i Norge og det vi trenger er et menneske som kan følge dem tett. Men det må være en som de ikke kjenner til fra før. Derfor kunne du vært våre øyne og ører i dette oppdraget. Tror du at du kan få gjort noe her?

Sandra så på ham igjen.

– Klart jeg kan, sa hun raskt. – Jeg har mye erfaring som barnevakt og hushjelp. Det skulle ikke forundre meg om dette firmaet, eller noen av de sentrale menneskene der, trenger mine tjenester. Gi meg adressen så skal jeg sørge for å bli ansatt der. Jeg tror ikke det skal ta særlig lang tid.

Rupert så beundrende på henne. Og han forsto hva hun mente. Om Sandra hadde ringt på hans dør og tilbudt sine tjenester, ville han ansatt henne på flekken. Om så bare på grunn av håret – og øynene – og...

Han var visst ørlite grann forelsket.

– Fint, sa han kort og rakte ut hånden. Sandra strålte og kastet seg rundt halsen hans.

– Dette må vi feire, sa hun. – Byr du på kaffe?

Tolvte kapittel

Oktober gikk umerkelig over i november. Skinnende høye dager ble avløst av våte, grå og små uker, hvor lyset unnselig tittet frem noen timer hver dag. Rupert hang i stroppen i redaksjonen mens Skiold og Pihl forsøkte å bearbeide norsk finansliv. Norges Bank hadde sendt dem et deprimerende brev, hvor konklusjonen nærmest var en triviell trenering av alle gode ideer.

Olle Swärd hadde et par møter med Rupert og Sandra. De var fra første stund veldig klar over hvor viktig det var at Sandra ikke måtte settes i forbindelse med den lille gruppen, og møtene ble stort sett holdt utendørs i folkerike omgivelser. Deretter måtte Sandra jobbe på egen hånd. Den lille kontakten hun skulle ha med gruppen, ble drøftet.

– Jeg har min egen advokatpraksis, begynte Swärd. – Kanskje du skulle søke advokathjelp for noe? Da kan vi møtes i blant uten at det virker påfallende.

– Gjerne det, sa Sandra. – Men jeg trenger jo ingen advokat. Har du noen forslag til meg?

– Jo, smilte Swärd. – Du trenger kanskje hjelp til å sette opp et testamente?

– Gjør man det i min alder? Sandra fniste.

– Hvorfor ikke, sa Swärd. – Da kan vi i alle fall få et påskudd til å snakke sammen med jevne mellomrom. Her har du mitt kort.

De tre ruslet i Slottsparken. Rundt dem suste unge sykklister frem og tilbake. Et eldre ektepar luftet en veloppdragen kjøter, og de siste japanske turistene hang rundt Slottsplassen for å fotografere neste vaktskifte i Garden.

– Jeg har vært oppe i Holmenkollen og hengt opp en lapp på diverse lyktestolper og oppslagstavler der oppe, fortalte Sandra. – På min ferd gikk jeg et par ganger forbi kontoret i Holmen terrasse. Det ser ut som et hvilket som helst lite firma. Men privaten i Ankerveien har jeg

ikke noe inntrykk av. Villaen ligger dypt inne i en hage bak høye hekker. Porten er alltid låst.

– Ikke vært for nysgjerrig, sa Swärd dempet. – Dette er oppmerksomme karer. De merker fort hvis noen er litt for interesserte. Har du sett om det finnes overvåking av porten?

– Du mener kameraer? Søren, det tenkte jeg ikke på!

Sandra bet seg i leppen.

– Nå skal vi ikke bli overnervøse, sa Rupert raskt. – Jeg synes Sandra har gjort en bra jobb så langt. Det er ikke unaturlig at en som er på jakt etter arbeid i et område samtidig ser seg rundt. At Sandra har vært helt uoppmerksom på kameraer på eiendommen, er derimot et lykketreff. Hvis hun er observert, vil det ikke se ut som noe annet enn det det skal være: en ung jente på jakt etter en liten, svart jobb.

– Tror du disse karene ansetter noen svart, spurte Swärd og slo opp en latter.

– Ja, jeg kan tenke meg det, smilte Rupert for seg selv.

De lo en stund av det.

Sandra skulle jobbe kveldsskift på Heimen fra halv tre, og stakk raskt av gårde. Rupert ble gående ved siden av den røslige svensken. Han visste ikke helt hvor han skulle begynne, men det trengte han ikke.

– Denne fredagen skal jeg på styremøte i Schibsted, sa Swärd, nærmest ut i luften for seg selv. Så brøt han plutselig avstanden mellom dem: – Trives du i Aftenposten, Rupert. Kan vi stole på Wold?

Jøss, for en adgang inn i jævelskapen, tenkte Rupert for seg selv. Høyt sa han:

– Wold virker veldig grei. Han sier ikke nei til noe, så vidt jeg har fått med meg.

– Fint, sa Swärd. – Han har tillit i styret også, men ikke hos alle. Uansett ser det ut som om han sitter godt. Nå skal vi sette inn trykket i nyhetsredaksjonen; en Finn Svanøe har søkt redaktørstillingen der. Han kan bli en nøkkelbrikke. Hils ham fra meg når du ser ham, sa

Swärd før de to skiltes.

Rupert tok trikken opp til Pihls krypinn: en sliten, gammel villa på Holtet. Han hadde fått en idé.

– En idé, gjentok Pihl etter en liten prat. – Få høre.

Rupert fortalte om sine lange, kjedelige perioder i livet. Det hadde stort sett gått på skinner, men han fikset ikke det der med jentene og det var i det store og hele få og sjeldne blunk av «lykke», som han uttrykte det. Han unte alle folk en annen start på dagen enn P4 og VG. Det kjedet i alle fall ham. For ikke å snakke om filmene han så og bøkene han leste. Hvorfor var de virkelig gode opplevelsene så sjeldne?

Jo, Pihl stappet pipa og fulgte med. Taus.

– Samtidig er vi vitne til den beste distribusjonen og gjengivelse vi har hatt. Alle kan se og høre alt! Hele tiden!

– Nå gjør de jo ikke det, innvendte Pihl.

– Nettopp!

Rupert lente seg bakover. Han visste hva det var å kjede seg. – Men nå tror jeg vi gjør en vri: Vi kan hente ideer til tekst, musikk, film og teater fra fremtiden. Det tror jeg på! Filmmanus, utkast til rockelåter, romanskisser, ideer fra fremtiden – tilgjengelig nå. Har du e-post-adressen til Bye i Hønefoss? Skriver han godt?

Pihl ble litt overrasket. – E-post til Bye i Hønefoss. Nei vet du hva, den går vel ikke?

– Har du prøvd, sa Rupert. – Husk: internett ble laget av hæren i USA. Hvem vet?

– Nei, prøvd... Den slags har jeg bedt Erik ordne for oss, bestandig. E-post til Bye?

Han tidde noen sekunder, så ruslet han ut på kjøkkenet og satte på komfyren. – Ring Skiold, sa han over skulderen.

Rupert fant frem mobilen.

Kort tid etter satt Erik Skiold i sofaen hos Pihl.

– Mens dere angriper gjennom alle de rette kanaler, og i alle korrekte

henseende går tjenestevei, har jeg tenkt å foreslå en snarvei, eller i alle fall en parallell vei, kanskje en omvei, egentlig...

Rupert snublet da han skulle fortelle Skiold om ideen sin.

– Vi jobber for å få med oss folkemeningen, ikke sant. Den trenger vi...

Han begynte igjen, fra en annen vinkel.

– Tenk om Anton Bye kunne være en reporter i fremtiden, en som kunne forsyne oss med gode, nye plot til historier, musikk og filmer, børstips? Da ville vi få et forsprang, bokstavelig talt...

...Jeg spurte bare Pihl om vi kunne sende Bye en mail, konkluderte han.

– Hva faen! Mail til Bye! Mail til fremtiden? Ja, hvorfor ikke, sa Skiold og la en bærbar pc på fanget. – Vi får jo bare prøve. Hva er adressen hans, spurte han så.

– Aner ikke, sa Pihl. – Kan du søke et sted? Han viftet ubestemmelig med snadden.

– Neppe.

Skiold lo stille for seg selv og tenkte høyt: – Mailadresser har det med å være logiske. Men hva heter serveren? Bye jobber hos Securitas? Vi sjekker hjemmesiden. Gode mail-adresser er viktig for et ungt og resultatorientert firma. Han slarvet jevnt videre mens fingrene hans løp over tastaturet.

– Hva tror dere om denne, sa han og tastet: anton.bye@securitas.no

– Adressen virker sikkert, men tror du Bye jobber i Securitas i dag også? Skummelt, sa Pihl.

– Jeg tror du må gå inn på kalenderen i maskinen, og fortelle den at det er en dato i 2026. Du må få maskinen til å gå med på det før vi sender e-posten.

Skiold klikket ubesværet videre. Pihl forsvant inn etter tekannen.

Han skjenket opp rykende kopper. Rupert luktet på teen. Mynte.

Skiold så opp.

– Nå sier maskinen at det er 14. november 2026, sa han. – Skal vi

prøve?

Pihl nikket. Pipehodet vippet litt i luften. – Prøv, sa han.

Trettende kapittel

Men det tok ikke mer enn et snaut minutt før e-posten kom i retur. Adressen stemte nok, men mailserveren klarte ikke å forholde seg til avsenderdatoen. De ble sittende i ro og lot teen synke noen minutter.

– Hva om vi setter opp en privat mailserver hos Bye, en fra vår egen tid og daterer den med tiden her og nå? Skiold var plutselig entusiastisk igjen. – På den måten slipper vi å få problemer underveis.

– Det får vi nok, sa Pihl dystert. – E-posten vil jo nødvendigvis gå via andre ledd hvor datoen ødelegger for postgangen.

– Er du sikker på det, argumenterte Skiold videre. – Hvis vi bruker en ftp-protokoll i stedet for vanlig mail, bør det gå.

– Ftp?

Rupert avbrøt vennlig. Nå gikk fagpraten ham over hodet.

– Det er rett og slett en annen måte å sende elektronisk post på, forklarte Skiold. – Mens en e-post er stilet til en bestemt persons adresse, går en ftp direkte til maskinens adresse, ip-adressen. Her er det passordbeskyttelse hele veien Det må da fungere!

Han så på Pihl.

– Det er verdt et forsøk, medga Pihl. – Vi får kjøpe inn maskinen og all software her og ta det med oss til Bye. Du må bli med og sette opp maskinen der oppe, sa han og rettet pipemunnstykket mot Skiold. – Vi drar i morgen formiddag. Rupert, du er på jobben som vanlig. Vi sender deg en mail så snart vi er online. Og snakk med it-ansvarlig i Aftenposten om deres ftp-muligheter. Han vet nok hva du snakker om, tilføyde han lunt.

Skiold pakket sammen den lille bærbare, og helte innpå et par gode slurker med Pihls te.

– Dette var ingen dårlig idé, Rupert, sa han. – Underlig at ingen har tenkt på det før. Det er jo egentlig opp i dagen bare vi får unna de tekniske problemene. Det er klart at Bye har tilgang til mye av det som finnes av undergrunnskultur i 2026. Det burde være nok å hente derfra. Med vårt mål i sikte kan vi finslipe produktene sånn at de passer inn. Det blir rett og slett et kulturelt knyttneveslag for å vekke folk. Men vi trenger å alliere oss med noen flinke skribenter og idéutviklere her hjemme som kan bearbeide alt vi får fra Bye. Han skriver godt selv, det er ikke det, men jeg tror ideene hans bør pakkes inn i nåtidsemballasje om dere skjønner hva jeg mener.

– Du har som vanlig helt rett, sa Pihl. – Jeg er sikker på at Rupert vil bistå med ypperlig tekstbehandling, ikke sant?

Rupert nikket.

Tidlig neste morgen møttes to herrer i en fancy it-sjappe i sentrum. Den unge ekspeditøren i forretningen var full av fagprat og valgte raskt å forholde seg til den yngste av sine to kunder.

Den eldre sa ikke stort heller; gikk rundt og myste under en gammeldags hatt. Den andre derimot var en kunde etter ekspeditørens hjerte. Velartikulert og dyktig, det var tydelig.

– Vi trenger å sette opp en server som kan ta i mot og sende forholdsvis store filer via ftp, sa han. – I tillegg må vi ha en god, bærbar maskin med cd-rom og diskettstasjon, nettverkskort, og en skriver. Jeg vil ha førsteklasses kabler og vil gjerne sette inn software selv, poengterte han.

Det var tidlig på dagen og ingen sak å gi de to herrer full oppmerksomhet.

Utstyret fikk lett plass i bagasjerommet på Skiolds bil. Pihl gjorde opp med ekspeditøren og uten noen omveier fant de fram til et gunstig hull i tiden.

– Hva tror du om maskinvaren, spurte Pihl, da de atter kjente fast grunn under bilen. – Er det noen sjanse for at noe har blitt ødelagt i

løpet av hoppet?

– Jeg tror ikke det, sa Skiold. – Dette er helt nye saker, som aldri har vært koblet til. Jeg sjekket personlig at ikke noe av det er åpnet eller stilt på. Det gir oss alle muligheter til å datere serveren tilbake, eller hva man nå skal si. Tror du Bye er med på ideen?

– Det skulle jeg tro. Han er villig til å prøve det meste, sa Pihl og rullet ned vinduet.

De møtte Bye utenfor huset. Hønefoss viste seg fra en ugjestmild side med vannrett regn og lave tåkeskyer. Likevel var Bye skeptisk til å ta dem med inn.

– Jeg har hatt et par underlige besøk de siste dagene, fortalte han. – Kanskje er det ikke noe å bekymre seg om men jeg vil likevel ikke ta noen sjanser. Jeg foreslår at vi drar hjem til noen jeg kjenner.

De satte seg inn i bilen til Skiold. Pihl satt bak, mens de to i forsetet fikk seg en prat.

– Du tror altså det er mulig å kommunisere via datamaskiner på tvers av tiden? Det høres som en utrolig idé, sa Bye ettertenksomt. – Men jeg er villig til å prøve.

– Nå har vi med oss en jomfruelig maskin og software i bilen, fortalte Skiold. – Vet du om noe anonymt sted vi kan sette det opp?

– Det burde være glimrende hos Odd, dit vi er på vei nå. Han har nokså nylig knyttet seg til gruppen vår og er allerede informert om det arbeidet dere gjør i 2006. Odd Brende er dessuten musiker og kan kanskje bidra til å levere kulturinnspill via mail. Hvordan er det hos dere? Kan man sende og motta musikkfiler?

– Wav- og wma-filer kan inneholde musikk, og er akseptert av de fleste plattformer også i vår tid, begynte Skiold. – Mp3 er en annen løsning.

– Da skal vi finne ut av det også, mente Bye. – Bare dere får satt opp kommunikasjonen. Ta av her, sa han brått.

Bilen hadde brakt dem et stykke sydover langs riksveien. Foran dem lå Steinsletta i tåkehavet.

Steinsfjorden bidro til at tåken var tettere her enn i Hønefoss. Skiold svingte av på en liten, privat vei mellom noen enslige løvtrær. Etter tyve meter var riksveien borte bak dem. Lyktene lyste opp innkjørselen til en ensom villa. Skiold parkerte i bakgården.

Bye gikk alene opp til huset og ringte på. Pihl steg ut av bilen, strakte seg og kakket ut pipen mot en stein. – Hva tror du, sa han.

– Det ene stedet kan være like bra som det andre, sa Skiold optimistisk. – Hvis denne Odd er så pålitelig som Anton mener, er det kanskje en fordel at maskinen blir satt opp hos noen som ikke er så godt kjent. Her kommer de.

Bye kom mot dem sammen med en tynn kar med lang hestehale. Han hilste høflig og presenterte seg.

– Odd Brende, sa han. – Utrolig å treffe dere.

– I like måte, sa Pihl tørt. – Jeg vet ikke hvor mye Anton har fortalt deg, men vi har altså planer om å sette opp en server her, datere den tilbake i tid og deretter prøve å kommunisere, via e-post eller ftp, med fortiden.

– Ja, dette hører jeg. Det er ikke mindre utrolig det, sa Brende vennlig.

– Vi får se, sa Skiold. – Tar dere i, så bærer vi utstyret inn.

– Jeg har god plass i kjelleren, sa Brende. – Vent litt så skal jeg hente en nøkkel.

Han småløp inn igjen og de tre andre fordelte sakene seg i mellom. Da de vandret bortover mot inngangen, kom Brende ut og viftet dem rundt hjørnet. Han åpnet en kjellerlem og tente et lys i trappehalsen. Inne fant de en hyggelig peisestue med et solid langbord i eik, noen gamle kubbestoler og ellers lite inventar.

– Kan dette passe, spurte Brende.

– Hvordan er det med strømtilgang, undret Skiold. – Er det jordet strøm her?

– Ja, jeg har et uttak her i hjørnet og en dobbelt kontakt under bordet. Trenger vi en telefonlinje så kan jeg legge ned en fra første etasje.

– Glimrende, sa Skiold.

Deretter arbeidet de taust en times tid. Skiold brukte lang tid på å sette dato og klokkeslett slik at serveren og den bærbare maskinen var synkrone. Deretter koblet han dem sammen.

– Send meg esken med programvaren, sa han.

Pihl langet over en liten boks.

En ny halvtime gikk med til å fore maskinene med alt de trengte. Deretter skrudde Skiold dem av, og vendte seg mot de andre.

– Nå lar vi dem stå litt før vi skrur på. Har du noe kaffe, Odd, eller te?

– Selvfølgelig, sa han. – Unnskyld at jeg ikke har tenkt på det.

Han forsvant opp i huset.

– Virker som en fin fyr, sa Pihl. – Har du tiltro til ham?

– Han er et av de mest sympatiske bekjentskapene jeg har gjort på mange år, sa Bye. Jeg ville ikke ha noen motforestillinger mot å låne ham bankkortet mitt – og koden.

– Høres bra, mumlet Pihl. – Vi får se hva slags te han lager.

Fjortende kapittel

Rupert hadde en rolig dag på jobben. Han hadde en følelse av at han var akseptert som en viktig brikke og da han hørte om en ny kar i nyhetsredaksjonen, tok han seg en kopp kaffe og ruslet inn til desken.

En hengslet fyr i olabukser reiste seg.

– Morn, sa han kort. – Navnet er Finn Svanøe. Jeg har tiltrådt som nyhetsredaktør etter Mikkelsen.

– Rupert Krohn, økonomiredaksjonen, sa Rupert. – Jeg skal hilse fra Olle Swärd.

Svanøe nikket, og Rupert synes han fikk et ekstra håndtrykk.

– Så hyggelig, hils tilbake, sa han bare. – Vi får prate mer en annen gang. Jeg har mye å sette meg inn i.

– Selvfølgelig, sa Rupert. – Vi snakkes.

Han ruslet tilbake til kontoret sitt og hørte plutselig at det ringte der inne.

– Krohn, sa han inn i røret.

– Åh, Rupert, vet du hva, sa en andpusten kvinnestemme. – Jeg har blitt ansatt som sekretær og sentralborddame hos Inkasso Consult. Er ikke det strålende?

– Er det deg, Sandra, svarte Rupert. – Jo, det er helt topp. Hvordan virker gutta?

– Vanskelig å si. De sier ikke stort. Mesteparten av dagen er jeg alene her. De er ute på farten nesten hele tiden. Nå også.

– Ja, men så fint, mente Rupert. – Da kan du jo rett og slett får anledning til å snuse litt rundt. Når du er blitt varm i trøya, mener jeg.

– Ja, jeg kan nok det, sa hun. – Men det er et problem. De vil at jeg skal jobbe tre dager i uken, men hva skal jeg da gjøre med vaktene mine på Heimen? Bør jeg si opp der?

– Må du ta alle vaktene, eller kan du jobbe redusert post, spurte han.

– Jeg får snakke med dem. Foreløpig har jeg levert en egenmelding for i morgen. Men jeg liker det ikke helt.

– Vi snakker med Olle Swärd, sa Rupert trøstende. – Han finner sikkert en utvei.

– Håper det, sa Sandra. – Nå kommer de. Hei.

Hun la på.

Det banket på Ruperts dør, og Mørch, datamannen på avdelingen, stakk hodet inn.

– Hei Rupert, sa han. – Jeg har fått inn en ftp adressert til deg. Fra en Gregor Pihl. Skal jeg maile den over?

– Fint, sa Rupert, og tankene begynte å løpe løpsk inne i hodet hans. En melding fra Pihl – men han og Skiold er jo i fremtiden. Har de virkelig...

Han forsøkte å summe seg. Dette kunne være det første beviset på at det var mulig å kommunisere på tvers av tiden. For en fantastisk

sjanse!

Etter kort tid kom e-posten fra Mørch.

Maskinen er oppe og går. Skiold og Bye hilser.

ftp-passord: xg2i-mm0-9R

Hilsen Gregor Pihl.

Under var det en liten melding fra Mørch:

Jeg vet ikke hvorfor dette kommer som ftp, og ikke på mail. Dessuten er det noe rart med ip-adressen til avsender. Er det noe du vil fortelle meg?

Ola

Rupert tenkte seg om et øyeblikk, så slo han internnummeret til Mørch.

– Kommer du inn til meg et øyeblikk, sa han kort.

Det tok ikke mange minuttene før Mørch igjen sto i døren.

– Jeg skjønner at du er litt forvirret, begynte Rupert. – Men det er faktisk jeg også. Lukk døren og sett deg ned litt, så skal jeg prøve å forklare. Nei forresten; hent et par kopper kaffe til oss. Dette kan ta litt tid.

Da Mørch kom tilbake, ba Rupert ham først å sende et svar til Pihl.

Melding mottatt. Gratulerer!

Rupert

Den neste halvtimen benyttet Rupert til å involvere Mørch i planene som Pihl og resten av gruppen hadde lagt. En slags sjettede sans fortalte ham at Mørch var til å stole på. Dessuten ville han være en uvurderlig ressurs i redaksjonen etter hvert som arbeidet gikk fremover.

Mørch ble sittende og tenke. Kaffen ble kald i kruset hans, og Rupert undret seg på om han hadde gjort noe dumt. Da banket det igjen på døren hans. Svanø stakk hodet inn.

– Hei, sa han. – Jeg hadde tenkt å gå ut og få meg litt lunsj. Vil du være med? Det var et par ting jeg skulle snakket med deg om.

– Glimrende, svarte Rupert. Han så på Mørch. – Blir du med oss?

Svanøe sendte ham et spørrende blikk, men Rupert sa avvæpnende:

– Mørch er informert av meg. Dessuten trenger vi hans hjelp i korrespondansen. Kom igjen, jeg har mye å fortelle dere.

De tre hentet jakkene sine, og forsvant ut i mylderet på Grønland.

Sandra Daler satt bøyd over tastaturet på kontor-pc-en hos Inkasso Consult. Både Iversen og Broch hadde vært innom kontoret nylig. Nå var begge ute igjen, og det var lite som tydet på at de ville komme tilbake denne ettermiddagen. Sandra skulle låse når hun var ferdig med dagens korrespondanse.

Brevene hun skulle skrive, lå stort sett ferdige som maler. Det som gjensto for henne å gjøre, var å spore opp kundens adresse i et kundearkiv, fylle inn rette beløp og datere brevene, samt skrive dem ut og legge inn på Iversens pult. De fleste brevene lød som følger:

Viser til korrespondanse vedr. lån nr. xxxxx.

Da en ikke kan se å ha mottatt avdrag på lån i rett tid, ber vi om at beløp kr. yyyy betales inn i løpet av 14 dager. I motsatt fall blir restansen sendt over til vår inkassoavdeling. Det vil da påløpe utgifter if m inkasso.

Med hilsen

Per Iversen

Inkasso Consult.

Sandra jobbet raskt og var ferdig med sine plikter før halv fire. Nå satt hun og skummet gjennom maskinen hun jobbet ved. Det kunne jo være at det lå kompromitterende materiell tilgjengelig der. Både Iver-

sen og Broch låste sine kontorer hver gang de gikk ut. Tydelig at sikkerhet lå dem på hjertet, så Sandra anså det som lite sannsynlig at hun kunne finne ut av noe den veien.

Hun bladde raskt gjennom mappen med arkiverte brev og annen kundeoppfølging. Ingen ting.

Deretter åpnet hun e-postleseren og kikket i mappene for sendt og lagret mail.

Så vidt hun visste hadde Iversen selv skjøttet kontorrutinene før hun ble ansatt. Det kunne jo være at han hadde lagt igjen noen beskje-der eller adresser som var brukbare til å spore opp nettverket deres.

Hun sukket. Det var side opp og side ned med gammel e-post. Hun hentet seg en kopp kaffe og åpnet på måfå en e-post fra 2003.

Femtende kapittel

Tåken lettet sakte over Steinsfjorden, og en lav høstsol brøt gjennom skylaget. Skiold reiste seg fra stolen og strakte seg.

– Det kom svar fra Rupert, fortalte han de andre. – Forbindelsen er opprettet. Nå skal du høre her, Odd. Vi har tenkt som så: I vår tid er kulturuttrykket en viktig del av folks bevissthet. Populærkulturen i begynnelsen av 2000-tallet har voldsom gjennomslagskraft, og vi har planer om å sette i gang en motvekt mot den billige, masseproduserte kulturen som tyter ut av de multinasjonale selskapene. Derfor ber vi deg og Bye om å benytte denne maskinen og sende gode, kulturelle innspill fra det siste tiåret til oss. Ikke komplette verk, men ideer, plot, musikalske riff og andre små «hooks» som vi kan videreutvikle i vår tid, pakke inn i en ønsket, politisk emballasje og gi ut via våre kanaler. På den måten kan vi bidra til å løfte menigmanns oppmerksomhet og gjøre dem mottagelige for den omveltningen som allerede er i gang.

– Jeg forstår at du er musiker, fortsatte han henvendt til Brende. – Selv om den frie musikkutøvelse er erklært død, regner jeg med at det

finnes en undergrunnsbevegelse som i løpet av de siste årene har komponert freske, nye ting. Hvis du har muligheten til å sende oss noen komprimerte filer med virkelig nyskapende ideer på dette feltet, kan vi utstyre dem med progressive tekster og gi det ut til vårt publikum. Er musikken bra, får slike tekster et utrolig gjennomslag. Hva tror du?

Brende tenkte seg litt om.

– Jeg tror det skulle være mulig, sa han. – Jeg kjenner et par karer i Sarpsborg som driver et lite studio. Der samles en del oppegående musikere og de har et nettverk som er temmelig verdensomspennende. Jeg skal ta en prat med dem og se hva jeg kan snuse opp.

– Fint, sa Skiold. – Jeg regner med at du, Anton, kan fore oss med synopsis og plot fra dramatik og litteratur. Vi renskriver det hjemme og pakker det inn slik at vårt publikum kan motta det. Dette skal bli en knyttneve inn i kulturlivet og rammer nok fienden på et punkt hvor de tror de har full kontroll. Jeg gleder meg!

– Her er ftp-adressen og passordet til Rupert i Aftenpostens redaksjon. Dere kan også sende til denne adressen som er til mitt kontor. Kanskje best å bruke den, da vi ikke vet helt hvem som leser Aftenpostens ftp.

Pihl hadde taust lyttet til de andre. Han tømte tekoppen.

– Takk for te, Odd, den var prima. Nå tror jeg vi får tenke på tilbakereisen. Det blir vanskeligere å komme av gårde fra i morgen av, på grunn av fullmånen. Vi må ta hoppet i kveld. Er vi ferdige med alt det tekniske?

– Ferdig, sa Skiold og tok på seg jakke. – Vi kan kjøre når som helst. Skal vi kjøre deg tilbake til Hønefoss, Anton?

– Nei takk, jeg blir her en stund. Odd gir meg skyss senere i kveld. Jeg skal ikke så langt som dere, smilte han.

Etter en bedre lunsj, kikket Rupert på Mørch og sa: – Tror du vi kan ta oss noen minutter ekstra? Jeg skulle gjerne brukt litt tid på å prate,

men jeg vet ikke hvor prippen redaksjonen er om vi kommer tilbake litt sent.

– Nei, om det ikke blir noe vane, er vel det ok, begynte Mørch. – Bare det ikke påvirker dagens produksjon.

– Nei, jeg er så godt som ferdig med det jeg skal skrive i dag. Hva med deg? Han så på Svanøe.

– Det er vel ikke lett for meg å være noe særlig borte, i alle fall ikke nå de første dagene. Men jeg ringer desken og sier at jeg har truffet noen jeg må snakke med. Regner med at det er greit.

Rupert bestilte kaffe og kikket seg rundt i lokalet. Ved de andre bordene satt det innvandrere opptatt med sitt. De skravlet i vei på farsi eller hindi eller hva det nå var. Han kikket på innehaveren. Han blun- ket til Rupert under turbanen. Rupert smilte for seg selv.

– Hvordan kjenner du Olle Swärd, Svanøe, spurte han.

– Finn, rettet Svanøe med et smil. – Jeg har vært knyttet til arbeidet noen år, men bare som tekstforfatter for Swärd. Vi har publisert en del materiale på nettet som har fått oppmerksomhet i flere kretser. Men nå har ting begynt å gå litt fortere forstår jeg. Derfor ville både Swärd og Pihl at jeg skulle delta i avisarbeidet her. Utrolig hva man kan får til med en mann inne i Schibsteds styre, la han til.

– Ja, ikke sant, sa Rupert. – Det har jeg også tenkt på. Hva tror du om denne ideen, Mørch?

– Jo mer jeg tenker på det, jo bedre låter det. Samtidig kan jeg ikke annet enn å tvile på mulighetene for å lykkes. Motkreftene er utrolig sterke, hva?

– Utvilsomt, sa Finn. Men samtidig er det påkrevet å ta tak i dette her. Lånekreftene setter sterkere og sterkere press på befolkningen for hvert år. Samtidig blir hverdagslivet mer og mer ulevelig for hver dag. Folk sliter seg i hjel for luselønn – og halvparten går i lomma på de steinrike. Vi er bare nødt til å prøve.

– Prisverdig, sa Mørch tørt. – Men hva i all verden skal de med alle pengene? Det har jeg lurt på.

– Er det ikke makt de er ute etter da, spurte Rupert. – Penger gir en jo en viss innflytelse, komfort og uavhengighet i dagens samfunn. Dessuten kan det være underliggende motiver vi ikke kjenner. Uansett tror jeg vi må konsentrere oss om vår oppgave: å drive folkeopplysning inkludert en viss bearbeiding av lesernes oppfatninger. Det største problemet er jo at folk flest ikke reflekterer over penger i det hele tatt. Og det er jo pussig, da.

– Du sier «vi», sa Mørch. – Er jeg med på dette nå?

– Vårt mål er å få så mange medspillere som mulig på sikt. Du blir med når du selv er klar. Jeg håper bare vi kan regne med din støtte når det gjelder å få tak i meldinger fra våre venner i 2026.

Mørch ristet på hodet. – Dette hadde jeg aldri trodd var mulig, sa han. – Men jeg skal gi dere en hånd med det tekniske, det kan dere stole på. Utover det må jeg få tenke litt over sakene.

– Selvfølgelig sa Rupert og Finn i kor.

– Ta den tiden du trenger, la Finn til. – Skal vi rusle tilbake?

Sandra hadde sett gjennom en god del e-poster før hun fant noe som virket interessant. Avsenderens server var noster.nl og ut fra det Sandra hadde fått referert fra Skiold og fra Rupert, visste hun at dette var det internasjonale selskapet som Inkasso Consult bare var en liten del av. Hun åpnet mailen.

Mye var skrevet på nederlandsk, og selv om mange av ordene virket kjente, var det vanskelig å tyde innholdet. Men Sandra sperret øynene opp da hun skimmet teksten og fant navnet Gregor Pihl i et av avsnittene. Raskt skjøv hun en privat diskett inn i maskinen og la en kopi av mailen over der. Så har vi noe å begynne med, tenkte hun for seg selv. Det er sikkert noen som kan litt nederlandsk. Kanskje noen Swärd kjenner.

Hun hadde en avtale med advokaten klokken seks og pakket ned disketten sammen med sakene sine. Ute regnet det stille og jevnt. Hun ruslet bort til leskuret på t-banen og ventet på neste trikk til sentrum.

Swärd var nærmest ferdig med dagens arbeid da det banket svakt på døren hans. Kontordamen hadde gått hjem og han åpnet opp for en nokså våt, ung kvinne.

– Hei, sa Sandra. – Jeg hadde ikke paraply.

Hun smilte.

– Kom inn og heng av deg det våte, sa Swärd imøtekommende. – Vil du låne et håndkle? Det er et lite bad der inne om du vil stelle deg litt.

Noen minutter senere satt de inne på Swärds møterom.

– Skal vi, for diskresjonens skyld, benytte noen minutter til å sette opp et testamente?

Swärd smilte. – Det trenger ikke inneholde noe viktig, bare så vi bekrefter vårt påskudd for å møtes.

– Det kan være greit, det. Jeg har ikke barn og har tenkt at det som blir igjen etter meg av verdier, skal gå til arbeidet med gjeldsslette eller et tilsvarende formål jeg brenner for.

– Greit nok.

Swärd fant frem et papir og ba om personlige data.

Etter et lite kvarter, undertegnet de begge på et dokument som ga Sandras eventuelle arv til organisasjoner som arbeidet for en mer rettferdig fordeling av jordas ressurser.

Swärd hentet kaffe.

– Jeg har tatt med meg en diskett med kopi av en e-post jeg fant hos Inkasso Consult, fortalte Sandra. – Jeg vet ikke riktig hva det står der, men den er fra Noster i Nederland og Pihl er nevnt.

– Det skal vi raskt finne ut av, beroliget Swärd henne. – Jeg har en nederlandsk kollega som lager norsk av den på et øyeblikk. Hvordan går det ellers der oppe?

– Tja, jeg snakker ikke mye med verken Iversen eller Broch. Det virker som om de har nokså travle dager. Men låne- og inkassovirksheten er nok mest et skalkeskjul. En kontordame skjøtter lett rutinene knyttet til det arbeidet. Så hva de to andre bedriver, har jeg ikke noen

anelse om.

– Kanskje vi kan finne ut av det etter hvert, sa Swärd. – Har du fått noe passord for å logge deg på nettverket deres?

– Nei, foreløpig jobber jeg bare på en maskin som ikke er inne på deres nettverk. Det virker som om det er flere lag av sikkerhet der inne. Jeg er bare på det aller laveste trinnet.

– Det virker sannsynlig. Det hadde bare vært så hemskt interessant å komme inn på deres stormaskin. Skiold kunne sikkert gjort utrolig mye med et passord. Ja, ja, du får bare holde øynene åpne.

– Hva med jobben min på Heimen?

Sandra skiftet tema.

– Du er miljøarbeider? Stillingen kan egentlig skjøttes av en ufaglært, ikke sant. Man får opplæring på stedet?

– Jo da. Det skal ingen spesiell kompetanse til. Det er bare å være interessert i mennesker, så lærer du resten av å være der.

– Da har jeg en datter som gjerne vil steppe inn for deg i den perioden du arbeider i Holmenkollåsen. Hun har noe praksis fra sykehus, og har jobbet med funksjonshemmede i et par år. Vil du at jeg tar kontakt med Heimen?

– Det hadde vært deilig, sa Sandra. – Si at jeg gjerne vil ha tilbake jobben etter at utvekslingsperioden er over. Jeg tar en telefon med daglig leder selv også.

– Fint, sa Swärd. – Da tror jeg vi sier at konsultasjonen er over. Kan jeg kjøre deg hjem?

Sekstende kapittel

Erik Skiold hadde kjørt Pihl hjem til Ekeberg og gikk opp trappene til kontoret sitt i byen.

Han var sliten etter hoppene og gledet seg til å komme hjem og i seng, men likevel var det noe som sa ham at han burde sjekke innom.

Døren til kontoret sto på gløtt, og Skiold ante det verste. Inne var det et sant rot. Alle skuffer og skap var tømt, og maskinene blinket om hverandre med kryptiske feilmeldinger.

Faen, tenkte Skiold for seg selv. Han lot alt være som det var, gikk ut i gangen og ringte politiet. De var som vanlig opptatt med fulle ungdommer og uidentifiserbare fremmedarbeidere, men lovte å komme tidlig dagen etter for å etterforske innbruddet.

– Jeg vet hvem det er, sa Skiold kort.

– Det vil jo etterforskningen vise, var det vage svaret han fikk.

Deretter bar det rett hjem og i seng.

I Pihls lille leilighet hersket fred og ro. Han hadde opplevd ransaker og innbrudd gjentatte ganger i løpet av nittitallet, men gjerningsmennene hadde tydeligvis slått seg til ro med at alt av betydning hos Gregor Pihl befant seg inne i hans hode. Hittil hadde de ikke slått til mot det. Han brummet for seg selv, satte over te vann og fant frem en innspilling med Vivaldis mandolinkonserter. Det var på tide å koble av.

Ruperts møte med Mørch og Svanøe skulle vise seg å bli til gjensidig nytte. Utvekslingen av saker mellom nyhets- og økonomiredaksjonen nådde nye høyder. – Mye gode nyheter å hente i finans, ble Svanøes ordtak i dagene fremover.

Og som sagt, så publisert.

Dagen etter var Aftenpostens hovedoppslag på første side en valuta-analyse som la frem tallmateriale Geir hadde skaffet til veie. Her viste dollaren en synkende tendens. Samtidig var stemningen blant velgere og borgere i USA mer negativ enn noensinne overfor landets intervensjoner i Midtøsten. Et opprop i Tucson, Arizona hadde ført til en total omdisponering av pensjonsmidlene. Tidligere hadde disse vært gjenstand for børsspekulasjoner og etter at flere milliarder dollar var blitt tapt i aksjekjøp, hadde en gruppe mennesker med innflytelse krevd at pensjonsmidlene skulle settes i reelle verdier. Dette hadde

ført til en diskusjon om verdier og i løpet av kort tid hadde den spredd seg over hele kontinentet.

Unge mennesker hadde gått i tog i Washington DC, demonstranter hadde spraymalt vinduer i Wall Street og lignende hendelser i mange større byer var nå det heteste samtaleemnet i Statene.

Finn Svanøe hadde benyttet anledningen og skrevet en lederartikkel om fenomenet. Her hadde han lansert den norske varianten av verdidiskusjonen og konkludert med at den norske kronen heller ikke har noen reell banksikkerhet. Oljefondet er i spekulantenes hender og Norges Bank er dessverre avhengig av dollaren som er på kraftig nedtur.

Pihl drakk hele tre tekopper mens han leste avisen den morgenen. Det gikk som han hadde planlagt; Rupert Krohn og Finn Svanøe viste seg som et radarpar av klasse. Da han var ferdig med Ruperts stoff i økonomiseksjonen ringte telefonen.

Erik Skiold ga ham en rask gjennomgang av gårsdagen.

– Politiet har vært her og lett etter fingeravtrykk. Jeg prøvde å fortelle dem hvem som hadde gjort dette, men det vil de finne ut av selv. Min oppgave var å kontakte forsikringsselskapet, belærte betjenten meg. Skiold snøftet.

– Kanskje han hadde rett, sa Pihl diplomatisk. – Vi får bare håpe at gjestene dine har lagt igjen noen visittkort. Det er faktisk best om politiet finner frem til gjerningsmennene på egen hånd. Da blir de så fornøyd! Du har stadig en bærbar pc som er i orden?

– Ja heldigvis hadde jeg en hjemme. Der har de ikke vært, sa Skiold fornøyd.

– Stikk hjem og hold deg ved telefonen, sa Pihl. – Og kjøp Aftenposten på veien om du ikke allerede har lest den.

Pihl hadde ikke mer enn lagt ned røret, så ringte det igjen.

– Swärd, buldret en stemme i den andre enden.

– Hei, har du sett dagens avis, begynte Pihl.

– Nei, men jeg har fått oversatt en e-post som våre venner i Inkasso

Consult har fått fra Nederland, fra Noster. Med kopi til Björn Agnarsson, DSB. Lille frøken Sandra Daler har vært oppmerksom og snappet med seg en kopi fra karenes kontor-pc. Vil du høre?

– Gjerne, sa Pihl, og fant frem en nystappet snadde.

– Den ble sendt for omtrent seks måneder siden, og omhandler for det meste valutatransaksjoner i forbindelse med et større oppkjøp av euro i den Nederlandske statsbanken. Det er mindre interessant. Men i et par avsnitt nederst er det uttrykt bekymring for en gruppe sabotører i Norge under ledelse av en Gregor Pihl, virker navnet kjent?

– Det kan du vel si.

Pihl blåste ut et par store røykskyer. – Er det mer?

– Jo, herrene i Inkasso Consult blir anmodet om å holde et øye med gruppen, og om nødvendig hindre den i å kommunisere. «Ta i bruk de midler som trengs», står det.

– Da spør det om vi ikke har tilstrekkelig til å slå tilbake, sa Pihl. – Men i motsetning til disse karene, spiller vi på lag med samfunnet. Vi har innbruddet hos Rupert, vi har diverse e-poster som Skiold har fått, og nå har vi denne mailen fra Nederland. Jeg tror jeg vil levere en politianmeldelse for trakassering, trusler og forfølgelse. Kommer du til byen i dag?

– Jeg sender en kopi til Erik, sa Swärd. – Så går jeg ut og henter avisen. Hej då.

I løpet av formiddagen hadde Pihl samlet sammen alt materiale som kunne kompromittere herrene i Inkasso Consult. Skiold hadde fortalt ham hvem som ledet etterforskningen av innbruddet på kontoret, og Pihl fikk en avtale med tjenestemannen etter lunsj i politihuset på Grønland.

Med alt sitt skyts i en gammel svinelærsmappe, tok Pihl trikken til byen og ruslet over Grønlands Torv. Han unte seg en kopp kaffe i den lave sola utenfor en innvandrersjappe og deretter satte han kursen mot Skiolds kontor hvor han plukket opp en diskett med materialet

fra Swärd. Endelig bega han seg i retning politihuset.

Kort tid etter ble han vist en stol inne hos etterforsker Georg Fredriksen. En vel trent, imøtekommende kar på rundt femti.

– Jeg vet ikke hvor langt dere har kommet i saken med innbruddet hos Erik Skiold, sa Pihl.

– Men det er godt mulig at innbruddet kan settes i forbindelse med noen andre hendelser de siste månedene. Jeg har tatt med meg en del materiale her. Det peker i en bestemt retning og jeg skulle ikke bli forundret om dere finner de samme gjerningsmennene bak innbruddet hos Erik Skiold.

– Vi skal se på det, sa Fredriksen vennlig. – Har du kopier jeg kan få?

– Her.

Pihl rakte ham en diskett med kopier av e-post. – I tillegg kan jeg vise til et innbrudd på Jar. Det ble rullet opp av Bærumspolitiet etter rask reaksjon fra huseieren. De samme personene sto bak det også.

– Men da ringer jeg en kollega i Sandvika og ber om å få oversendt saksdokumentene. Hvilken dato og adresse var det?

Pihl ga ham de detaljene han trengte.

Fredriksen snappet en telefon på pulten og slo et nummer. Etter en kort samtale vendte han seg mot Pihl, holdt en hånd over mikrofonen og sa: – Det er ikke loggført noe innbrudd på den adressen. Du er sikker på at datoen stemmer?

Pihl sukket resignert. – Da har saken rett og slett blitt radert ut av loggboken. Utrolig.

Fredriksen pratet litt videre med kollegaen sin. Deretter la han på, og rettet et skarpt blikk mot Pihl.

– Hva mener du: radert ut?

– Disse menneskene jeg nå vil anmelde, har svært gode kontakter. Svært høyt oppe. Det forundrer meg ikke om de kan administrere loggbøker både her og der.

– Utenkelig, sa Fredriksen. – Ingen får trikse med journalene våre.

– Vel, noen *har* trikset med journalene deres, konstaterte Pihl. – Da får vi droppe den saken. Jeg ber da bare om at materialet i disse e-postene du har kopi av, blir vurdert under etterforskningen av innbruddet hos Skiold. I tillegg vil jeg gjerne få høre om innholdet i seg selv er tilstrekkelig til å stevne dem.

– Jeg skal la avdelingens advokat se på det, sa Fredriksen avmålt. – Var det noe mer?

– Nei, mumlet Pihl og tok på seg frakken.

Syttende kapittel

Da Pihl kom hjem, lå det et brev i postkassen. En offentlig konvolutt med finansdepartementets logo på forsiden. Pihl veide det i hånden og vurderte brevet som en lettvekt. Eller var det det? Han tok det med inn og satte seg ved skrivebordet.

Brevet var underskrevet av en funksjonær i departementet ved navn Oddvar Sten, og lød som følger:

Hr. Gregor Pihl,

Jeg har med interesse lest deres brev til departementet og benyttet noen dager til å sette meg inn i vedlagte tekster. I tillegg har jeg forsket noe videre på egen hånd og jeg er kommet til at initiativet som Deres gruppe har satt i gang er både prisverdig og påkrevet.

Som De sikkert er klar over er saksgangen i departementet sen, men jeg skal gjøre mitt for å sette fortgang i behandlingen.

Dessuten vil jeg ikke stikke under en stol at tankene som De lanserer kan være vanskelige for mange her på huset å bli fortrolige med. Jeg ser at det for tiden i Aftenposten drives en målrettet kampanje for å bevisstgjøre avisens lesere om pengeproblematikken og jeg regner med at De har en hånd i dette også.

Si fra om det er noe jeg kan hjelpe til med. Jeg vil gjerne også bidra til å rette

opp dagens skakkjorte praksis om mulig.

Med vennlig hilsen

Oddvar Sten

Seniorkonsulent

Pihl smilte for seg selv mens han leste brevet en gang til. Her var det faktisk en innenfor som forsto hva han snakket om. Det lille nettverket i Norge var i ferd med å vokse. Han løftet av telefonrøret og ringte Geir i DnB.

Etter å ha referert innholdet i brevet for Geir, spurte Pihl om han kjente denne Sten.

– Navnet har dukket opp noen ganger i økonomisk-vitenskapelige artikler, men jeg har aldri truffet ham, sa Geir. – Det virker som en kar med hodet på rett sted.

– Ja, det tenkte jeg også. Har du noen idé om hvordan vi kan bruke ham og hans posisjon i departementet?

– Ikke på stående fot, sa Geir, – men jeg skal kontakte ham som fagmann og involvere ham litt nærmere i vårt arbeid. Han kan sikkert bli en viktig brikke i planleggingen fremover. Dessuten har han sikkert mye interessant å bidra med overfor Rupert og Finn i Aftenposten. Jeg sender ham en e-post. Hei så lenge.

Han la på.

Pihl ble sittende med telefonen i hånden en stund. Deretter ruslet han ut på kjøkkenet og begynte å tilberede en liten lunsj.

Ola Mørch åpnet nysgjerrig en melding til Aftenpostens stormaskin. Den inneholdt fire filer fra Anton Bye: to i wordformat og to wav-filer. Han lagret dem umiddelbart på en cd og gjemte meldingen i sin private katalog. CD-platen tok han med inn til Rupert.

– Se her, sa han. – Nå kommer den første forsendelsen fra fremti-

den!

Rupert kjente historiens sus da han fikk den lille platen i hendene.

– Er det et format som vi kan lese, spurte han endelig.

– Jeg har ikke åpnet filene, men det ser slik ut. De er sendt fra en maskin som inneholder dagens software, så det burde ikke være vanskelig.

Rupert dyttet platen inn i pc-en og klikket noen ganger. Han kikket raskt på de to word-filene. De lot seg greit åpne, og inneholdt vanlige tekstdokumenter. Wav-filene fikk han ikke åpnet på sin maskin, men den var heller ikke beregnet på å lese musikkfiler.

– Har du programvare for å åpne disse, spurte han. – Så kan jeg laste inn softwaren på maskinen hjemme, og lytte til dem der.

– Jeg skal skaffe deg det i løpet av dagen, sa Mørch. – Spennende!

Deretter ble Rupert sittende en stund og tenke over hvem han kunne involvere i arbeidet med musikken. Han hadde en følelse av at denne Odd Brende hadde engasjert seg i dette, og at musikkfilene ville gi hele arbeidet en dytt fremover. Men hvem kunne bearbeide materialet?

Han ringte Sandra på mobilen.

– Kjenner du noen musikere?

– Ja, sa Sandra. – Noe spesielt du tenker på?

Rupert fortalte henne om filene som var kommet fra 2026.

– Dette kan være spenstige saker, skjønner du. Hvis vi for eksempel klarer å skrive noen gode tekster til fremtidens riff, vil vi kunne formidle hva som helst til et kjempestort publikum over hele verden. Derfor trenger vi kontakt med noen oppegående musikere som kan hjelpe til. Noen som er til å stole på.

– Jeg skal tenke på saken, sa Sandra.

Rupert ringte av og sendte kopier av filene til Skiold. Deretter varslet han Pihl over telefonen. Han ble fyr og flamme.

– Utrolig, sa han. – Vi må ha et møte umiddelbart, alle sammen. Men ikke hos Skiold. Leiligheten til broren min står tom. Jeg har en

nøkkel. Vi møtes der i ettermiddag. Det er i Gørbitz gate 25 på Marienlyst. Hei!

Etter jobb ruslet Rupert ut i en gnistrende fin novemberdag som dessverre allerede gikk mot slutten. Oppe på kontoret i høyden hadde det vært sol, men nede på gateplan vokste skygger raskt frem fra krokene. Bortover Schweigaardsgate kom en trikk, men Rupert ønsket å spasere litt for å klarne hodet etter redaksjonsarbeidet.

Han la veien over Stortorget og opp Grensen. Langs Slottsparken var det ennå en rest av sommer med irrg grønne plener, men de store haugene med løv fortalte en annen historie.

Finn hadde vært forhindret fra å bli med. Han hadde ettermiddagsvakt på desken.

Utenfor Lorrys holdt han på å gå rett på Sandra. Han gikk i egne tanker, bråstanset og måtte ta et par ekstra steppeskritt for å gjenvinne balansen.

– Hei, sa hun uanfektet. – Er du også på vei til Pihl?

Rupert bekreftet. – Skal vi gå opp Bogstadveien eller over Bislett?

– Jeg er så glad i Stensparken, sa hun. – Vi går over Bislett.

Litt senere krysset de Sporveisgaten, hvor det for øvrig ikke var en trikk å se.

– Hva for en kirke er det, spurte Rupert.

– Fagerborg, forklarte Sandra. – Jeg er vokst opp i strøket her og kjenner det som min egen bukselomme. Hvor kommer du fra, Rupert?

– Østfold, sa Rupert lavt. – Jeg har bodd i Fredrikstad, Sarpsborg og på Mysen. Rart at jeg skulle ende opp i Bærum, men slik ble det.

– Hvordan ble du så interessert i pengeproblematikken?

– Det var helt tilfeldig. Pihl sto plutselig en dag på døren min, og så ble jeg involvert i planene hans. Men jeg må si at jo mer jeg hører om dette, jo bedre forstår jeg at noe må gjøres.

– Mener du at Pihl oppsøkte deg – uten at du hadde noe kjennskap til ham eller til det han drev med?

– Ja, sånn var det, sa Rupert. – Jeg har lurt litt på det der jeg også.

– Du, vi spør ham i dag. Jeg blir så nysgjerrig, sa Sandra.

Uten at de var klar over det hadde de lagt veien inn på de asfalterte gangstiene i Stensparken. Snart sto de oppe på det lille plataet på toppen hvor et tomt plaskebasseng ga et halvkvedet løfte om neste sommer. Store, nakne løvtrær svaiet forsiktig over hodet på dem. Sandra satte seg på en benk, og tok frem en sigarettpakke.

– Vi tar en pause, avgjorde hun.

Rupert ble stående og sparke i grusen. Han så på Sandra, på det røde håret hennes, på det oppmerksomme blikket som saumfar horisonten, på de fyldige leppene som blåste røykskyer ut i luften. Han var forelsket – og blyg.

Attende kapittel

Pihl tok av seg brillene og så utover den lille forsamlingen.

– Vi er kommet et godt stykke på vei, begynte han. – Men det er tydeligvis våre motstandere klar over. Jeg synes de begynner å bli plagsomme. Det er tydelig at det å anmelde dem til politiet er en blindgate. Noen øver sannsynligvis press på øvre politimyndighet og da kommer vi ingen steder. Jeg foreslår at vi nå alle sammen skjærper oss i forhold til skygging, overvåking og andre trakasseringer. Er det for eksempel noen som har fulgt etter dere hit?

Han så seg rundt. Geir og Skiold så på hverandre. Rupert hadde ikke øyne for andre enn Sandra, og Swärd satt i egne tanker. Sandra grep ordet.

– Jeg har ikke særlig erfaring med disse tingene, men hvis Iversen eller Broch følger etter noen av oss og ser meg sammen med dere, sitter jeg ikke lenge i jobben hos dem!

– Det har du helt rett i, sa Pihl. – Det er ikke lett å vite om man blir skygget, og i fremtiden bør du helt unngå våre møter, også på ano-

nyme steder som her. Du snakker jo med Olle innimellom. Jeg tror vi skal la ham være eneste bindeledd fra deg til gruppen. Så har vi mer utbytte av den jobben du gjør.

Swärd så opp.

– Sandra kommer til meg hver uke, og vi vil selvfølgelig benytte noe av tiden til å komme à jour med siste ukes hendelser. Jeg synes for øvrig hun har gjort en veldig fin jobb med å få tillit fra våre venner i Inkasso Consult.

– Enig, sa Pihl og Skiold i munnen på hverandre. Rupert rødmet på Sandras vegne.

– Men det var noe ganske annet jeg gjerne ville lufte i dag, fortsatte Pihl. – Det har kommet en melding fra fremtiden. Den inneholder plot for to nye skuespill, samt to musikkfiler som vi sikkert kan benytte oss av. Jeg tenkte Rupert skulle få i oppgave å skrive noen gode tekster til musikken vi har fått tilsendt, men hvem kan ta seg av selve musikken?

– Jeg har vært musiker i noen år...

Geir stoppet sjenert. – Men det er lenge siden jeg har vært noe aktiv på den fronten, avsluttet han.

– Kjenner du noen oppegående musikere?

Pihl tok brillene opp av brystlommen.

– Jeg har gode venner på Island som er aktive musikere. Kanskje vi skulle involvere noen av dem, sa Geir.

– Andre ideer? Pihl mønstret forsamlingen. – Er det noen vi kjenner her i byen?

– Kan jeg få en kopi av disse filene, spurte Geir. – Jeg hører fort om det er musikk som mitt miljø kan være i stand til å jobbe med.

Pihl nikket. – Vi prøver det, sa han. – Det er egentlig likegyldig om musikerne sitter i Reykjavik eller på Frogner. Har du noen erfaring med sangtekster, Rupert, fortsatte han.

– Jeg var vokalist i et heavyband på 80-tallet, sa Rupert. – Det hadde vært innmari morsomt å prøve.

– Fint, sa Pihl. – Jeg lar Erik ta med seg de andre filene til en skuespillforfatter han kjenner. Da kan vi legge våre egne ideer inn i de nyankomne plottene. Det samme gjør vi med sangtekstene. Det blir en dobbel dose kultur som vil ramme bredt.

Han smilte. Deretter plasserte han brillene på nesen og tok et papir opp av frakkelommen.

– Så er det dette, sa han og kremtet lett.

Hr. Gregor Pihl

Viser til Deres brev av september, hvor departementet anmodes om å se på konsekvenser ved dagens økonomiske praksis.

I denne anledning arrangeres et møte med representanter for de økonomiske myndigheter i hele Norden, samt tilsvarende fra de største skandinaviske bankhusene.

Det er ønskelig at De samt to medarbeidere fra Deres gruppe, deltar på dette møtet i Finansdepartementets lokaler førstkommande mandag kl. 10.00.

Med vennlig hilsen

Etc. etc.

Pihl skjøv brillene ned på neseryggen og så utover lokalet. Det var dødsstille et par sekunder så brøt spørsmålene løs. Først var det umulig å skjelne hva noen sa. Deretter kom et øyeblikk hvor alle trakk pusten, og da sa Haldorsson tørt:

– Får jeg være med?

Latteren brøt løs og kjølte ned den hete stemningen. Pihl smilte og sa jovialt:

– Ja, Geir, jeg hadde tenkt å spørre deg og Olle. På den måten får vi også preg av det nordiske samarbeidet. Jeg skal ikke legge meg opp i hvordan dere to forbereder dere på møtet, men jeg vil gjerne ha med meg Erik i å legge opp en strategi for min egen del. Hva tror du om det, Erik?

Skiold hadde fått en dyp rynke i pannen. Nå glattet den seg noe ut, men det var tydelig at han var svært opptatt av noe.

– Hva? Jo, selvfølgelig. Jeg er allerede i gang med planleggingen så jeg var ute et øyeblikk. Vi begynner i kveld, hva?

Pihl nikket. – Du er i gang. Jeg tenkte meg det. Skal vi gå ut og ta en røyk? Han åpnet verandadøren og tilføyde: – Rupert, kan du koke te... og kaffe?

Sandra ble med den lille gruppen av røykere som trakk ut i høstluften. Hun fant frem en sigarett og snudde seg mot Pihl. Han tok pipen ut av munnen og tente for henne med et lite bukk.

– Hvorfor kontaktet du Rupert, spurte Sandra.

– Det har jeg også lurt på, sa Pihl. – Men det virker som et godt valg. Jeg hadde bare lest et par artikler han har skrevet tidligere, og det virket som om han var åpen for det meste. Dessuten skriver han et godt, leservennlig og flytende norsk. Det var det vi hadde behov for.

– Åpen..., gjentok Sandra.

– Ja, at han ikke hadde fasttømrede meninger, men kunne snu på flisa om nødvendig. Godta at verden kanskje er helt annerledes skrudd sammen enn hva det offentlige synet hevder. Det trengs en åpen bevissthet i dette arbeidet.

– Du aner ikke hva som finnes under overflaten, la han til. Sandra kjente plutselig at hun frøs, sneipet røyken og gikk inn igjen.

Neste morgen satt Pihl og Skiold over et skrivebord med kaffekopper og papirer. De hadde lang praksis med samarbeid og sa ikke stort til hverandre. I blant skjøv Pihl et papir over bordet til den andre med et spørrende uttrykk. Innimellom snudde Skiold seg og slo opp noe på en bærbar pc han hadde stående ved siden av stolen.

I den ene enden av bordplaten vokste det langsomt frem en bunke med godkjente dokumenter.

Pihl så på klokken.

– Snart ti, sa han. – Jeg hadde tenkt å ringe Sten i departementet.

– God ide. Hør om han har noen anelser om hva møtedeltagerne vil spørre etter. Du kan jo også be ham komme innom her, om han har tid.

Pihl nikket og tøflet inn i rommet ved siden av.

Skiold bøyde seg atter over pc-en. Han myste over kanten på hornbrillene og klikket raskt et par ganger. En printer i hjørnet summet i gang.

– Han kommer hit til lunsj, sa Pihl fornøyd. – Sånn rundt ett. Skal vi ta en pause fra tolv og stikke ned til bakeren på Holtet? Sånne departementsbyråkrater blir så blide når de får godt traktement.

Skiold så opp fra papiret han leste i og nikket. – Vi burde være gjennom det meste da, sa han.

De bøyde seg over bordet igjen begge to og det var stille en stund. Pihl skjenket te fra en rundmaget kanne og strakte seg.

– Hva tror *du* om et slikt møte, spurte han så. – Vil det være mulig å få noe gjennomslag den veien?

– Vanskelig å si, svarte den andre. – Faglig sett burde vi klare å overbevise dem, men mennesker er noen jævla vanedyr. Dessuten må vi regne med at våre motstandere er representert, i alle fall på banksiden, ikke sant?

– Det har jeg også tenkt på, sa Pihl. – Kanskje Sten har oversikt over hvem som kommer så får vi en mulighet til å forberede oss ekstra grundig.

– Det hadde vært en drømmesituasjon. Vi har jo eksempler på at skandinaviske banksjefer har vært invitert til Bilderberg-møtene. Sånne typer vil nok avfeie våre intensjoner uten å vurdere dem en gang. Hva heter han soussjefen i Den Svenske Bank?

– Du tenker på Agnarsson? Ja, han er en hard negl. Jobbet ikke han i IMF noen år også?

– Jo. Sammen med han der Lund fra Den Danske Bank. Kommer de to, blir det tøft.

– Det må vi regne med, sa Pihl kort. – La oss planlegge med det

verst tenkelige i sikte. Så blir vi lettet om det ikke går den veien.

– Nettopp.

– Skal vi ringe Geir, og høre om han vil komme til lunsj også?

– Jeg gjør det, så går du ut og handler rundstykker og ost. Du kan ta deg en pipe på veien så slipper vi det i lunsjen, la han til med et glis.

Pihl smilte tilbake, stappet tobakken i lommen og gikk for å ta på seg frakken.

Nittende kapittel

Geir Haldorsson gikk av Ekebergtrikken sammen med en annen passasjer. En tykkfallen kar med en gammeldags dokumentmappe under armen. Da Geir møtte blikket hans, smilte den fremmede og sa: – Jeg er ikke særlig kjent her.

Og så nevnte han Pihls adresse.

– Dit skal jeg også, sa Geir. – Da slår vi bare følge. Det er rett oppi åsen her. Han pekte opp den smale veien som slynget seg mellom trehusene.

De andre trakk pusten tungt og tok et bedre grep om mappen.

– Kanskje vi skulle presentere oss, sa han. – Jeg heter Oddvar Sten og jobber i finansdepartementet..

– Geir Haldorsson, DnB. Vi er på en måte kolleger, sa Geir med et lite smil.

– Er det deg, ja? Ja, jeg leste ditt notat om renter som var vedlagt Pihls brev til oss. Jeg må si det fikk meg til å tenke. Det er i det hele tatt mye vi tar for gitt og aksepterer ut fra gammel vane. Men når noen så plutselig kaster lys over saken fra en ny og uventet vinkel, kan man spørre seg om hvorfor man ikke har observert det tidligere. Det er jo nærmest opplagt, skjønner jeg nå. Rentene skaper et uopprettelig underskudd i kontantstrømmen. Rart jeg ikke har sett det før, sa Sten.

Han stanset ved et gjerde og trakk pusten et par ganger. – Lite fysisk

trening, forklarte han.

– Vi skal straks gå videre.

Geir stoppet også og kikket seg tilbake. Langt under dem lå Oslofjorden og blinket forsiktig i høstsolen. En bilferge gikk langsomt utover på den andre siden av Nesoddtangen. Innenfor lå Gressholmen, Langøyene og Hovedøya. Bak pynten på Tangen skimtet han Fornebulandet og Snarøya.

Sjelden å se fjorden fra denne vinkelen, tenkte han for seg selv. Sten hadde fått igjen pusten, og stavret videre.

– Det er her, sa Geir og åpnet en smijernsport inn til en gammel frukthage. Pihls lille villa lå usjenert og tilbaketrukket. Gjennom kjøkkenvinduet fikk Geir øyekontakt med Pihl som var i gang med lunsjforberedelser. Han vinket entusiastisk og snudde seg for å åpne for dem.

Geir lot Sten gå først inn.

– Velkommen, strålte Pihl. – Så flott at dere hadde tid begge to. Gregor Pihl, tilføyde han og håndhilste på Sten som stadig var litt kortpustet. – Dette er vår kollega og it-faktotum Erik Skiold, fortsatte han, da Skiold dukket opp i stuedøren. – Teen er klar om et øyeblikk. Heng av dere her.

Han forsvant ut i kjøkkenet igjen, og Skiold gikk foran inn i den hyggelige stuen. Spisebordet var fullt av papirer og notater så de satte seg i salongen. Geir flyttet unna noen aviser og et fruktfat slik at det ble plass til Pihls bugnende brett.

– Var det din fortjeneste at dette møtet i departementet kom i stand, spurte Skiold og henvendte seg til Sten.

– Både og, tror jeg nok.

Sten tørket seg om munnen. – Vi kan si det slik at møtet ville neppe blitt holdt på denne siden av jul om ikke jeg hadde vært engasjert i saken. Men det er jeg altså. Jeg finner initiativet usedvanlig friskt og svært betimelig, la han til.

– Vet du noe om hvem som kommer på møtet, og om dagsorden?

Pihl var ivrig.

– Ikke så mye, må jeg beklage. Men noen detaljer har jeg til dere. Er det mulig å få en kopp te til? Den var deilig.

– Vær så god.

Pihl skjenket.

Sten tok seg god tid og rundet av måltidet med et par Kornmo med ost. Deretter forsynte han seg med en tredje tekopp. De andre tidde etter hvert, og oppmerksomheten samlet seg om den tykkfalne, lille karen fra Finansdepartementet. Han ba om ordet.

– Når det gjelder interessen rundt deres utspill, har den naturligvis vært svært splittet. I embetsmannsverket har det vært høylytte drøftinger og mange morsomme diskusjoner. I bankmiljøene derimot, har det fra første stund vært motvilje mot å engasjere seg i stoffet overhodet.

Pihl og Skiold vekslet blikk.

– Uansett, fortsatte Sten. – Det nordiske økonomiske samarbeidet har vært en viktig brikke i diskusjonene, i alle fall på departementsnivå. Vi har sett opp gjennom årene hvordan Danmark og Sverige har gått gjennom perioder med god økonomi i europeisk målestokk. I dag har disse landene en høy levestandard, men samtidig et krevende sosialdemokratisk styresett som er dyrt å drive. Resultatet er at prisene stiger til stadig nye nivåer. Noe som gjør at for eksempel Øst-Europa kan tilby varer og tjenester til priser det er umulig å konkurrere med. Norge har gått den motsatte veien fra å være et fattig fiske- og jordbruksamfunn hodestups inn i oljealderen. Det er blitt dyrt her i landet også, men oljen har ført til at vi faktisk har penger på bok. Mange penger, tilføyde han og unte seg en slurk te.

– Det er liten tvil om at de øvrige skandinaviske landene nærer en viss misunnelse når det gjelder den norske kontinentalsokkelen. Samtidig har historien lært oss at om det ene landet har en god periode, kan det være fattigdom i nabolandet. Vi har havet og til en viss grad fisken felles. Island har tradisjon og historie. Svenskene har sin

industri, og alle er glade i Danmark. Det er klart for hele den skandinaviske delegasjonen at et monetært samarbeid vil være tjenlig for alle. Jeg tror neppe Norge vil tape på å gå inn i et slikt samarbeid heller. Eiendomsretten til sokkelen er jo uansett udiskutabel.

Sten tok en liten pause igjen, og løftet tekoppen.

– Når det gjelder bankmiljøene, vet jeg selvfølgelig mindre om hva som rører seg i de forskjellige styrene. Men, som dere også er inne på i brevet vi fikk i høst, det er atskillige personlige økonomiske interesser ute og går her. En annen faktor er den internasjonale valutahandelen. At store deler av Europa konverterte til euro, var initiert av bankvesenet. Det vil være en helt annen skål å samle Norden om en felles valuta uten at det er bankene som styrer prosessen. Her vil statsadministrasjonene få en formidabel oppgave. Jeg tror vi skal si det så enkelt som at mens embetsverket og den politiske ledelse er nysgjerrig på prosjektet deres og gjerne vil høre mer om en mulig gjennomføring av planene, vil finanseliten sette seg på alle bakben de har. Og de kommer til møtet med sitt tyngste skyts.

– Kan du definere det nærmere, spurte Skiold.

– Den gruppen som er plukket ut til å delta på dette møtet, består av tunge, mangeårige ledere i skandinavisk bankliv. Jeg kan nevne navn som Wästberg, Lund, Helldén, Agnarsson og Kross. Det blir rått parti, sukket han.

– Det er vi forberedt på, svarte Pihl tørt.

Dagen etter, fredagen før møtet, satt Rupert ved pulten sin i redaksjonen og jobbet med en ingress. Det banket på døren. Før han fikk snudd seg kom et bud inn, satte en pakke på pulten hans og rakte ham en kvittering. Rupert signerte, og budet forsvant ut igjen uten en lyd.

Rupert kikket på pakken. Den var på størrelse med en liten bunke cd-plater og uten avsender. Han løftet den opp. Den veide nesten ingen ting.

Etter å ha fiklet litt med emballasjen, tok han ut en pappeske. Han løftet lokket og en rød hårdott kom til syne. Hele pakken var full av rødt hår. Rupert hev seg over telefonen og ringte Sandra. Intet svar.

Han forsøkte Swärd og fikk straks kontakt.

– Jeg har fått en pakke som jeg tror inneholder Sandras hår, sa Rupert stakkåndet.

– Det var som fan, svarte Swärd. – Er du sikker?

– Nei, men den ble levert av et merkelig bud og kom uten avsender. Hva annet kan det bety?

– Vet ikke. Har du forsøkt å ringe henne?

– Ja, nå nettopp, svarte Rupert. – Ingen svarer på telefonen hennes. Jeg får bare mobilsvar.

– Vet du hvor hun bor?

– Hun tar bussen fra Lysaker. Jeg finner henne nok i telefonkatalogen, sa Rupert.

– Spor opp adressen og ring meg tilbake straks. Jeg kjører ut og sjekker, sa Swärd og la på.

Rupert ble sittende med røret i hånden. Han ble plutselig så tom inni seg. Svart, liksom. Langt bak i hodet hørte han etterklangen fra en av kjærlighetsballadene på det første Led Zeppelin-albumet: «Babe, I'm gonna leave you». Var dette sant?

Så rev han seg løs fra funderingene og hev seg over tastaturet: telefonkatalogen.no – Daler, Sandra, Lilleakerveien 153, Lysaker.

Han ringte tilbake til Swärd.

– Er på vei, sa Swärd bare, og la på.

Rupert gikk langsomt inn på Wolds kontor og ba seg fri resten av dagen. Han hadde plutselig fått en bankende hodepine.

Utenfor fant han seg en benk under en varmelampe, pakket et pledd rundt seg og fisket frem en røyk. Etter noen minutter kom en ung dame og satte en kaffekopp foran ham. Rupert kunne ikke erindre at han hadde bestilt noe kaffe, men den varmet godt, og fikk tankene hans noenlunde i gang igjen. Han plukket frem Pihls nummer på

telefonen og ringte.

Det var godt å høre den lune stemmen hans igjen, men Rupert klarte ikke helt å fokusere på hva han sa.

– Jeg sa: Går det bra med deg!

Pihls stemme fikk plutselig en skarp klang.

– Jeg tror det, sa Rupert. – Er det greit om jeg kommer opp en tur?

– Bare kom, sa Pihl. – Vi sitter her og jobber uansett.

Tyvende kapittel

I trikken på vei oppover ringte Ruperts telefon. Swärd var i den andre enden.

– Jeg fant adressen og en bekymret husvert som ikke hadde sett Sandra på et par dager. Han lurte svært på hvem jeg var, og jeg presenterte meg som hennes advokat. Det stemmer jo for så vidt.

Swärd forsøkte å humre, men Rupert hørte at han var alvorlig.

– Hva med familien hennes, spurte han.

– Husverten har ikke noen kontaktpersoner så jeg foreslo at vi etter søker henne hos politiet. Jeg tar kontakt med dem i dag. De kan sikkert også spore opp familien hennes via personnummeret.

– Tror du at Inkasso Consult har skaffet henne av veien? Rupert merket at en klump i halsen gjorde det vanskelig å snakke rent.

– Vi skal ikke se bort fra det, men foreløpig får vi håpe det beste, sa Swärd.

Rupert takket ham for innsatsen, og snublet av trikken i siste liten. Han gikk oppover mot Pihls villa i en tåke av tårer og mismot. Var det slik denne krigen mot pengene skulle bli, visste han neimen ikke om han ville være med lenger. Også Sandra!

Pihl lukket ham inn med en bekymret mine i det furete ansiktet. Rupert gikk taust inn i stuen, hvor Skiold satt nedlesset av dokumenter.

– Hei, sa han. – Det var litt av et sjokk du fikk i formiddag, skjønner

jeg.

– Er det verdt det?

Rupert følte seg som en 12-åring.

– Verdt hva, begynte Skiold. – Det må hver enkelt av oss spørre seg om daglig, Rupert. Om du føler at du ikke orker å bryne deg mot de sterke kreftene vi står overfor, er det ditt valg. Du kan når som helst trekke deg ut av arbeidet. Men ta ikke sorgene på forskudd. Vi vet ikke hva som er skjedd.

– Det får vi neppe vite noen gang heller, sa Rupert lavt.

Pihl kom inn med en nytraktet tekanne og satte frem kopper.

– Vi har hatt en del slag mot vår lille gruppe, sa han, og skjenket. – Men hittil har det kun gått ut over materielle ting: datamaskiner, innbo og slikt. Det er første gang vi mistenker at de virkelig har gått hardt til verks. Virkelig hardt, gjentok han og ristet på hodet.

Skiold reiste seg fra spisebordet og satte seg bort i salongen til de andre to.

– Det virker på meg som om de forsøker å skremme oss vekk fra oppgaven vi har tatt på oss. På et eller annet vis har de kommet over Sandras kontakt med gruppen. Kanskje de har hatt mistanke og latt henne skygge. Hvis de har sett henne sammen med Rupert eller på vei inn til møtet sist, har de forstått at hun har agert spion inne på deres enemerker. Plutselig har hun da blitt en brikke i spillet deres og kyniske som de er, har de benyttet seg av henne for å true oss til stillhet på en ny og skarpere måte. Det er forferdelig tragisk for Sandra og hennes nærmeste. Sannsynligvis ønsker de at vi skal droppe arbeidet nå og trekke oss ut av prosjektet. For min del blir jeg bare forbanna, og har mer enn noen gang lyst til å sette dem skikkelig til veggs.

Skiold tok av seg brillene og bet hardt i den ene brillestangen.

Rupert så ham plutselig med nye øyne. Her var ikke den skarpe hjernten med de omfattende datakunnskapene; det vil si, det også. Men Rupert så en brennende sjel med et overordnet mål for øye. Han snudde seg til Pihl.

– Det er riktig som Erik sier, sa han beroligende og la en hånd på Ruperts arm. – Hvis du vil trekke deg fra arbeidet, står du fritt til det. Men jeg heller til samme oppfatning som Erik: Et slikt slag gjør at jeg blir enda mer oppsatt på å knuse disse kyniske menneskene. Ta deg en kopp te nå og tenk gjennom sakene.

– Jeg vil ikke ha te. Jeg vil ha Sandra her, sa Rupert.

Skiold og Pihl vekslet blikk, men sa ingen ting.

Rupert ble sittende i Pihls myke sofa. De to andre gikk etter hvert bort til spisebordet og fortsatte arbeidet. Rupert hørte deres lavmælte kommentarer med et halvt øre, men inne i ham jobbet hjernen på høygir. Skulle han trekke seg ut? Skulle han vende tilbake til kjedsomheten og intetheten han hadde levd i de siste årene?

Han hadde en følelse av at i perioden fra Pihl ringte på døren hans tidlig i høst hadde han levd mer enn noen gang tidligere. Ikke en gang i barndommen kunne han huske å ha vært så 100 % levende som nå.

Han husket også vagt et tv-intervju med den indiske sitar-virtuosen Ravi Shankar, George Harrisons venn og læremester. Han forfektet hinduistiske meninger om livet og døden. «På samme måte som det aldri har vært et øyeblikk hvor du ikke har eksistert, vil det heller aldri i fremtiden være et eneste øyeblikk hvor du ikke vil finnes», hadde Shankar sagt med et underfundig smil. Vestens smale oppfatninger om temaet ble temmelig fislete i forhold. Finnes Sandra stadig, undret han seg. Hvor?

Samtidig grunnet han over det fysiske prinsippet om at energi ikke kan oppstå eller forsvinne. Den bare endrer form. Hva annet er sjelen enn energi, tenkte han. Energien som var bundet i Sandras kropp er nå gått over i en annen form, men den kan ikke ha opphørt å eksistere?

Var det ikke dessuten en slags egoisme i bunnen her; at hans ønske om at Sandra skulle leve faktisk var mest for hans egen del. Han ønsket seg Shankars trygge visshet om sjelens udødelighet. Selv kunne han bare klamre seg til barnetroens vage forestillinger om å møtes

igjen i «himmelen».

Ved siden av disse spekuleringene merket han etter hvert at et sinne bygget seg opp inne i ham. Noen hadde altså valgt å ta livet av Sandra rett og slett for å skremme Pihl til taushet. Det var da en himmelrope- pende urettferdighet! Behovet for hevn vokste frem i brystet hans og en rettferdig harme tok etter hvert plassen til sorgen han hadde følt tidligere på dagen.

– Ikke faen! Sa han høyt.

Pihl og Skiold kikket opp.

– Sånn kan de ikke holde på! Vi er nødt til lære disse morderne folkeskikk! La oss ta dem! Rupert reiste seg og knyttet nevene.

Pihl og Skiold vekslet blick igjen. Denne gangen med fornyet glimt i øyet.

– Ja, ikke sant, sa Pihl, og tok frem snadden.

Geir satt på kontoret i DnB og tenkte på møtet med Oddvar Sten og hvordan han hadde grepet Pihls ideer så raskt. Sten var nok ikke, tross sitt konservative ytre og sitt gammelmodige språk, stivnet i konformitet og vanetenkning. Han fikk en idé og ringte finansdepartementet

– Kan jeg få Oddvar Sten, spurte han så snart noen svarte.

– Et øyeblikk.

Det summet litt i røret.

– Sten, vær så god.

Geir presenterte seg og takket for sist. Han fortalte hvor interessant det hadde vært å høre Stens utredninger og så kom han med sitt ærend.

– Hva var det i våre papirer som gjorde at du fattet interesse for ideen og valgte å bruke tid på å sette deg inn i sakene skikkelig?

Geir tidde.

– Jeg fikk følelsen av at det enorme arbeidet dere utretter, gjør dere fullstendig uselvisk uten tanke for egen vinning. Det ligger intet kommersielt i deres foretagende, jeg hadde nær sagt tvert i mot. Det ga

meg en visshet om at det lå edle motiver bak henvendelsen.

– Det var ingen av de konkrete sakene vi viser til som var utslagsgivende for deg på noen måte?

– Ikke direkte, sa Sten. – Men viljen til å se økonomiske anliggender i en global sammenheng, tiltaler meg.

– Takk skal du ha, sa Geir. – Vi snakkes.

En spire var sådd i Geirs tanker. Han reiste seg fraværende for å flytte jakken fra stolen sin inn i skapet. Da merket han noe tungt i den ene lommen og plukket frem en cd med musikkfilene fra Anton Bye. Ja visst, tenkte han, fremtidens musikk!

Fortsatt med tankene sine på Stens kommentarer, kopierte han filene over til kontormaskinen og sendte dem videre til sine musikervenner i Reykjavik. Han ba dem ringe når de hadde hørt på materialet.

Han la vekk bankens papirer på pulten sin og fant frem en helt ny blokk A4 uten linjer slik som han foretrakk, samt en god, svart tusj-penn. Nå hadde han en forestilling om hvordan han skulle legge frem sine synspunkter hos departementet mandag. Han sa fra til sekretæren at han var opptatt et par timer, hentet seg en kopp kaffe og lukket døren til kontoret sitt.

Ikke mange kvartaler derfra, på kontoret til Olle Swärd, var det annerledes kaotisk. Advokaten hadde tatt på seg å etterforske Sandras forsvinning da hele gruppen hadde mistet troen på politiet. Han måtte benytte alt sitt nettverk for å spore opp Sandras familie, men fant etter en stund en søster i Göteborg med mann og barn.

Swärd ringte. Søsteren viste påfallende liten interesse for Sandra, men reagerte da hun fikk, høre om forsvinningen.

Innad i gruppen hadde Swärd og de andre blitt enige om at pakken Rupert hadde fått tilsendt, skulle de inntil videre holde for seg selv. Det var lite annet å si enn at ingen hadde hørt fra henne på noen dager, og Swärd lovt å ringe henne igjen når han visste noe mer.

Deretter tok han frem disketten Sandra hadde gitt ham med e-pos-

ten fra kontoret i Holmenkollen. Han fant telefonnummeret, la et lommeterørkle over telefonen og ringte opp.

En norsk herrestemme svarte.

Swärd presenterte seg som en kunde med et lite lån og spurte etter den vennlige kontordamen som hadde hjulpet ham så godt forrige uke.

– Hun har slutta, sa mannen bryskt. – Hva gjelder det?

– Vi snakket om å finne en ny nedbetalingsplan for meg. Vet du hva? Jeg sender dere en skriftlig forespørsel, sa Swärd høflig.

– Gjør det, brummet stemmen, og forbindelsen ble brutt.

Vel, tenkte Swärd for seg selv. Han gikk inn i arkivet og fant frem testamentet som han og Sandra hadde utarbeidet tidligere. Med det foran seg på pulten ble han sittende og grunne.

Enogtyvende kapittel

Slik gikk helgen. I uvisshet og hardt arbeid.

Rupert hadde forlatt Pihls villa utpå kvelden og på vei hjem hadde han slått i hjel noen timer på en lokal pub i Lilleakerveien. Det ante ham at noen av de menneskene som satt der, kjente Sandra, og den tanken ga ham en viss trøst. Han skålte med henne, hvor hun nå var, og ruslet opp til Jar i duskregnet.

Når det gjaldt mandagens møte, følte Rupert seg aldeles overflødig og unødvendig. Det var ikke noe han kunne bidra med i den sammenheng. I stedet ringte han Finn Svanøe og gjorde en avtale med ham for lørdagen. Det var en mann han kunne snakke med, en som kjente avisjobben og som også var blitt spadd inn i dette arbeidet. Savnet av Sandra satt i ham som et vakuum og nok en gang følte han behovet for å døyve sine egne, svarte tanker med innspill fra et annet menneske. Finn er en ok type, tenkte han da han la seg.

Lørdag morgen fant Olle Swärd en beskjed på telefonsvareren sin. Politiet ønsket å snakke med ham vedrørende funnet av en kvinnekropp i Nordmarka. Han hev seg i bilen og noen minutter senere sto han i fryserommet inne på rettsmedisinsk institutt. En betjent åpnet en stor skuff og dro ut en bære med en kvinnekropp. Den var blek og bar preg av røff behandling. Håret var barbert av hodet.

– Hun lå og fløt i Båntjern, fortalte betjenten.

– Vi må nok ha en fra familien for identifisering, jeg kan ikke påta meg det, sa Swärd. – Men det ser ut som Sandra Daler så vidt jeg kan bedømme.

Betjenten så nøye på ham. – Det virker som om du vet mer om denne saken enn du vil ut med. Skal vi ta en tur innom mitt kontor?

Det lød mer som en ordre enn et spørsmål.

Advokaten fulgte etter. Han var ikke redd for politiet. Det var vel nærmest de som hadde respekt for ham. Likevel følte han seg usikker på hvor mye han kunne fortelle. Han besluttet å holde på kortene til han hadde hatt en prat med Pihl. Og det kunne vente til etter mandagen.

Han ga betjenten opplysningene han hadde om Sandras søster samt redegjorde for testamentet Sandra hadde ønsket å sette opp. Betjenten ba om å få se en kopi av testamentet, og Swärd lovte å sende ham det så snart han var tilbake på kontoret.

Deretter fikk han gå.

Rupert møtte Finn på Colletts kafé ved St. Hanshaugen. Det var temmelig fullt av allerede temmelig fulle ungdommer, så etter et par kopper kaffe trakk de ut i gatene. Regnet hadde gitt seg og en halvhjertet sol prøvde seg i blant gjennom skyene. Etter støyen inne på kafeen var det deilig bare å ha bysuset rundt seg. De skrådde over gaten og la veien opp på haugen. Solstreifene blinket i de våte, asfalterte stiene.

– Hva tror du om møtet mandag? Finn begynte samtalen. – Det skulle vært fint å være til stede, hva? Tenk å få skrive en reportasje

derfra!

– Jeg tviler på at dette når offentlighetens øyne og ører med det første, svarte Rupert. – Men jeg må si jeg er spent. Pihl er så gira på dette prosjektet. Han vil bli så enormt skuffet om det ikke fører frem.

– Selvfølgelig fører det ikke frem, sa Finn lett, – men det er et viktig skritt i riktig retning. En måte å få opp øynene til en del betydningsfulle folk. Folk som må være med og trekke i trådene når samfunnet er klart.

– Når blir det da? Rupert fisket frem en sigarett fra lommen.

– Ja, si det. Finn var vag i blikket. – Det tar nok ytterligere noen år. Det må Pihl også innse.

– Hva kan vi gjøre da? For å få opp farten på prosessen?

– Vi gjør vel det vi kan, mente Finn. – Du i økonomien, jeg i nyhetene.

– Hørte du om Sandra? Rupert skiftet emne.

– Ja.

Finn tidde en stund. – Stygg historie. Du kjente henne?

– Bare litt, sa Rupert. – Bare litt. Men det var en fin jente! Fy faen for noen folk!

De gikk en stund uten å si noe. Rupert sneipet røyken. Trafikkstøyen fra Ullevålsveien begynte å gjøre seg gjeldende.

– Har du hatt noe med disse karene å gjøre, Finn?

– Nei, de har aldri vært etter meg personlig. Jeg er nok for perifer for dem. Du da?

Rupert skisserte episoden fra garasjen på Jar. Finn smilte.

– Den taklet du fint.

– Ja, men vi fikk aldri noe på dem. De ble kjøpt fri dagen etter og saken er strøket fra politirapportene. Hvordan slåss man med slike som lager reglene selv?

– Det er vel best å unngå, sa Finn stille. – Jeg slåss helst med pennen.

– Og det gjør du bra, mente Rupert. – Jeg kan ikke skjønne annet

enn at artiklene dine må sette en støkk i noen og enhver av leserne.

– Det er vanskelig å balansere noen ganger, fortsatte Finn. – Jeg vil gjerne bruke enda hardere skyts, men samtidig må jeg tenke på Aftenpostens renommé. Vi kan ikke skremme leserne heller.

– Jeg vet hva du mener, sa Rupert. – Slik sett har jeg det nok enklere i økonomiredaksjonen. Men du har flere lesere. Nyhetene er viktigere. Skal vi gå nedover her?

De sto på hjørnet av Ullevålsveien og Sannergata. Rupert pekte mot Bislett.

– Da går vi nesten i ring, flirte Finn. – Men det er vel i stil med virkeligheten. Ja, gjerne det.

Erik Skiold og Gregor Pihl pustet ut etter en hard økt over papirene. I et par døgn hadde de stått på, samlet alt skyts de hadde og lagt til rette for en presentasjon som både skulle inneholde grunnlaget for ideene og også være tilgjengelig for andre. Alt måtte være uangripelig, etterrettelig og forståelig. Særlig det siste var vanskelig å få til. Men nå var det klart.

Skiold jekket et par øl.

– Hva tror du? Holder dette?

Skiold så på vennen og løftet flasken.

– Holder, sa Pihl. – Til hva? Hvis vi skulle kalkulere ut fra vanlige begreper om sannsynlighet, burde dette holde herfra til månen, men vi må nok dessverre belage oss på å legge vanlige begreper litt til siden. Vi skal angripe selve «grunnfjellet i sivilisasjonen» og vi har bare rent vann å angripe med. Det tar tid, men dråpen uthuler steinen. Det er bare så utrolig deilig endelig å være i gang med arbeidet. Synes ikke du?

– Visst. Har du tenkt noe på selve fremdriften under møtet?

– Jeg tror jeg stort sett vil holde meg til mitt eget innlegg. Jeg regner med at både Olle og Geir kommer til å snakke et språk som går meg over hodet. Når de skal legge frem sine ting, sier ikke jeg stort. Jeg har

tro på dem. Olle har overrasket meg før og vil nok gjøre det igjen. Geir er jo nokså fersk i sammenhengen, men han virker skarp. Ikke sant?

– Skarping, sa Skiold tørt. – Jeg har hatt en del samtaler med ham i forbindelse med sakene vi har laget for Aftenposten og han kjenner bankene til bunns. Det er verdifullt.

Pihl karvet litt i pipen og fyrte opp. Telefonen ringte. Pihl gikk ut i entreen og svarte.

Etter noen minutter kom han inn igjen. Blek.

– Det var Olle. Han har sett Sandras lik på politihuset. Barbert på hodet og tydelig mishandlet. Hos Inkasso Consult forklarer de bare at hun har sluttet. Det var da som faen!

Skiold satte seg opp i sofaen. – Svarte svingende!

– Dette er verst for Rupert, fortsatte han etter en liten pause. – Men virkeligheten er blitt hard i det nye årtusen, hva? En sånn fin jente!

– Desto viktigere å få en slutt på dette herreveldet! Har du tenkt på hvor mye av klodens forbrytelser som skyldes pengenes innebygde skjevheter? Hvis en mer rettferdig økonomi kommer på plass, vil alt som heter vinningsforbrytelser være en saga blott. Hva står igjen da? Trafikkforseelser og sjalusidrama? Politiet vil få gode dager, tror jeg.

– Ikke bare politiet, repliserte Skiold og smilte svakt.

Toogtyvende kapittel

Det hersket innbitt taushet i Swärds bil på vei hjem fra møtet i departementet. På veien ned hadde det vært en løftet stemning, og innleggene fra den lille gruppen hadde vært svært gode på alle måter. Men til ingen nytte.

De andre møtedeltagerne hadde lyttet høflig til utlegningene og det hadde til og med vært tilløp til drøftinger vedrørende forskjellige punkter som var lansert. Men etter en kort kaffepause hadde Agnars-

son fra DSB bedt om ordet.

Han hadde ganske kort fortalt at arbeidet i Pihls lille gruppe var fulgt med oppmerksomhet fra sentrale steder i bankverdenen. Det var, som han sa, foretatt noen enkle disposisjoner innenfor valutasamarbeidet og følgende av disse var rimelig klare.

Hvis Pihls gruppe fortsatte sitt press på den norske regjering og dette på noen måte førte til noen omdisponeringer av den norske kronen eller på noen måte rokket ved det nåværende valutasystem, ville sentralbankene over hele verden øyeblikkelig gå gjennom sine behov for norske kroner. Slik mekanismen er for valutakurser, ville nok det følgende salget på kort sikt føre til en devaluering av kroneverdien. På lang sikt ville det sette Norge ute av stand til å holde følge med resten av verdensøkonomien.

Etter dette satte Agnarsson seg rolig ned og ba om mer kaffe.

Pihl hadde sett nøye på ansiktet til Haldorsson mens svensken snakket. Øynene hans avspeilte hele spekteret fra forundring til mistro, harme og resignasjon.

Swärd hadde rolig reist seg og pakket sammen sine papirer. Etter få minutter var de tre samlet utenfor bygningen. De ble enige om å ta kontakt med Haldorsson senere, og nå var Pihl og Swärd på vei oppover til Pihls krypinn på Ekeberg.

– Men dette er da en trussel, begynte Swärd.

– Ja, men nå er det ikke bare vi som blir truet, men hele nasjonen. Du så kanskje fjeset på finansministeren? Jeg trodde vi var på glid, men det er faktisk våre fiender som avgjør i hvilken retning vi sklir. Som alltid før, tilføyde Pihl tørt.

– Rykk tilbake til start, siterte Swärd for seg selv. – Vi må altså finne en annen vei å gå. De formelle kanalene virker stengt for oss. Nå blir det gerilja!

– Blir det? Sa Pihl, og et lite smil gjorde et mislykket forsøk i det gamle fjeset. – Jeg gleder meg.

Geir Haldorsson var like skuffet som de andre over hvilken vending dette møtet hadde tatt. Han tok det ikke så personlig som Pihl gjorde, men han følte seg tatt ved nesen på en ubehagelig måte. Dessuten hadde han fortalt sjefen sin at han var invitert til finansministerens kontor på et møte, og nå var han vel nødt til å informere sjefen sin om hvordan det hadde gått, og om arbeidet han deltok i.

Da han logget seg på maskinen på kontoret sitt, lå det en e-post fra Island der, fra de gamle gutta. De hadde gått gjennom musikken fra fremtiden og var veldig entusiastiske. Dette var musikk de gjerne ville ta med ut på veien Faktisk skulle de på turne i Island neste måned og spurte om de kunne benytte materialet da. De hadde lagt ved en demo som viste hvordan fremtidens riff kunne spilles.

Han smilte for seg selv og kikket på vedlegget; en wav-fil. Haldorsson fant frem en lagringspenn og la filen der, slik at han kunne ta dem med hjem. Her var det alltid noe. En annen retning for arbeidet.

Mens han satt der og smilte, kom sjefen inn. Han var ikke så blid i fjeset.

– Min kollega Björn Agnarsson i DSB ringte. Han hadde truffet deg i departementet i dag, sa han. Hva er det egentlig du holder på med, Geir?

– Det er en lang historie, sa Haldorsson og så ned.

– Bli med inn til meg, så kan du fortelle den, sa banksjefen og trakk seg ut av rommet.

Haldorsson sukket og fulgte etter. Han hadde grudd seg til dette, men nå var det tydeligvis ingen vei utenom.

Det tok innpå en halv time å legge frem prosjektet. Haldorsson passet på å pakke det inn i banktekniske termer og et språk som han visste sjefen var fortrolig med. Dette var ingen dum kar, så mye visste han.

Deretter ble det stille, en god stund. Så brøt banksjefen gjennom.

– Jeg setter pris på deg som fagmann, og vil gjerne beholde deg her i banken, Geir. Og du står selvfølgelig fritt til å drive hvilken hobby du

vil på din fritid. Men hører jeg at du nyter noe som helst av arbeidstiden din til dette prosjektet, er det ut. Forstår du meg?

Haldorsson tok av seg brillene og nikket.

Olle Swärd kom hjem til sin velutstyrte ungkarsleilighet med et, til ham å være, usedvanlig dårlig humør. I bilen hadde han gang på gang gått gjennom diskusjonene og samtalene i formiddagens møte men hver gang måtte han innrømme at bankfolkene satt med de beste kortene på hånden. Som alltid før. Var det ingen vei ut?

Han åpnet postkassen og tok et raskt overblikk. Blant reklame og tull fant han en konvolutt som vekket hans oppmerksomhet. Den var opprinnelig adressert til Sandra Daler, men var omadressert til advokat Olle Swärd.

Det var fra en kollega som satt på arveoppgjøret etter en gammel tante av Sandra. Hun hadde etterlatt seg 22 millioner svenske kroner og disse ville hun Sandra skulle ha. Swärd hadde tinglyst Sandras testamente, og tantens advokat hadde sporet ham opp derfra.

«Hvis Sandra hadde noen ønsker om hvordan disse pengene skal forvaltes, er det ønskelig at De, som hennes advokat, forvalter midlene i tråd med testators ønske», sto det.

Swärd la fra seg brevet, gikk ut på kjøkkenet og satte over kaffe. Deretter tente han seg en Prince, skjenket opp en sterk kopp med espresso og satte seg ned for å tenke gjennom sakene en gang til.

Altså, konkluderte han. Her er 22 millioner til en mer rettferdig fordeling av jordas ressurser. Jeg tror nok Sandra ville sette pris på at vi benytter noe av disse pengene i vårt arbeid. Nå trenger vi en stiftelse, en registrert organisasjon som forvalter dette fondet, «Sandras fond for en rettferdig fordeling».

Swärd reiste seg, fant frem skrivesaker og gjorde ferdig de nødvendige papirene. Han satte inn Pihl som daglig leder av fondet, Rupert som sekretær og Geir som regnskapsansvarlig.

Nå, etter mange år, hadde de midler til å sette inn et målrettet støt,

et slag som skulle ramme pengelånerne midt i transaksjonen. Han smilte endelig bredt for seg selv.

Noe senere satt han i telefonen og snakket med Pihl.

II

«Money doesn't talk, it swears.»

Bob Dylan.

Første kapittel

Det ble en rar jul det året. Snøen lot vente på seg. Det kom dager med frost og klarvær og trær og plener fikk et pent dekke av rimfrost, men så fort det skyet over, ble det mildt.

Rupert var hjemme hos familien sin, Pihl feiret i ensomhet på Ekeberg, mens Swärd og Skiold reiste til Syden i noen dager.

Annen juledag hadde Rupert fått nok av slekt og småkaker. Han ringte Pihl og inviterte seg selv til Ekeberg. Med en halv flaske Calvados i lommen tok han trikken opp. Pihl satt fordypet i en bok da han kom, men var tydelig glad for besøket. Han traktet te og sammen prøvde de ut Calvadosens fortreffelighet i en nyskjenket tekopp.

– Nå har vi plutselig penger til vårt arbeid. De må benyttes med omhu. Har du noen gode ideer? Pihl var nesten sitt gamle jeg der han renset og stappet sin velbrukte snadde.

– Jeg tenkte på noe Swärd sa før han reiste, begynte Rupert. – Vi skal ramme dem midt i transaksjonen! Hvordan skal vi sette inn støtet der det virkelig svir?

– Det samme har jeg tenkt på. Vi trenger tilgang til de sentrale computerne i finansverdenen. Et passord til stormaskinen i *Bank of international settlements* i Sveits for eksempel. Eller en metode for å nøytralisere alle transaksjoner slik at pengene faktisk ikke blir overført, men forblir på originalkontoen. Det ville sette en støkk i noen og enhver. Jeg kan ikke så mye om datamaskiner, men hvis man kommer til på de rette stedene tror jeg ikke det er snakk om store endringer før hele

betalingssystemet begynner å oppføre seg annerledes. Men dette er arbeid for Erik. Eventuelt for Geir. Eller kanskje vi må ha inn en ekspert utenfra?

– Det burde vel ikke være vanskelig å finne en avhopper fra finanseliten. En teknisk begavet utgave av Joseph Stiglitz eller noe sånt. Rupert tenkte høyt. – Hvordan gjør man sånt, egentlig? Er det bare å programmere en endring og så sette en dato hvor endringen skal iverksettes? Hva med 1. januar 07?

– Det blir vel litt kort tid, mente Pihl og skjenket mer te. – Deilig calvados, du.

– Ja, det har du rett i. God jul, forresten, smilte Rupert.

Pihl løftet koppen og festet blikket sitt i hans. Da så han igjen denne fandenivoldske flammen inne i Pihls pupiller. Hvor hadde han sett dette glimtet før?

Ti millioner av Sandras arv ble overført til arbeidet med å slette ulandsgjeld. Geir hadde vært ganske sta på det. Han mente at det var Sandras hjertesak, og at hun selv ville plassert mye penger i dette arbeidet. Swärd var enig og ettersom Pihl ikke var synderlig interessert i penger, ble det slik.

Men likevel, med tolv millioner på konto, følte de seg plutselig velstående selv om de i første omgang ikke hadde begrep om hva pengene skulle brukes til.

– En ting er sikkert: vi skal ikke spille på børsen, sa Pihl. Ingen protesterte.

Det var tidlig i januar. Swärd og Skiold var kommet tilbake fra Tunis med en kledelig brunfarge og fortalte historier om lange middelhavstrender og billige barer. Nå satt de fire på Skiolds kontor og forsøkte å finne en kurs for arbeidet fremover.

– Hvordan skal vi nå best ramme dem, spurte Rupert. – Hvordan treffer vi dem rett i transaksjonen? Har vi noen mulighet til å lure dem ved datamanipulering? Slik de lurer oss.

Haldorsson og Skiold så på hverandre. Det var bankmannen som snakket først.

– Rutinene for overføring av penger i forbindelse med netthandel burde være mulig å infiltrere, men det store scoopet ville jo være å stoppe transaksjoner i all verdens bankterminaler. Jeg vet ikke hvordan vi skulle gripe an den saken, begynte han.

– Jeg har tenkt litt på det, sa Skiold. – Hvis vi i første omgang tar sikte på å flytte kommaet en plass i den prosessen der pengene flyttes fra betalers konto, ville vi gjøre dem et pek. Altså, man betaler 1500 kroner – 150 blir trukket fra konto. Likevel lyder kvitteringen på 1500,-. Hva tror dere om noe slikt?

– Er det mulig å få til?

Pihl bet mistenksomt i pipemunnstykket.

– Jeg kjenner en kar, sa Skiold langsomt. – Han er programmerer og har jobbet for BBS, Bankenes Betalingsentral, dyktig kar. Jeg tror han mistet jobben på grunn av et noe utsvevende privatliv. Han har i alle fall noe utestående med sin tidligere oppdragsgiver, og jeg tror han vil være med på et slikt stunt.

– Har han stadig tilgang til BBS og deres maskiner, spurte Haldorsson.

– Det burde ikke ta ham mange timene å komme inn. Han er usedvanlig oppfinnsom og grundig, forklarte Skiold.

– Like greit å begynne der, sa Pihl. – Ring til denne fyren og snakk med ham. En annen ting. Hvordan er det med musikkfilene vi fikk, Geir?

– Jeg fikk mail fra mine venner på Island i går, fortalte Haldorsson. – De er helt på tuppa. Har ikke hørt et så tøft riff siden «Satisfaction» i 1965. Dette blir nok store greier. Det skal være klart et spor i slutten av måneden. Så er det opp til oss og Rupert å skrive en god tekst.

– Det skal bli stas, mente Rupert. – Har dere noen stikkord jeg kan jobbe utfra?

– Ikke gjør det for vanskelig til å begynne med, sa Pihl. – Ta

utgangspunkt i Lennon og Dylan. Der er det nok å ta i. Men pass på å gjøre tingene forståelige. Ikke benytt deg av tåkelegging. Klar tale er tingen

– Klar tale skal bli, gjentok Rupert.

Haldorsson og Rupert måtte snart dra av gårde til sine pulter og computere. Skiold ble sittende i en av Pihls myke lenestoler.

– Tror du ikke det er gunstig å sette i gang en prosess der vi i første omgang reverserer inflasjonen fra de siste femti årene?

Han spurte seg selv like mye som Pihl. Og svarte selv:

– En gang etter krigen sto prisene stille lenge. Det en vare kostet ble et begrep – som 20-øres frimerke og seks-kroners rødvin. Nå koster vinen snart en hundrelapp og frimerkene stiger to ganger i året har jeg inntrykk av. Hvis vi klarer å blokkere kortbruken effektivt vil det øke bruken av og behovet for cash, tror du ikke?

Pihl kom inn fra kjøkkenet med rykende tekopper og en markert rynke i pannen.

– Å jobbe for kontantene blir et delmål men sannsynligvis er det fornuftig å begynne der, sa han sakte. – Reversering er nok et bra stikkord; ingen forretning vil være lønnsom hvis kunden bare betaler en tidel av prisen. Ergo må selger finne en annen betalingsmåte enn kortet. Det blir kontanter eller byttehandel, så vidt jeg kan forstå.

– Men hvordan skal vi få kamuflert eventuelle inngrep i nettverket? En oppegående programmerer vil jo snart spore de endringene som blir gjort?

Pihl viftet ubestemmelig med pipen. – Dette er ditt gebet, sa han endelig. – Jeg skjønner meg ikke på nettverk og computere. Men jeg tenkte på en annen ting. Det var noe Rupert nevnte da han foreslo mail til Bye. Han snakket om børstips fra fremtiden. Avisene fra 2007 er jo tilgjengelige i 2027. Kan vi få en revansj på Rothschilds kjempekupp fra 1800-tallet?

Skiold grunnet litt før han svarte.

– Det vi kunne finne, var et par datoer for store børsutslag – og si-

den gjøre noen disposisjoner i henhold til disse. Men det er et fag jeg ikke kan, avsluttet han.

– Kanskje Geir. Pihl tenkte høyt. – Han er jo bankmann til fingerspissene. I alle fall ser jeg ingen vits i å fortsette å gå tjenestevei. Den viser seg gjerne å bli den lengste veien mellom to punkter. Trass i at vi fikk en meningsfelle i departementet.

– Ja, har du hørt noe fra Sten?

– Ikke en lyd. Han er nok også vonbroten. Men jeg har ikke tenkt å mase noe på ham. Vil han ha kontakt, vet han hvor han kan treffe meg.

Annet kapittel

Rupert hadde vært i byen en tur og kjøpt en stor samling med Bob Dylans tekster. Han hadde besluttet å gå grundig til verks. De fleste tekstene til Lennon hadde han hjemme i platesamlingen, men i Dylans enorme produksjon var det mye han ikke hadde oversikt over.

Allerede samme dag hadde Geir sendt ham den musikkfilen de skulle begynne med. Og, ja, Rupert var enig. Dette var friske saker. Han følte seg betydningsfull som skulle i gang med å skrive tekster til et så tøft materiale.

Innledningsvis brente han filen til en cd. Deretter satte han cd-spilleren på repeat slik at låten virkelig kom under huden på ham. Han gikk og nynet med seg selv mens han kokte kaffe.

Det var vel like greit å skrive på engelsk slik at et bredest mulig publikum kunne få tak i ordene. Brokker av Imagine fløy gjennom hodet hans. «Klar tale» hadde Pihl sagt. Kunne det bli klarere enn det?

Han hadde en inngangsstemning klar. En av de sterkeste følelsene han hadde kjent. Den dagen da han fikk vite om Sandras skjebne. På en eller annen måte ville han ha den stemningen inn i teksten. Kaffen var klar. Han stoppet spilleren og satte seg ved skrivebordet.

Designer Dreams

*All your dreams are made from
thoughts within your mind.
Be careful when your mind consumes
And be aware of who creates your thoughts*

*The words you read and movies that you watch
make echoes in your mind
Echoes in your mind
on which your dreams may feed.*

*If you wish to have designer dreams
Be your own designer.
Never listen to commercial streams
Be your dream designer.
The consciousness streams – inside
Get designer dreams – inside.*

Han så opp. Kaffekoppen var tom og arket nesten fullt. En svak vintersol prøvde seg utenfra og Rupert husket tilbake til den dagen Pihl hadde kommet på døren hans. Da hadde han også sittet her og skrevet, men den gangen hadde han ikke noe mål med skrivingen.

Han satte på platen igjen, nynnet med. Jo, jo, brukbart. Dette var i alle fall en begynnelse å jobbe videre ut fra.

Dagen etter snødde det. Små filler danset i den bistre vinden og la et forsonende dekke over gater og jorder. Pihl kledde seg varmt før han tok trikken ned til byen. Han ruslet gjennom sentrum opp til Skiolds kontor. Han hadde skrudd opp varmen og satt i skjorteermer og jobbet.

– Hvordan går det, spurte Pihl. – Har du fått noe respons fra politiet etter innbruddet?

Skiold så opp fra monitoren og ristet på hodet. – Ikke en lyd, svarte han. – Det virker som om de ikke har noen interesse for saken overhodet. Jeg tror ikke vi skal regne med synderlig hjelp fra den kanten. Det er heller ikke noen respons fra anmeldelsen du la inn på grunnlag av de krasse e-postene vi har mottatt. Det virker nærmest som om vi ikke eksisterer.

– Det skal vi nok få endret på, sa Pihl. Han dumpet ned i en stol og fant frem snadden.

– Rupert har begynt å jobbe med en tekst til den lydfilen vi fikk fra Geirs venner i Reykjavik. Det ser bra ut. Har du hørt filen?

– Snakk ikke til meg om musikk, sa Skiold kort. – Jeg er totalt umusikalsk. Men jeg stoler på Geir. Hva datamanipulering angår er jeg mer på hjemmebane. Jeg nevnte for deg denne kontakten jeg har som tidligere jobbet for BBS? Han kommer innom her om en halv time. Har du tid til å bli her litt og snakke med ham du også?

– Klart, sa Pihl. Et interessert glimt for over det gamle ansiktet hans.

– Har du noe te?

Skiold reiste seg og gikk ut i kjøkkenet for å sette over te vann.

Tyve minutter senere satt de to vennene med hver sin tekopp bøyd over Skiolds bærbare pc. Datafagmannen løste Pihl rundt i en omfattende verden av online betalingsmuligheter og banktjenester på nett. Det var ikke grenser for hvilke muligheter man hadde med et visakort eller tilsvarende.

– Se her, sa Skiold og pekte på skjermen. – Det er en operasjon i flere trinn: Først legger du inn ønsket vare eller transaksjon, deretter legger du inn opplysninger om kortet du vil betale med.

Jeg har en teori om at man mellom disse to operasjonene kunne legge inn en liten feilkode, en flytting av kommaet, og vips er 13.000 blitt til 1.300. Men den endrede summen må ikke komme frem på kvitteringen. Kun på mottakers konto ved overføringen.

Pihl nikket og smilte. Dette hadde han sansen for.

Det banket på døren.

– Der har vi ham, sa Skiold og reiste seg for å lukke opp. Pihl snudde seg mot døråpningen.

En liten, tettbygget kar kom inn og presenterte seg.

– Markus Valen, sa han og holdt frem en sterk neve. Pihl hilste.

Valen var svært mørk og lite nordisk av utseende. Han hadde nærmest sigøynertrekk og helt svarte øyne som blinket godmodig bak brillene. Pihl anslo ham til rundt de femti.

– Jaså, dere har planer om å skake opp i finansverdenen, gliste han. Skiold hentet en tekopp til. – Ja, og om du blir med på planene, tror jeg vi kan komme et stykke på vei. Hva sier du?

– Jeg er med, sa Valen. – Ikke pokker om jeg vil spille på lag med fyrstene lenger. For en falsk bande! Han tok mot teen og så på de andre to. – Får jeg høre hva dere har pønsket ut, sa han.

Valen lyttet oppmerksomt mens Pihl la frem gruppens ønsker om en revansj etter det mislykkede møtet hos finansdepartementet. Men for både Pihl og Skiold ble det langsomt klart at de ikke hadde noen konkret plan, bare noen vage ideer om forstyrrelser i software og forpurring av betalingsystemene.

– Jeg har noen ideer jeg også, sa Valen da Pihl tok en pause og hentet mer te. – Vil dere høre?

Begge de andre var lutter øre, og Valens ideer lutret ørene ytterligere.

– Kan jeg låne din bærbare?

Han henvendte seg til Skiold, som straks skrudde på maskinen. Noen tastetrykk senere var Valen inne på redigeringsprogrammet til BBS. Han demonstrerte hvordan vedlikehold av sidene ble gjort og etter ytterligere noen taster var han et lag lengre inne i systemet deres.

– Her er selve programmet til BBS, sa han nøkternt. – Hvis dere er nysgjerrige på å se resultater, kan jeg umiddelbart gjøre noen endringer her som påvirker effekten i alle bankterminaler i Norge. Men da er det en fordel om vi kan kryptere IP-adressen til maskinen din.

Han smilte til Skiold som reiste seg, førte maskinen inn i DOS, bak

programvaren, og la inn en tett mur mellom maskinen og oppgavene den utførte.

– Klart, sa Skiold bare. – Sett igang! Dette er jeg spent på.

Valens fingre fløy over tastaturet.

– Jeg legger inn en kommafeil, slik dere foreslo. Jeg lar den bare virke i fem minutter men den kommer likevel til å påvirke transaksjoner for mange penger.

– Jeg skulle tro det, sa Skiold. – Det er fredag formiddag og kredittkortene sitter løst i de tusen varehus.

– Det er skummelt å tenke på hvilke summer som går gjennom BBS hver dag, fortsatte Valen.

– Bare rentene de skuffer inn av transaksjonene her, blir jo fort et søramerikansk statsbudsjett. Han smilte.

– Nå, sa han plutselig alvorlig. – Nå virker feilen i fem minutter. Ring avisene!

Pihl gliste for seg selv, men fant plutselig ut at han kunne ta Valen på ordet og ringte Rupert.

– Vi har lagt inn en feil hos BBS, sa han lavt. – Kan du ta en telefon til dem og spørre om noe helt annet, bare for å sjekke stemningen der oppe. Feilen varer kun i fem minutter, men det hadde vært moro å høre reaksjonene derfra.

– Klart, svarte Rupert.

Han stoppet samtalen og slo opp BBS på nettet samtidig som han ringte Svanøe på internlinjen: – Rupert. Har du tid et øyeblikk, sa han bare og la på.

Deretter ringte han BBS.

En myk damestemme fortalte ham at det for tiden var stor trafikk, men at de skulle hjelpe ham så fort de kunne. Det var ikke særlig fort. Etter to minutter la han på. Da sto Svanøe i døren.

– Kom inn og lukk, sa Rupert.

Kort informerte han om sparket som var igangsatt mot BBS.

Svanøe gliste. – Dette bør det bli stoff av, også på nyhetsplass, sa

han. – Hva sier BBS?

– De tar ikke telefonen – av en eller annen grunn, repliserte Rupert.

Tredje kapittel

Men på Skiolds kontor tok de telefonen. Det var Geir Haldorsson som ringte fra DnB.

– Er det dere som har satt i gang denne lille spøken?

– Lukk døren til kontoret ditt, begynte Skiold. – Ja, vi ser på mulighetene til å gripe direkte inn i transaksjonen som jo må sies å være det aller helligste.

– Ja, noe har dere truffet. Det står helt på hodet her.

– Slapp av, sa Skiold og smilte til Pihl. – Det varer bare noen minutter. Mens jeg har deg på tråden; dette blir jo en nyhetssak av dimensjoner – kan du regne ut for meg hvor mye penger som går gjennom BBS på fem minutter? Tenkte det hadde vært en morsom sak for Rupert å ta tak i.

Skiold kunne høre hvordan Haldorsson smilte i den andre enden av linjen.

– Jeg vet ikke... det må bli et anslag, sa han. – Men Rupert kunne godt lage et intervju med meg eller en kollega om hvordan en slik datafeil påvirker økonomien.

– Mener du vi skal kalle det en datafeil? Skiold spisset ører.

– Ja, er det ikke det da?

– Nei, det er konsekvenser av en regissert aksjon mot BBS. Kall det gjerne økonomisk hacking. Det jeg vil frem til er at det som skjedde i dag, ikke skjedde tilfeldig eller på grunn av slurv. Det var svært veloverveid.

– Ja vel, da sier vi det. Jeg skal se om jeg kan finne noen tall til dere, avsluttet Haldorsson.

Noe senere åpnet Rupert en e-post fra Haldorsson.

Tallene fra BBS viste at i 2005 gikk det i underkant av femti tusen milliarder kroner gjennom bankenes betalingsentral. 50 000 000 000 000! Resultatet av rundt regnet 1,2 milliarder transaksjoner.

Delt på 360 virkedager ble dette om lag 140 milliarder daglig. Eller om du vil: en halv milliard på fem minutter.

Det tok ikke lang tid for Rupert å skrive en spenstig reportasje om BBS, som for øvrig eies av bankene. Samtidig fløy det inn meldinger til avisen fra alle slags firmaer som plutselig fikk dårlig betalt i de fem minuttene aksjonen pågikk. Spekulasjonene gikk høyt og både nyhets- og økonomiredaksjonen fikk hendene fulle.

Pihl humret for seg selv i de følgende dagene. Nå var det virkelig gøy å lese avisen! Han hadde inntrykk av at Rupert og Finn forsøkte å overgå hverandre.

Men BBS hadde ikke noe valg. De måtte dekke tapene til alle sine kunder samtidig som kjøperne av varer i de fem minuttene kom billig fra transaksjonen.

Da står det 1–1, tenkte Pihl. Kom igjen!

Så var det helg igjen. Mildvær hadde gjort gater og fortau til blank og blå is. Det frøs på hver natt, men strøsanden fra kommunens traktorer sank i løpet av dagen ned i sørpa slik at fortauene hver morgen fremsto som en nyslipt skøytebane.

En skarp vårsol veltet inn gjennom Ruperts vinduer og han benyttet det fine lyset til å pusse over dem. Han ruslet rundt i leiligheten sin og plystret på den nye sangen han jobbet med. Jo, han følte seg i fin form.

Mens han sto ute i snøen og pusset og filte på vinduet mot øst, dukket en skikkelse opp i oppkjørselen. Rupert oppdaget snart Haldorssons karakteristiske fjes under hatt og frakk.

- Hei, smilte han. – Tar du mot formiddagsvisitter?
- Kjempehyggelig, svarte Rupert. – Te eller kaffe?

– Gjerne kaffe. Jeg har med noen kaker fra Deli de Luca så vi kan ha oss et skikkelig slabberas!

– Glimrende, svarte Rupert. – Stikk inn og sett over vann. Jeg kommer så snart dette vinduet skinner.

Få minutter senere satt de to med hver sin kopp i Ruperts salong. Solen var på vei rundt huset, og hadde roet seg noe. Dessuten var rutene rene.

– Hva synes du om Pihl og Skiolds nye påfunn, spurte Haldorsson.

– Vel... Rupert dro litt på det. – Som pressemann burde jeg være fornøyd. Dette skaper masse godt nyhetsstoff. Men som borger av samfunnet er jeg litt engstelig. Dette spenner bein på mye av det vi tar for gitt. Jeg kunne ønske meg en mer styrt avvikling av dagens pengediktatur. Geriljametoder har aldri vært min stil.

– Helt enig. Jeg har på en måte havnet mellom barken og veden igjen. Jeg har all mulig sympati med arbeidet og intensjonene til gruppen, men du verden hvor vanskelig det blir på jobben!

Haldorsson himlet med øynene. – Hadde det ikke vært for god støtte fra kona mi på Island og vennskapet jeg kjenner i gruppen, ville jeg nok trukket meg fra arbeidet. Men det er jo spennende også! Hva?

– Utrolig spennende, svarte Rupert. – Jo mer jeg skjønner og leser om dette emnet, jo mer sympati får jeg for Pihls arbeid. I blant føler jeg meg som en utvalgt som får delta i denne gruppen. Selv om den virker nokså tilfeldig sammenrasket, har det vist seg å være en handlekraftig og innovativ gjeng vi er med i.

– Ja, det liker jeg også.

Haldorsson avbrøt ham nesten. – Det er vel i grunnen jobben min som er problemet. Hadde jeg vært snekker eller noe sånt, ville jeg ikke følt denne konflikten. Men så er det bank som er faget mitt...

Han trakk på skuldrene.

– Jeg kan ikke skjønne annet enn at du er en utrolig viktig brikke med din bakgrunn og kompetanse, sa Rupert. – Må du ha denne stillingen, da? Er det ikke noe annet, enklere sted å jobbe?

– Kanskje, svarte bankmannen. Han dreide kaffekoppen rundt i hendene. – Jeg har bare ikke tenkt i de baner på årevis. Når jeg nå har bygget opp en karriere i DnB, er det så sin sak å gi avkall på alle godene det fører med seg i form av lønning, frynsegoder, reiser, ja, du vet.

Rupert visste godt hva han snakket om.

Pihl satt og snakket med en oppbrakt Oddvar Sten i telefonen. Om aksjonen hadde slått dårlig an i bankene, hadde den ikke vært noen inertier hos finansdepartementet heller. På mange måter følte rådgiveren seg ansvarlig for bankenes ve og vel. Og om Sten var enig med målet for Pihls arbeid, var han klinkende klar på at målet ikke kunne hellige midlene, og nå hadde de da virkelig...!

– Dette er da bare en liten nesestyver, sa Pihl diplomatisk. – Vi har nærmest bare vist dem hvor sårbart dette systemet er. De har selv lagt til rette for oss med å digitalisere transaksjonene. Vi slår dem med deres egne våpen.

– Ja, men må dere slå? Er det ikke andre muligheter for arbeidet dere vil gjennomføre, sa Sten.

– Du så jo selv hvor lite gjennomslag det er for våre tanker i de konvensjonelle kanaler. Å true med å stenge norsk økonomi ute fra det gode selskap og å true Norge med økonomisk boikott og en ustyrlig deflasjon, er det ærlig spill?

– Nei, du har rett. Det var overmåte brutalt, sa Sten. – Så dette blir fremgangsmåten videre?

– Det vet jeg ikke. Det er slett ikke sikkert vi trenger å ty til så drastiske midler i fremtiden. Det vi ønsker er bare å gjøre mannen i gata oppmerksom på i hvilken grad pengene har bukta og begge endene. Vi ønsker rett og slett å sette en stopper for den vanvittige praksis hvor ærlige folks slit skal fylle opp de stinne lommebøkene til en liten, dekadent overklasse. Det er blitt tungt å leve, Sten. Folk sliter.

– Det har de vel alltid gjort?

– Jo, men en ting er å slite for seg selv. En annen ting er å se at resultatet av slitet havner i de store lommene til folk som aldri har måttet streve. Jeg gir meg ikke på dette.

Pihl hadde hevet stemmen noe.

– Jeg forstår, sa Sten stille. – Takk for praten.

Han la på.

Pihl la den halvvrøkte snadden i askebeget og satte opp vinduet.

Han trengte litt frisk luft.

Ute var det blitt kaldere igjen. Skyene hadde blåst vekk og klarværet åpnet opp for en fabelaktig utsikt. Han beundret lysene fra byen en stund. Så la han hodet bakover og kikket på stjernene.

– En så nydelig liten planet ute i det ufattelige kosmos. Og så ødelegger vi paradiset med pengenes urettferdige vesen. Det er da fandens verk!

Han tidde.

Og høyt over Askerlandet fløy et stjerneskudd mot jorden.

Fjerde kapittel

Det var uken etter. Iversen og Broch satt i bilen og gremmet seg over anslaget mot BBS.

– Vi vet jo hvem som står bak, ikke sant, sa Iversen for tredje gang.

– Jo, men hvordan i helvete har de fått til noe slikt? Hvem spiller de på lag med denne gangen? Og hvorfor er denne teite, lille Pihlgjengen så umulige å forutse?

– Vi er bare nødt til å spane enda nærmere. Finne ut av hvem de møter. Jeg trodde virkelig de skulle legge inn årene da vi tok den lille tøyta deres, men ikke faen...

– Vil du jeg skal gjøre noe, sa Broch lystent.

– Vi må gjøre noe, helt klart. Jeg vet bare ikke hva.

Iversen holdt inne.

– Neste uke reiser jeg til Brussel, fortsatte han så. – Du blir hjemme og holder hjulene i gang. Mulig at jeg kan få noen bra innspill fra sjeffen på hvordan vi skal kunne uskadeliggjøre denne gjengen for godt. Ikke nok med at de stadig overrasker oss, men de får til og med gode presseoppslag på stuntene sine! Det er frekt, er det...

– Se der! Er ikke det Erik Skiold som krysser Kirkeveien der borte? Broch grep ham i armen og pekte.

– Visst, sa Iversen og startet bilen. – Vi må se hvor han skal.

Audien gled ut fra fortauet og trillet sakte ned mot krysset.

Skiold hadde vært i et møte hos en gammel kollega i NRK og benyttet den fine vinterdagen til å spasere tilbake til kontoret. Han gikk i egne tanker mens han plystret umotivert og svært umusikalsk ut i været. Bjørkene i Jacob Aalls gate sto svarte og hang med grenene. En liten stripe blå himmel slo seg frem i alt det grå og avslørte det hver eneste kjøttmeis i mils omkrets visste med sikkerhet: Nå går det rett vei.

Skiold kjente det også. Med den usvikelige følelsen en nordmann får når det nærmer seg mars og lyset vender tilbake. Det var årsaken til at han plystret. Men om noen hadde spurt ham hva han plystret på, ville han blitt svar skyldig.

Plutselig bråstoppet en lys bil rett foran ham og to kraftige karer kom raskt ut på fortauet. Før Skiold fikk sukk for seg, kjente han en metallgjenstand mot ribbena og en svært overbevisende stemme sa tett inntil øret hans:

– Nå blir du med oss på en liten tur, ikke sant. Du setter deg foran, ved siden av sjåføren. Jeg sitter bak og holder denne rettet mot hjernten din. Du vil gjerne beholde den litt til, ja? Da samarbeider vi!

Skiold kjente et lite trykk mot ribbena, og den andre karen tok ham litt brutalt i armen og ledet ham inn i Audien.

Sjåføren tverrsnudde i Suhmsgate og kjørte ned mot Majorstuen.

Rupert hadde begynt å føle seg fornøyd med teksten han hadde skrevet til det ene lydsporet; Designer Dreams. Han visste ikke mye om norsk platebransje, men hadde tatt en telefon til TONO for å forhøre seg om rettighetene i forbindelse med en eventuell utgivelse. Der hadde de opplyst ham om at han som tekstforfatter ville få en andel som tilsvarte halvparten av inntektene fra platesalg og live-fremføringer. Den andre halvparten tilhører komponisten. Og verket måtte anmeldes med underskrift fra dem begge.

Litt av en nøtt! Hvordan skulle han få med underskriften fra en kar som kanskje ikke var født en gang? Ja, ja. TONO-inntektene var nå ikke det viktigste med dette prosjektet. Dessuten var en kontrakt med TONO en helt frivillig sak. Han kunne gjerne forvalte rettighetene selv, hadde de sagt.

Like greit, tenkte han og snudde seg mot skrivebordet. Som vanlig lå det en halvferdig artikkel og ventet på ham.

Men hvordan skulle man få spilt inn platen? Og hvem skulle gi den ut? Han ringte Geir.

– Fint du ringte, sa Haldorsson. – Jeg snakket med mine venner på Island i går. De er allerede fortrolige med musikken og om de nå fikk en nyskrevet tekst til materialet, kan de lage en demo i løpet av få uker. Mener du at teksten er klar?

– Ja, jeg kommer ikke videre med den, sa Rupert. – Men jeg er temmelig fornøyd med resultatet.

– Send meg en fil, så skal jeg videreformidle den. Har du tenkt å synges den selv?

– Nei, smilte Rupert. – Det er lenge siden jeg hadde slike ambisjoner. Men jeg kan godt tenke meg å ha kontakt med dette bandet slik at vi kan samarbeide om innstuderingen og eventuelt gjøre endringer sammen. Hva med plateutgivelse? Kan disse gutta ordne slikt også?

– Klart, sa Geir. – Miljøet på Island er ikke så stort og det tekniske tilbudet er første klasses. Bare materialet holder mål, blir dette en plate i løpet av noen uker. Da venter jeg på e-post fra deg. Forresten,

jeg sender deg en snart også. Her i DnB har vi fått en del reaksjoner på stuntet fra forrige uke. Mulig at det kan bli avisstoff av saken. Du får se selv.

– Fint, sa Rupert. – Hei.

Han la på. Utenfor døren så han Svanøe som åpenbart sto og ventet på at han skulle avslutte samtalen. Rupert vinket ham inn.

– Jeg har fått en telefon fra Swärd, sa Svanøe. – Erik er kidnappet. Sannsynligvis av Inkasso Consult!

Erik Skiold hadde brukt tiden flittig mens Audien freste gjennom byen. Han fikk lurt den ene hånden ned i lommen og åpnet tastelåsen på mobilen. Den var stilt på lydløs siden møtet i NRK og ettersom den siste han hadde ringt var Pihl, var det lett å slå nummeret hans igjen. Han håpet at samtalen i bilen skulle bære gjennom buksestoffet slik at Pihl skjønnte hva som skjedde.

– Hvor tar dere meg, spurte han høyt.

– Du skal ikke bry deg. Det er vi som stiller spørsmålene, svarte sjåføren bryskt.

Karen i baksetet sa ingenting bare trykket pistolmunningen litt hardere inn i bakhodet hans.

Sekundet etter ble et tykt stoff slengt rundt hodet hans og kuttet ut alt syn på omverdenen. Deretter merket han en annen, illeluktende fille foran nese og munn. Så ble det virkelig mørkt og stille. Lenge.

Pihl ble stående og se på telefonen. Hva i all...?

Han hadde kjent igjen Skiolds stemme selv om den var litt fordreiet. Den andre stemmen kjente han ikke, men tonefallet var tydelig nok. Nå var noe galt fatt.

Han forsøkte på ringe tilbake, men det var opptatt. Besluttsomt la han på og løftet røret igjen.

Han ringte Swärd. Nå var det krig.

Femte kapittel

Erik Skiold våknet opp i en mørk kjeller med dundrende hodepine og en tørst som om han skulle ha vært på fylla en uke. Han så seg rundt i halvmørket.

Det var en ribbet betongkjeller. To små vinduer høyt oppe på veggen hvor en fireåring kanskje kunne kommet ut. Døren var i tungt, massivt tre uten spor av klinke eller nøkkelhull.

Han sukket. Etter å ha saumfart lommene sine, fant han at karene hadde forsynt seg grovt av hans personlige eiendeler. Mobilen var vekk – det samme var nøkler og lommebok. Han fant en kam, et lommetørkle og et peppermyntedrops som var som manna fra himmelen for hans tørste gane. Noe vann var det ikke å se der nede.

Madrassen han hadde våknet på, var en sliten, gammel skumgummi-sak. Han la seg ned igjen og begynte å tenke. Hodepinen slapp sakte taket.

Han hadde mistet bevisstheten i bilen etter å ha blitt bedøvet. Ergo ante han ikke hvor langt han var blitt transportert. Men det var stadig lyst utenfor vinduene så med mindre han hadde sovet over en natt, var det ikke særlig langt de hadde fraktet ham. Utenfor den ene, lille gluggen ante han et grantre. Den andre avslørte bare en snøhaug.

Etter en liten halvtime følte han seg litt bedre til mote. Han kikket nærmere på vinduene. Akkurat som dørene så det ut som om de ikke var beregnet for åpning i det hele tatt. Han kjente forsiktig på vindusrammen som sluttet tett inn til karmen. Det var ikke antydning til bevegelse noe sted.

Plutselig hørte han svak støy fra døren, og lyden av en nøkkel som ble stukket inn i en lås. Han la seg ned på madrassen.

Etter noen sekunder svingte døren sakte opp og sjåføren kom inn i rommet og nikket til ham.

– Morn, Skiold! Fornøyd med losjiet, sa han, åpenbart fornøyd med sin egen vittighet.

Han hadde med seg et lite brett med brød, ost og vann. Dette plasserte han på gulvet.

– Vi henter deg om en times tid. Bare forsyn deg.

Han snudde på hælen og døren smalt igjen bak ham.

Vann, tenkte Erik Skiold, og drakk grådig.

Det var laber stemning inne i Pihls hus på Ekeberg. De hadde kommet tuslende dit alle sammen som på en felles innskytelse. Svanøe og Rupert hadde dratt rett fra jobben.

De fant Pihl og Olle Swärd i hver sin lenestol. Ingen av dem så ut som om de hadde noen god dag. Rupert gikk rett ut på kjøkkenet og satte over te vann. Finn Svanøe satte opp et vindu ut mot en ettermiddag som var lysere enn på mange måneder. Luften der inne var tung av pipetobakk.

Pihl sukket tungt og løftet hodet.

– Nå er jeg virkelig i beit for gode ideer, sa han. – Vanligvis ville man jo gått til politiet med noe sånt noe, men etter de erfaringene vi har høstet med politiet de siste månedene vet jeg sannelig ikke...

– Hva vet du da, spurte Rupert nysgjerrig.

Pihl refererte stemmene han hadde hørt komme fra Skiolds telefon.

– Og nå er telefonen hans aldeles død. Jeg har lagt igjen på svareren, men telefonen er vel i kidnappernes varetekt. Sannsynligvis har de fjernet batteriet slik at han ikke kan spores.

– Er det noe vi kan gjøre, fortsatte Rupert utålmodig.

– Det er det vi må finne ut.

Olle Swärd så på de nyankomne. Den kraftige skikkelsen hadde sunket ned i stolen og ansiktet hans så helt fremmed ut nå da smilerynkene nesten var borte.

Men handlekraften var tydeligvis til stede. Rupert kunne formelig se hvordan det arbeidet på høytrykk under den lyse manken.

Han gikk ut på kjøkkenet igjen for å trakte teen, men holdt oppmerksomheten inne i stuen hos de andre. Gjennom kjøkkenvin-

duet så han plutselig Geir Haldorssons karakteristiske skikkelse dukke opp. Han åpnet og slapp ham inn.

Haldorsson hadde også fått en telefon fra Pihl med den korte beskjeden at Skiold var kidnappet og, på samme måte som de andre, hadde han tatt veien opp til Ekeberg. Han vekslet et par ord med Rupert før han satte seg inn i stuen.

– Skal vi forsøke å kontakte Telenor, begynte Swärd. – Er det noen sjanse for at de kan spore bevegelsene for Eriks telefon frem til den ble skrudd av?

– Slike opplysninger kan vel bare politiet hente ut. Jeg tviler på at de vil gi ut den slags informasjon til oss. Pihl ristet på hodet.

– Men vi vet jo hvor de holder til, sa Rupert. Han kom inn med tekanne og kopper. – Kunne vi ikke kjørt opp i Holmenkollen og sjekket ut residensen?

De andre så opp. Rupert kikket på dem og det var ikke akkurat en samling agenter for et slikt oppdrag. Det var tydelig.

– Hva om Finn og jeg tar en bil opp til Kollen. En av oss venter i bilen. Vi har telefonkontakt, samt en ekstra linje ned til dere. Jeg vil gjerne gjøre noe, ikke bare sitte her og furte.

– Enig, sa Svanøe. – Vi tar ti minutters planlegging og så kjører vi opp. Er det en bil her?

– Jeg blir med, sa Haldorsson plutselig.

– Dere kan låne min bil, sa Swärd. Ansiktet hans var begynt å lysne igjen. Han skjenket te.

Sandra hadde gitt dem alle opplysninger om hvor Broch og Iversen jobbet og også om villaen hvor Iversen bodde.

Med Haldorsson bak rattet fant de raskt frem til kontoradressen. Det så svært tomt ut, så de kjørte videre til Iversens villa. Her var det ferske hjulspor i den halvratne snøen, og Iversens Audi kunne skimtes inne i oppkjørselen.

– Kjør opp der og parker, foreslo Rupert.

Fra en liten bakke rundt hjørnet hadde oversikt over deler av tom-

ten og huset. Haldorsson slo av tenningen på Swärds blå Volvo. I noen sekunder satt de stille og bare speidet.

Svanøe brøt stillheten.

– Skal vi ta en liten rekognoseringsrunde?

– Ser dere noen kameraer, spurte Rupert. Han husket Sandras bekymring for overvåking.

– Der, ved porten, sa Haldorsson. Hans skarpe øyne hadde observert et kamera som overvåket innkjørselen til huset. En kraftig port stengte oppkjørselen fra veien.

– Det kan nok være andre kameraer inne på tomten, fortsatte han. – Men det burde være mulig å komme seg nokså nær huset fra nabo-eiendommene.

– Hva om Finn går inn i hagen der ved sveitervillaen, så forsøker jeg meg fra nedsiden, sa Rupert. – Vi møtes igjen her om ett kvarter, ok?

Haldorsson nikket. Han tok frem to mobiler, la den ene i setet ved siden av seg og ringte Pihl med den andre. – Lykke til, sa han lavt.

Finn og Rupert lukket bildørene stille bak seg og ruslet uanfektet nedover den lille veistubben. På hjørnet skiltes de, og Rupert så Finn forsvinne inn porten til naboeiendommen på nordsiden. Selv gikk han en liten runde og så an forholdene. Det var snø de fleste steder her oppe i åsen, selv om den var temmelig råttent i sørhellingene. En høy hekk gjorde det vanskelig å se noe særlig inne på Iversens eiendom. Han disponerte en villa fra 70-tallet, på skrånende tomt. En gedigen terrasse fulgte fasaden på husets sydvestvegg. Nord for huset kneiste noen gamle grantrær.

Det var ikke lett å komme til. Naboeiendommen var også lukket med en massiv metallport. Rupert fortsatte forbi den og kom til en sti som gikk inn mellom tomtene. Han gikk innover langs hekken og speidet etter et sted å komme seg nærmere Iversens villa. Etter å ha passert en gammel garasje, fant han plutselig en åpning i et rustent nettinggjerde. Rupert snek seg gjennom og sto inne i nabohagen. Det

var en naturtomt med trær og busker i nokså ustelt forfatning og et gammelt hus delvis skjult av vegetasjonen.

Han kikket seg rundt. Det var mørkt inne i huset og det begynte så smått å skumre rundt ham.

Han tok sjansen på at det ikke var noen hjemme der og beveget seg langs husveggen i retning Iversens eiendom. Ved det nordvestre hjørnet fikk han plutselig øye på villaen fra baksiden.

Det var lys i første etasje. Han ble stående og se inn gjennom vinduene. Det var helt stille bak gardinene.

Han kikket på klokken. Det var gått ti minutter. Han kastet et siste blikk på huset og fulgte sine egne spor tilbake til bilen.

Sjette kapittel

Erik Skiold tømte vannmuggen. Han var ikke sulten, men tygget i seg litt brød og ost. Det var ikke godt å vite når han fikk noe mat igjen. Noe senere hørte han igjen lyder fra døren. Denne gangen var det den andre karen. Han med pistolen.

– Bli med her, sa han kort og bydende. Døren ble stående åpen og Skiold gikk opp en smal trapp med den andre karen bak seg. Oppe i første etasje ventet sjåføren og loste ham inn på et kontor.

– Sitt, sa han bare.

Skiold satte seg. Sjåføren ble stående ved døren og den andre karen som åpenbart var lederen, tok plass bak et skrivebord. Det var stille en stund.

– Nå, begynte sjefsskurken. – Hvordan fikk du til det peket mot BBS?

– Det var faktisk ikke meg, dumpet det ut av Skiold.

– Nei vel. Fikk dere hjelp? Interessant. Vil du fortelle oss hvem som hjalp dere?

Han henvendte seg til sjåføren: – Stikk ut og sett over noe kaffe;

dette kan ta tid.

Skiold fikk noen sekunder til å gjøre et raskt overslag. Han var fange. Disse to hadde overtaket nå. Det var kanskje best å fortelle dem hvordan det hang sammen.

– Det er mange som kjenner til arbeidet vårt. Rett som det er kommer det tilbud om assistanse og hjelp. Dette var fra en kar som mente at virtuelle penger best kan knekkes med virtuelle våpen.

– Hva faen mener du – virtuelle penger? Sjefen hevet stemmen

– Mesteparten av pengene i verden finnes jo ikke, begynte Skiold. – De er bare tall i et regneark.

– Trenger dere å bry dere med det?

– Så lenge disse fiktive pengene skaper fattigdom og vanskeligheter rundt i verden, vil det være folk som reagerer. Historien er full av dem. Skiold trakk på skuldrene.

– Og hvem var denne oppfinnsomme karen?

– Jeg vet ikke. Vi fikk vite om det på e-post rett før det skjedde.

– Ikke sitt der og jug! Hvem var det?

– En helt fremmed for oss. Faktisk. Men tydeligvis en flink kar...

– Kutt pisspreiket! Navn!

Skiold forsøkte å samle tankene. Han var stadig tung i hodet og hjernen sendte rundt beskjeder i et tempo som et gammeldags modem.

– Jeg vet ikke, sa han.

Sjåføren tok et skritt mot ham og sendte en kraftig neve ned mellom skulderbladene hans.

Skiold sank sammen i stolen.

– Navn! Sjefen var stiv i blikket nå.

– Jeg vet ikke, gjentok Skiold lavt.

Sjåføren beveget seg igjen.

Så ble det mørkt.

Haldorsson og Svanøe satt inne i Volvoen da Rupert returnerte. Han dumpet inn i baksetet, og de to andre snudde seg spørrende.

– Det er noen der inne. Det er jeg ganske sikker på, sa Rupert.

– Enig, sa Svanøe. – Fra baksiden kunne jeg se noen på kjøkkenet. Gardinene var trukket for, men det var skygger der. Hva kan vi gjøre videre?

– Jeg snakket med Pihl, begynte Svanøe. – Han ber oss først og fremst være forsiktige. Dette er tøffe karer. Vi vet jo hva de kan finne på. Men noe må vi da kunne gjøre. Tror dere Skiold er der inne?

– Meget sannsynlig, sa Rupert. – Men vi kan ikke akkurat gå bort og ringe på, vel?

De to andre smilte.

– Se, avbrøt Svanøe. – Det er noen bevegelser inne i hagen!

Tre par øyne ble rettet mot Iversens hus. To karer kom ut på trappen. De bar noe mellom seg i en stor sekk, eller var det et sammenrullet teppe?

Da de gikk ned trappen forsvant de ut av synsfeltet til de tre i bilen. Rupert gikk ut av bilen og beveget seg sakte ned mot porten. Inne i gården hørte de slamring i bildører. Deretter ble en stor, tysk bilmotor startet.

Da Rupert kom ned til porten, svingte den åpen på hengslene. Oppe i bakken bak ham startet Haldorsson bilen deres.

Audien kom langsomt glidende ut oppkjørselen. Ingen hadde egentlig tid til å tenke seg noe særlig om. Rupert glemte seg bak den ene portstolpen. Haldorsson satte Volvoen i gir. Før noen egentlig visste hvorfor, sto den og sperret utkjørselen fra eiendommen. Sjøføren i Audien tutet hissig. Rupert fant frem mobilen og slo et nummer. Haldorsson skrudde av tenningen og simulerte motorstopp.

Begge dørene på Audien gikk opp, og de to bredskuldrete herrene vagget mot Haldorsson og Svanøe. Rupert gikk stille bak Audien og åpnet koffertlokket. Han kjente forsiktig på den store posen som lå der. Herregud – det var et menneske inni.

– Erik, ropte han så høyt han turte. Ingen respons.

– Politiet, sa en stemme.

Mobilen, ja! Rupert husket plutselig at han hadde ringt politivakta inne i byen.

– Ankerveien 309, Holmenkollen, sa Rupert stakkåndet. – Det er innbrudd i en villa der i dette øyeblikk.

– Vi skal være der straks, sa en stemme. – Hold linjen.

– Se å flytte bilen. Iversen gikk rett på sak.

– Jeg prøver, sa Haldorsson høflig. – Men den stoppet for meg.

– Jeg fikser det, avbrøt den andre karen. – Bare gi meg nøklene, sa han.

Haldorsson tok nøklene ut av tenningen, gikk ut av bilen og kastet nøklene i en lang bue mot Rupert.

Han var i bevegelse allerede da fingrene hans lukket seg rundt nøkkelknippet. Ned den veien han nettopp hadde gått. Bak seg hørte han tunge skritt. Nå gjaldt det bare å vinne tid.

Han rundet inn den smale stien mellom eiendommene og kikket seg over skulderen i farten. Det var sjåføren som var etter ham. Tung og stor, men overraskende kvikk i bevegelsene. På flat mark ville han nok raskt ha tatt igjen Rupert som ikke var særlig godt trent. Men her var det dårlig føre, smalt og glatt og Rupert hadde nettopp gått opp løypa.

Han rundet hjørnet på den gamle garasjen og presset seg gjennom åpningen i gjerdet. Det var velsignet trangt, tenkte han før han stormløp videre mot Iversens hus.

Broch bante og svor da jakken hans ble sittende fast i det gamle, rustne nettinggjerdet. Rupert benyttet det lille pusterommet han hadde fått til å klatre over plankegjerdet inn til Iversen. Han spurtet rundt huset og ut oppkjørselen.

– Erik ligger i bagasjerommet, ropte han.

– Hva faen...!

Iversen snudde seg, samtidig som han famlet i innerlommen på frak-

ken.

Den truende bevegelsen ble oppfattet av alle unntatt Broch som nå kom pesende etter Rupert med jakken i laser.

Svanøe dukket seg ned bak Swärds bil. Haldorsson frøs på stedet, mens Rupert kastet seg bak en tykk granlegg. Broch hev seg rasende etter ham og de rullet rundt i snøen.

– Fløtt deg for helvete, Broch, ellers treffer jeg deg!

Iversen var ikke særlig tålmodig nå. Haldorsson benyttet seg av det øyeblikket hvor oppmerksomheten var rettet mot de to kjempende på snøen. Han løp rundt bilen og dukket seg ned. Svanøe hadde funnet en stor isklump på bakken, kikket over panseret på bilen og kastet den hardt og treffsikkert i retning Iversen. Han traff ham i knehasen. Iversen svaiet og snudde seg mot de to andre. Virvaret var komplett.

Rupert og Broch rullet fortsatt rundt i en stor haug. Ingen av dem kom i noen særlig posisjon, eller fikk noe grep på den andre, men Brochs tyngde fikk etter hvert et overtak og Rupert kjente han ble presset mot underlaget som var kaldt og vått.

Da hørte de svake sirener fra en bil på vei oppover i åsen.

Syvende kapittel

– Faen, purken kommer, vi stikker!

Iversen bjeffet en ordre og Broch reiste seg opp etter å ha gitt Rupert en siste kilevink. Bilen deres sto håpløst inneklemt mellom innkjørselen og Swärds bil. De to småløp bortover Ankerveien i motsatt retning av sirenene som stadig økte i volum.

Haldorsson fikk tilbake nøklene, satte seg inn i Volvoen og rygget inn på veikanten. Rupert kom seg opp av snøen, børstet av seg og gikk raskt bort til Audien som fremdeles sto med bagasjerommet åpent. Den store posen som lå der var knyttet sammen med et solid nylontau. Han var i gang med å knyte opp knuten med valne fingre da

politibilen kom opp bakken, stanset sirenen og bråbremsset inn foran Volvoen slik at den sperret begge bilene. To uniformskledde karer kom ut med pistolen klar i hylsteret.

– De stakk den veien! Haldorsson pekte i den retningen hvor Iversen og Broch hadde forsvunnet.

– Hvem, sa den eldste politimannen bryskt. – Vi har fått melding om et innbrudd. Er det noen av dere som bor her?

– Nei, de stakk av, begynte Haldorsson.

– Jaså, beboerne rømte. Og dere da? Dere ble igjen? Hva?

Politimannen trakk et par håndjern opp av lommen og klirret megetsigende med dem.

– Vi kan forklare alt, sa Svanøe. – Men akkurat nå er det viktig å få tak i de som bor her. De løp den veien. Han pekte bortover.

De to politifolkene holdt en kort rådslagning. Den ene satte seg inn i bilen og kjørte etter Iversen og Broch. Den andre henvendte seg til Svanøe.

– Jeg vil gjerne ha personopplysninger om dere og så får jeg høre en midlertidig forklaring på dette her. Det gjelder deg også, ropte han til Rupert.

Rupert hadde akkurat fått opp knuten, og strevde med å få ut innholdet i posen. Det var tungt å jobbe nede i bagasjerommet på Audien. Han kikket opp.

– Det ligger et menneske her i bagasjerommet, sa han. – Jeg vet ikke om han er i live. Det er en venn av oss.

Politimannen gikk raskt de få meterne bort til Audien.

Han og Rupert løftet posen ut av bilen, og la den forsiktig ned på bakken. Ved hjelp av en kniv sprettet politimannen opp posen, og Skiolds kropp kom til syne. Han var blek og bakkbundet, men han pustet.

En mobiltelefon ringte. Lyden kom fra Volvoen, og Haldorsson gikk for å svare.

– La meg ta den, sa politimannen.

Haldorsson åpnet bildøren, og rakte ham mobilen.

– Politiet, det er Gundhus, svarte han. Deretter lyttet han en god stund. – Fullt navn, takk, sa han så. Han fisket en notisblokk opp av lommen og rakte mobilen til Haldorsson. Det var Pihl som var blitt engstelig når han ikke hadde hørt noe på en stund.

– Vi må nok bli med på stasjonen. Det er en del løse tråder å nøste opp her, forklarte Haldorsson. – Vi ringer deg senere.

Han stakk telefonen i brystlommen og før han fikk sagt det han hadde å si, dukket politibilen opp rundt en sving. Gundhus gikk bort til den, og de to uniformskledde pratet lavmælt i et par minutter.

– Hvem eier Audien, spurte Gundhus så.

– Karene fra villaen, forklarte Rupert. De skulle til å kjøre av gårde med Erik, men vi stoppet dem og ringte til politiet.

– Så det var du som ringte. Ja, ja, det er lett å få sjekket. Hvorfor i all verden ligger denne karen i bastet og bundet i bagasjerommet på en bil, da?

– Vi fikk en mobilmelding som tydet på at han var blitt kidnappet. Derfor dro vi opp her for å forsøke å finne ham.

Rupert hørte selv hvor underlig forklaringen lød, men det var jo faktisk slik det var.

– Ok. Hiv kameraten inn i bilen. Jeg kjører med dere ned til Ullevål. Så får vi lagt ham inn der. Deretter kjører vi ned på kammeret og får hele historien. Jeg mener hele, understreket han.

Han pekte på Haldorsson. – Du kjører med Arne her og ser om dere kan spore opp beboerne etter at dere har satt Audien inn i gården igjen. Vi møtes på Majorstuen.

Rupert og Svanøe løftet Skiold inn i baksetet på Volvoen. Rupert satte seg inn bak sammen med ham. Skiold var stadig blek og på veien ned til byen masserte Rupert hendene og armene hans. Han pustet tungt og gjorde ikke mine til å våkne.

Skiold ble lagt på en bære og trillet inn i mottagelsen på Ullevål Sykehus. De fikk greie på hvilken avdeling han ville havne på, men deret-

ter bar det rett ned på Politihuset på Majorstuen.

Gundhus geleidet dem inn på et kontor, og fant frem kaffe.

– Kan jeg ta en telefon, spurte Rupert.

– Vil du ha en advokat, spurte Gundhus tilbake.

– Nei, jeg lurte nærmest på om vi skulle ha forsterkning av en person til når vi skal legge frem begivenhetene her. Det er en lang historie og jeg vet ikke hvor mye av den som er interessant for dere. Dessuten vil jeg gjerne at noen holder kontakten med sykehuset.

– Ok, sa Gundhus kort.

Mens Rupert snakket med Pihl i telefonen, kom Haldorsson og den andre politimannen. De hadde ikke klart å finne de to flyktingene. Sannsynligvis hadde de tatt Holmenkollbanen til sentrum og forvunnet i mylderet.

– Vel, begynte Gundhus og nikket kort til Rupert, som avsluttet samtalen. – Vi får skrive en rapport og da trenger vi hjelp fra dere. Det er en del løse tråder her. Hvem vil begynne?

Rupert fortalte om mobiloppringningen fra Skiold da de hadde skjønt at noe var skjedd. Han antydte også at de trodde de visste hvem som sto bak og at de hadde ønsket å etterforske litt på egen hånd.

– Hvorfor ringte dere ikke til politiet og anmeldte kidnappingen?

Gundhus trommet med en blyant på bordet.

– Vel, det virket som om vi hadde dårlig tid og – eh – jeg vet hvor mye dere har å gjøre, sa Rupert usikkert.

– Hva kan dere si om gjerningsmennenes motiv? Spurte han så.

– Dette er vel nærmest en form for industrispionasje, brøt Haldorsson inn. – Karen vi la inn på sykehuset er Erik Skiold, en fremstående dataingeniør. Det virker som om noe han jobber med har interesse for disse karene. Og ettersom Erik ikke utleverer sine metoder og programmer frivillig, har de rett og slett kidnappet ham på åpen gate i Oslo.

– Hva vet dere om kidnapperne?

– Vi har navnene og adressen deres. De driver et firma for inkassovirksomhet, men vi har grunn til å tro at det bare er en dekkoperasjon for lyssky affærer.

– Det skulle være greit å finne ut av. Men hør en sak: Det er politiarbeid dere har drevet og vi har liten sans for alminnelige borgere som tar loven i egen hånd. Jeg kan ikke se at dere har brutt loven på noen måte så jeg vil la dere gå. Men dere kan regne med at vi holder et øye med dere og jeg ber innstendig om at dere for fremtiden sysler med deres egne saker og overlater etterforskning og slikt til oss. Er det en avtale? Gundhus så på dem alle tre.

– Ja, bevarer, svarte Rupert. De andre nikket.

– Fint, da skriver jeg en rapport. Dere blir her så lenge og svarer på spørsmål som måtte dukke opp underveis.

Åttende kapittel

Gregor Pihl puttet en halvflaske portvin i frakkelommen og tok trikken ned til byen. De andre fikk ordne opp med politiet selv. Han var litt ergerlig over at inkassokarene hadde kommet unna igjen, men først og fremst var han oppsatt på å få vite hvordan det var gått med Erik Skiold.

Fra Majorstua fikk han 20-bussen til Ullevål Sykehus. En vennlig dame i resepsjonen fortalte ham hvor Skiold var blitt plassert og etter noe vimsing fant han avdelingen. Selvfølgelig var han kommet utenfor visittid, men han stolte på sin sjarm og alder.

Da han skjøv opp døren inn til avdelingen, dukket det opp en ferm dame i femtiårene. Hun så hvast på ham over brilleglassene.

– Beklager at jeg kommer på et ukurant tidspunkt, begynte Pihl. – Men min eldste og beste venn var utsatt for et overfall i går og han ligger her. Navnet er Skiold.

Han smilte alvorlig. Et triks han sjelden benyttet, men som nesten

alltid førte frem.

Damen smeltet.

– Han er bevisstløs ennå, men du kan gjerne sitte hos ham noen minutter, sa hun. – 412.

Hun pekte på en dør, og Pihl nikket.

Deretter seilte hun bortover korridoren på en svært profesjonell måte, og Pihl gikk inn på 412.

Erik Skiold lå stille i en seng ved vinduet. Ansiktet hans hadde omtrent samme farge som lakenet, og en svak skjeggstubb var i ferd med å etablere seg i alt det hvite.

Pihl trakk stille frem en stol og satte seg ved sengen.

– Kan du høre meg Erik, sa han lavt.

Det var ingen tegn til liv.

– Dette var jo ikke meningen, fortsatte Pihl hviskende. – Jeg håper du kan tilgi meg.

Han trakk portvinsflasken opp av lommen og plasserte den inne i nattbordet. Så satt han stille en halv times tid og så på kameraten før han listet seg ut.

For andre gang på kort tid våknet Erik Skiold uten å skjønne hvor han var. Det var halvmørkt i værelset men han lå langt mer komfortabelt enn sist. Tørsten og hodepinen var derimot nesten verre enn i kjellerrommet. Han skjønnte fort at han lå i en sykehusseng, og på veggen bak ham var det ganske riktig en snor å dra i for å tilkalle nattevakten.

Etter få minutter kom en ung kar i hvit frakk inn til ham.

– Kan jeg få noe vann, hvisket Skiold. – Og en hodepinetablett ville være vidunderlig.

Den unge mannen forsvant ut igjen og returnerte med en mugge vann, glass og noen tabletter.

Skiold tømte raskt et par glass. Deretter ble han liggende og summe seg noen minutter. Han kikket på pillene. Ibux. Ok.

Han tok to og sank tilbake i sengen.

En halv time senere åpnet han øynene igjen. Hodepinen var bare et svakt minne, men du verden hvor sliten han var i kroppen. Skiold brettet dynen til side og satte seg prøvende opp i sengen. En klokke på veggen viste 04.35.

Ved sengen sto et nattbord. Skiold trakk ut skuffen. Tom. Deretter åpnet han skapet under og fant en portvinsflaske. Pussig, tenkte han og tok den forsiktig ut. Jo, jo – en halvflaske Fiin Gammel. Med skrukork.

Pihl, tenkte Skiold og smilte for seg selv. Glass hadde han jo.

Etter to gode glass portvin var hodepinen fullstendig borte. Skiold sank langsomt tilbake i sengen og gled inn i en drømmeløs søvn.

To fulle timer hadde de brukt på å bli enige med Gundhus om hvordan rapporten skulle se ut. Han var en omstendelig herre. Nå hadde de endelig kommet seg ut på gaten igjen. Det var blitt sen kveld, men de ble enige om å ta en øl og prate gjennom dagens opplevelser.

Heldigvis var det helg.

Svanøe ringte Ullevål, Rupert ringte Pihl og Haldorsson bestilte øl. Det var mye å snakke gjennom.

– Hva med våre venner i villaen nå, begynte Rupert. – De bør vel ligge lavt?

– Utvilsomt.

Det var islendingen som svarte.

– Sannsynligvis blir de erstattet av noen andre. Og om vi kommer heldigere ut av det vet vi jo ikke...

– Er de så mange og sterke, spurte Svanøe.

– Det virker sånn, sa Haldorsson. – Når de har ressurser til å dysse ned kriminalsaker og forandre rapporter i politiets papirer, da har de vide ermer med mye oppi! Og det er vel lite trolig at de blir erstattet med noen svakere ledd. Sannsynligvis har hendelsen med banktransaksjonen blitt rapportert videre oppover i systemet deres og slikt blir

nepe godt mottatt. Jeg tror vi skal forberede oss på at fienden blir hardere og sterkere fra nå av.

Det bør nok vi også bli, avsluttet han. – Jeg sier opp i banken.

– Mener du det?

Rupert så himmelfallen på ham.

– Ja, nå er jeg lei. Jeg vil være mer sammen med familien min. Jeg vil bestemme mer over min egen tid og mitt eget liv. Nok er nok.

– Men hva sier sjefen, undret Svanøe.

– Jeg tror han synes det er greit. Sånne som meg kan erstattes i en bank, vet du.

Haldorsson smilte.

– Ja, kanskje i en bank. Men hos oss er du uerstattelig, sa Rupert. Den andre tidde.

Niende kapittel

Etter en uke var Erik Skiold restituert og allerede dagen etter at han var utskrevet, samlet den lille gjengen seg oppe hos Pihl. Skiold var sentrum for oppmerksomheten men det var også mye snakk om Haldorssons brudd med arbeidsgiveren.

– Hva blir neste skritt, undret Rupert da den verste velkomstpraten hadde lagt seg.

– Er det interesse for å gå videre med Valens kunnskaper om BBS, så synes jeg det er en mulig vei videre. Hva mener dere?

Pihl myste utover forsamlingen.

– Det er tydelig at vi rammet dem på et ømt punkt der, sa Skiold. – Men hva med sikkerheten?

Det var jo ren flaks at dere oppdaget meg i tide. En annen gang er de kanskje litt mer utspikulert, og da er det ikke sikkert vi lander med bena på jorden. Tenk på hvordan det gikk med Sandra!

Rupert kjente et stikk i brystet da navnet hennes ble nevnt.

– Jeg har snakket litt med Valen i uka som gikk, opplyste Haldorsson. – Det er liten tvil om at vi kan klare å ramme transaksjonene på et internasjonalt plan om vi får en uke eller to til å forberede oss.

– Glimrende! Pihl lyste opp. – Ta den tiden dere trenger og husk at om du får noen utlegg eller trenger penger, har vi faktisk en liten formue på bok. Riktignok uten tilhørende visakort, humret han.

– Ja, hvordan går det med deg og familien?

Skiold snudde seg til islendingen. – Skal du flytte opp igjen til Vigdis og ungene?

– Tvert i mot. De kommer ned hit. Jeg har kjøpt en leilighet på Lille Tøyen. Vi flytter inn neste uke. Jeg drar opp på Island i morgen og setter i gang flyttefolkene. Deretter er jeg klar til innsats på heltid.

– Hvor fins Valen på dagtid, spurte Swärd.

– Han driver et lite konsulentfirma for websider og nettprogrammering. Kontoret hans ligger på Majorstua, svarte Haldorsson.

– Kan vi få til et møte når du er nede igjen fra Island? Så kan alle få del i det nye prosjektet. Pihl romsterte i lommen på frakken.

– Greit, jeg skal sende alle en mail når jeg har avtalt med ham. Men hva med sikkerheten? Haldorsson tok opp igjen den tråden som alle behendig unngikk.

– Vi får rett og slett holde oss mer samlet, sa Pihl langsomt. – Er vi to eller flere sammen, har de mer problemer med å hindre oss i arbeidet. Alene er man sårbar.

Skiold nikket uten å si noe.

Markus Valen hadde ikke ligget på latsiden de siste dagene. Han hadde gått gjennom alle websidene til BBS og begynt det møysommelige arbeidet med å skaffe seg adgang til den internasjonale finansarenaen. Det var jo her de store transaksjonene ble gjort. Og det dreide seg i det store og hele mest om valutahandel. De siste årene hadde valuta blitt den store handelsvaren og den alene sto nå for over 80 % av de totale transaksjonene i verden. Handel med varer og tjenester var

reduisert til småpenger.

Er det virkelig så interessant å kjøpe penger? Undret han seg og kikket på klokken. Den nærmet seg 18.30, og da skulle hans nye venner dukke opp. Han logget seg på den amerikanske motsatsen til BBS og forsøkte igjen. Det var en stri vegg av sikkerhet å forsere på veien inn til programmet, men nå hadde han en følelse av hvordan han skulle gå frem. Han bommet igjen, bannet stille, stengte browseren, skrudde av maskinen og telte til 20. Deretter åpnet han igjen.

Passord hadde han fått av en amerikansk kollega, men han skjønnte ikke helt hvilken side han skulle bruke det på. Nå, der var log-in siden igjen.

Han tastet forsiktig. Bruker-id – passord – bekreft passord – enter – ja! Han var inne i programmet! Da ringte det på. Helvete!

Han føk opp og trykket på knappen ved døren. De fikk finne veien selv. Nå ja, Haldorsson var med dem og han hadde vært her før. Valen satte seg ved tastaturet igjen. Nettsiden flimret for øynene hans men det var ingen tvil: Her var selve programmet for transaksjoner via nettbanker i USA. Han skummet gjennom sidene. Stort og komplisert, ja vel, men ikke umulig å sette seg inn i.

Det banket.

– Kom, brølte Valen. Han ville ikke slippe det han nå hadde i hendene. Selv om han visste at hans inntreden på siden for lengst var registrert av overvåkningsprogrammene. De skulle sannelig ha problemer med å spore ham opp, så sant han het Markus.

Bak ham kom de andre inn fra gangen.

– Lukk døren etter dere, sa Valen. – Se her!

De flokket seg rundt monitoren hans.

– Dette er redigeringsprogrammet for den amerikanske nettbank-sentralen. Tenk hvor mye vi kan finne på her, sa han åndeløst.

Pihl og Swärd ristet på hodet og satte seg ned. Rupert, Haldorsson og Skiold ble stående og kikket andektig på skjermen.

– Skjønner du noe av det?

Det var Rupert som spurte.

– Nok, og det skal bli mer, svarte Valen bistert. – Noen gode ideer?

– Plenty, smilte Pihl, og kastet en utbrent fyrstikk på gulvet.

Swärd åpnet diskret et vindu bak dem og fikk fyr på en Prince. Pihl sendte noen tykke skyer ut i rommet og så seg rundt. Han hadde alles oppmerksomhet.

– Hva om vi reverserer alle transaksjoner i et gitt tidsrom? Du kjøper noe for 40.000 dollar, drar kortet, og 40.000 går fra selger til kjøper.

Valen gliste. Dette var passe fändenivoldsk.

De andre satt lamslått noen sekunder.

– Men..., begynte Swärd.

– Kan vi det? Rupert var mest nysgjerrig og kanskje mindre lydhør for konsekvensene.

Valen hadde fått en dyp rynke mellom øynene. Man kunne formelig høre hvordan maskineriet surret og gikk inne bak den høye pannen hans.

– Det burde være fullt mulig, sa han endelig. – Men jeg tror vi skal begrense aksjonen på samme måte som sist – kanskje la feilen virke i en time eller noe slikt.

– Faen, dette er kriminelt, innvendte Swärd. – Vi risikerer å bli siktet for forbrytelser mot menneskeheten. For ikke å snakke om private søksmål i milliardklassen fra dem det går ut over. Vi må begrense oss noe.

– Vel, sa Pihl sakte. – Ok. Vi tar de store, skumle aktørene på valutamarkedet. Alle valutatransaksjoner på over en million dollar reverseres. På den måten går de små fri mens de store, stygge ulvene får seg en smekk.

– Et øyeblikk, sa Rupert. – Hvordan blir egentlig dette? En kar kjøper ti millioner yen og betaler i dollar. Han får jo da summen i dollar fra selger. Det blir vel ikke slik vi har tenkt oss?

– Grabben har rett, ropte Swärd. – Denne fremgangsmåten egner

seg ikke for valutahandel. Her passer det nok bedre med en kommafeil, slik vi gjorde sist. For øvrig synes jeg ideen om å ramme de store ulvene er god.

– La oss se, sa Pihl, og la fra seg pipen et øyeblikk. Han hentet papir og penn fra frakkelommen. – Altså: vi vil gjerne ramme de store valutaspesulantene. Hvordan? Vi må på et eller annet vis ødelegge gevinsten deres. De må få mindre valuta enn de kjøper. Det må legges inn en kommafeil i innkjøpt valuta. Du kjøper en million yen og får 100.000. Hva?

Han tegnet piler og tall på papiret.

– Det blir dyre yen, bemerket Haldorsson.

– Vi lar effekten virke i ett døgn. Hva sier du, Valen?

Pihl gliste bredt og plukket opp den sluknede snadden.

– Dette kan vi få til, mente Valen. Men jeg må ha noen timer til å forberede og teste programendringen.

– Ta den tiden du trenger, sa Pihl.

Tiende kapittel

Samme helg, mens Valen, Skiold og Haldorsson satt opptatt med sine bits og bytes, dro Rupert hjem til sin gamle far. Han bodde utenfor Mysen på et lite småbruk og klarte seg greit selv om han dro på årene. Et par ganger i uken kom det en hjemmehjelp og gjorde rent, men ellers stelte han seg selv. Til selskap hadde han en trivelig hunnkatt som hver vår nedkom med et kull unger. Ruperts far ga bort de fleste, men det hendte at en unge ble boende og nå var det tre-fire halvville katter på gården.

Rupert hadde tatt toget til Trømborg og ruslet opp i lia. Senvinteren hang igjen i nordhellingene mens våren tittet frem andre steder. Faren var en tur nede i bygda og Rupert satte seg på verandaen og kikket i noen blader mens han ventet. En halv voksen ungekatt kikket på ham

bak et hjørne og Rupert lokket på den.

Katten lot seg ikke be to ganger, men kom bort og strøk seg inntil leggen hans.

Rupert fant en snor på bordet og dro den bortover verandagulvet. Katten la seg flat, senket ørene og skuldrene beveget seg rytmisk under pelsen. Brøkdelen av et sekund før den gikk til angrep på snoren, flammet en mørk skygge over øynene dens.

Rupert skvatt til. *Der* var det han hadde sett i Pihls øyne ved et par anledninger. Rovdyrblikket! Han visste at han hadde sett dette blikket før, men at det var hos katter! Pihl var jammen en underlig skrue. Rupert klukket for seg selv, og strøk katten over ryggen.

Da faren noe senere kom ruslende inn på tunet, sov Rupert i stolen med en halv voksen katt på fanget.

Pihl benyttet også tiden godt. Han hadde lånt Skiolds bil, og gjennomført nok et vellykket hopp tyve år frem i tid. Det var noe han ville ta opp med sin venn Anton Bye, og han ville ikke kaste bort tiden. Vel fremme i Hønefoss parkerte han rundt hjørnet for Byes leilighet og satt noen minutter stille etter å ha parkert. Han visste ikke hva slags effekt denne hoppingen hadde på kroppen, men at den gjorde ham sliten var tydelig.

Han ristet på hodet, knappet igjen frakken, tente pipen og ruslet bort til leiegården der Bye bodde. Det var en fireetasjes murblokk fra 1960-tallet som bar tydelig preg av manglende vedlikehold. Men det var ikke det som tiltrakk seg Pihls oppmerksomhet.

Han festet blikket på Byes vindu mot gaten. Tidligere hadde vinduet alltid vært fylt med friske grønne planter, men nå hang noen visne kvister slapt i vinduet. Han stusset.

En ung dame med to småbarn på slep kom ut av porten.

– Unnskyld, sa Pihl, og tok pipen ut av munnen. – Jeg søker en Anton Bye, som skal bo her. Vet du hvor han holder til?

Damen kastet et skremt blikk på ham, føyset ungene ut og satte av

gårde uten kommentar.

Ok, tenkte Pihl. Jeg skal ikke utfordre skjebnen.

Han gikk over gaten, og fant en sliten benk i halvskyggen med utsikt til porten. Der kunne han dessuten holde et øye med Byes vindu, om det var noe som skjedde bak rutene.

Han hadde ikke mer enn fått liv i pipen igjen før en anonym, mørk bil med sotede ruter stoppet utenfor huset. Fire karer hoppet ut, og forsvant inn gjennom porten. Pihl blunket, tok pipen ut av munnen og ble sittende som forstenet. Var det Johan Kross fra DSB som kjørte bilen? Var det?

Kort etter ble lyset tent i Byes leilighet og Pihl hadde oversikt over mye av det som skjedde der inne. Karene gikk systematisk til verks. Åpnet skuffer og skap, tømte innholdet utover og gikk nøye gjennom det de fant.

Pihl hadde sett det han trengte. Det var Kross. Han gikk stille tilbake til bilen og kjørte raskt ut til Odd Brende. Der var alt som sist. Han banket på og etter kort tid viste Brende seg i døren.

– Kom inn, sa han bare. Han kastet noen raske blikk opp mot veien før han lukket døren.

Pihl iakttok ham i stillhet. Det ble Brende som tok opp det unevnelige først.

– Har du hørt hva som skjedde med Anton?

Pihl følte Brendes bekymrete blikk på seg. – Nei, jeg tenkte jeg skulle spørre deg.

– Han ble hentet av sikkerhetstjenesten før helgen. Vi har ikke hørt noe fra ham etter det.

Pihl satte seg tungt på en benk i entreen.

– Bli med inn så skal jeg lage en kopp te, sa Brende. Han åpnet inn til kjøkkenet. Pihl ble sittende litt. Deretter reiste han seg og fulgte etter den andre.

– De har utvilsomt hatt ham i kikkerten en stund, forklarte Brende. – Selv om han har vært svært forsiktig, er det likevel noe som har vek-

ket mistanken hos sikkerhetstjenesten. Og man kan si hva man vil om dem, men de er effektive.

– Hva kan skje med ham nå, spurte Pihl.

– De som blir tauet inn pleier rett og slett å forsvinne. Svært få har kommet tilbake fra en slik anholdelse. Jeg har ikke mye håp om å se ham igjen, for å være brutalt ærlig.

Pihl nikket. – Det var noe jeg gjerne ville lufte med ham, begynte Pihl. – Men jeg kan kanskje spørre deg?

Brende så oppmerksomt på ham.

– Saken er den, sa Pihl. – Vi trenger å undersøke valutakursene i 2007. Vi har planer om et angrep på valutahandelen og jeg tenkte det ville være mulig å se om dette over hodet får noen effekt. Kan vi gjøre et søk på din maskin?

– Selvfølgelig, sa Brende. Han tømte tekoppen, reiste seg, og gikk for å skru på computeren i rommet ved siden av.

Etter et par timers surfing takket Pihl for hjelpen og bega seg hjem- over i rom og tid. Men spørsmålet han egentlig ville tatt opp med Bye kvernet stadig rundt i hodet hans.

Ellevte kapittel

Uken etter var alle forberedelser gjort. Programendringene lå så godt som ferdige på Valens maskin og det eneste som skulle til, var å bytte ut det offisielle programmet med Valens bearbejdede kopi. Pihl hadde med vilje ventet litt med å sette planen i verk.

– Vi lar dem få puste ut litt, slik at de senker garden, sa han listig. – Så...

Rupert satt ved pulten sin i Aftenpostens redaksjon. Avisarbeidet hadde begynt å anta rutinepreg og han var glad for at det kun dreide seg om ett års vikariat. Dessuten hadde han så smått begynt å planlegge sommerferie. Han hentet seg en kopp kaffe og da han returnerte

til plassen sin, var det kommet inn en e-post fra Erik Skiold.

Vi er klare til å sette i gang. Effekten vil finne sted i ett døgn fra klokken 1400 i dag. Erik.

Rupert kikket på klokken. Den viste 11.35. Snart lunch. Han tømte kaffekoppen og la veien innom Svanøes kontor.

Finn Svanøe satt i en telefon, men da han så Rupert avsluttet han raskt samtalen og vinket ham inn.

– Aksjonen starter i dag klokken to, sa Rupert lavt.

Svanøe lukket døren. – Jøss, sa han bare.

– Skal vi gå ut og spise lunch, spurte Rupert.

– Absolutt. Vi må forberede oss på kjempeoppslag til i morgen.

Dette blir store greier.

Han slengte jakken over skulderen og la en arm om Ruperts skuldre.

– Vi går på Asylet, hva? Kanskje er det varmt nok til å sitte ute? Jeg spanderer!

På Valens kontor i Harald Hårfagres gate var det nå kun Valen selv og Skiold som jobbet. De hadde sendt Haldorsson hjem til familien og satt konsentrerte over hver sin laptop.

– Jeg ser ikke noen flere feil nå, gjør du?

Valen kikket opp fra monitoren.

– Et øyeblikk.

Skiold var langt inne i en prosedyre og ville ikke miste tråden.

– Gjør deg ferdig. Jeg henter noe å spise.

Valen satte fra seg maskinen og forsvant ut døren.

Det var et enormt program de hadde satt seg fore å endre. Side etter side med kommandoer og kryptiske koder. En av farene ved å gå inn i et slikt program og endre noe, er de uforutsette virkningene en endring kan gi et helt annet sted i programmet. Derfor var prøving og korrektur så utrolig viktig. Skiold noterte på et ark han hadde liggende ved siden av seg. Så skjøv han brillene opp i pannen og gjespet så det knakte i den lange skrotten.

– Mat, sa han ut i luften. – Ja visst. Det hadde gjort seg.

Han så på klokken. Den viste 13.06.

Ti minutter senere returnerte Valen med vegetarmat fra en lunch-kafé i Vinkelgården.

– Hva, gliste Skiold. – Ikke noe kjøtt?

Han hadde lært Valen å kjenne nå. Den karen kjøpte ikke kjøtt til andre en gang. Han hadde levd på vegetarmat i 30 år og ingen kunne få ham til å endre på det.

– Hva er dette?

Valen pakket opp. – Ris og grønnsaker, sa han kort. – Verdens beste mat, så ikke klag! Det er bra for hjernen også.

Skiold sukket, men forsynte seg grådig. Jo, det smakte bra.

– 45 minutter til vi skal på luften, mumlet han mellom to munnful-
ler.

Det var tilløp til vår da Rupert og Svanøe slo seg ned ved et bord i ha-
gen på Asylet. Store knopper på trærne ga klar beskjed om hvilken vei
det gikk, og en stadig sterkere sol var begynt å gi varme til frosne
nordboere.

De bestilte og satt en stund tause og spiste.

– Pokker, sa Rupert plutselig. – Jeg synes det er så vanskelig å sitte i
redaksjonen, midt mellom det som skjer og de som får det til å skje!
Noen ganger drømmer jeg om å kunne gjøre som Geir. Bare droppe
ut og vite med deg selv at du er så proff i et fag at du uansett vil være
etterspurt. I alle fall nok til at det går rundt!

– Du sier noe, sa Svanøe. Han løftet glasset og så seg rundt. – Men
det er da uansett ikke så galt dette her?

– Nei, da, det er mange som har det langt verre, jeg vet det. Men
bare tanken på å snu kalenderen hvert år for å begynne å spa i den
samme møkka igjen... Jeg fryser på ryggen.

– Du kan ikke akkurat kalle det som skjer i dag for «den samme
møkka», mente Svanøe. – Det skal bli innmari moro å høre reaksjo-

nene fra DN og bankfolk. Jeg regner med at de verste spekulantene holder kjeft selv, i alle fall i første omgang. Men dette kommer til å skape bølger.

– Ja, bølger blir det men jeg har inntrykk av at Pihl ønsker seg en økonomisk tsunami. Tror du det kan lykkes?

Rupert kikket på sin nøkterne kollega.

– Ærlig talt, jeg vet ikke.

– Men det ville vært innmari spennende å få en ny økonomisk verdensordning, sa Rupert. Han benyttet med vilje en av frasene fra den økonomiske elitens vokabular.

– Ja, jøss. Jeg kunne gjerne deltatt i bryderiet med å etablere en mer rettferdig måte å drive handel på. Fortjenesten for kloden ville jo bli enorm, svarte Svanøe.

– Og alle krefter som i stedet kunne bli benyttet til positivt arbeide. Men du, vi må opp igjen. Pliktene kaller.

– Du har rett. Svanøe reiste seg og så på klokken. – Halv ett, sa han. Snart tid for action.

Presis klokken 14.00 norsk tid byttet Markus Valen ut det originale programmet på serveren i USAs betalingsentral med gruppens modifiserte variant, der valutatransaksjoner på over 100.000 dollar ble regnet feil slik at kommaet ble flyttet en plass mot venstre i utbetalingssummen. Han skalv ørlite på hånden da høyre pekefinger traff enter-knappen.

Erik Skiold sto bøyd over ham og fulgte operasjonen. Gregor Pihl satt i Valens dypeste stol og stappet fornøyd en nyrenset snadde.

– Nå, gutter. Klokken er to, sa han. – Er vi i gang?

– Jepp, svarte Skiold og snudde seg. – Nå har vi virkelig lagt oss ut med haiene. De store sådanne.

– På tide, sa Pihl nøkternt og kastet en slukket fyrstikk i retning spisebordet. – Hvis dette her ikke skaper bølger, vet jeg ikke.

– Det kan jo være at de store valutahaiene ikke er interessert i å

skape noen blest om sine egne transaksjoner. I så fall blir det neppe noen bølger.

– Hva med transaksjoner mellom de store bankene? De vil vel også bli rammet av dette?

Det var Valen som spurte.

– Det er klart. Pihl pattet på snadden. – Ikke meg i mot. Bankene har bare godt av å smake sin egen medisin.

Han avbrøt seg selv. – Kanskje du skulle skru av computeren nå, Markus?

Valen bøyde seg over monitoren igjen. Etter kort tid ble skjermen mørk.

– Hva bankene gjelder, fortsatte Pihl, – kunne vi jo høre med Geir. Han vet jo mer om slikt. For øvrig tror jeg den hvite valutahandelen i bankenes regi er minimal i forhold til de enorme summene som omsettes i svart valutahandel. Har dere hørt om Tobin? Spurte han ut i luften. De andre så på ham.

– James Tobin var en amerikansk økonom som tidlig ble oppmerksom på hvordan store valutakjøp kunne slå bena under frynsete økonomier. Det har vi jo sett eksempler på i den senere tid, særlig i Østen. Tobin innså at selv om profitten er liten i utgangspunktet, vil store volum gjøre handelen lønnsom. Og jeg mener store! Hvis du tjener en krone på å kjøpe 1000 svenske kroner, er ikke det noen god butikk. Men handelen er like rask og grei om du kjøper en milliard svenske kroner. Og da tjener du en million! Det er mer interessant. Det eneste som kreves er større kapital å handle med.

– Tobins tanke var å gjøre dette mindre lønnsomt ved å skattlegge transaksjoner med valuta. På den måten tar du vekk mesteparten av gevinsten og det blir langt mindre interessant å spekulere. Denne skatten kunne igjen investeres for eksempel i infrastruktur i Afrika, eller brønnboring i Asia. Tobin var en glitrende økonom. Han fikk nobelprisen i 1981, tilføyde Pihl.

– Men hvem har slike midler liggende, sa Skiold. – Ikke jeg!

– Flere enn du tror, sa Pihl. – Og i tillegg kommer alle de utro tjenerne i bank, finans og meglervirksomhet. De låner av sine oppdragsgivere, spekulerer på børsen og betaler tilbake før arbeidsdagen er omme. Gevinsten finner veien til en eller annen diskret konto i Schweitz.

– Du mener Sveits, spurte Valen.

– Det heter Schweitz i disse miljøene, smilte Pihl.

Klokken tre byttet Valen tilbake til originalprogrammet, lagret kopien på en cd, skrudde maskinen av og koblet den fra.

Det gikk som Skiold hadde spådd: Intet å høre fra valutahaiene. De holdt lav profil og utgiftsførte tapet i sine kunstferdige regnskaper. Men de store meglerhusene var aldeles fra seg. Hvordan skulle de kunne beholde sine kunder og kurtasjer om transaksjonene ble behandlet slik?

Og alle klagenes havnet hos den amerikanske betalingsentralen. Det var der feilen hadde skjedd og dit kom store søksmål i løpet av kort tid. Nå viste det seg at selskapet var godt dekket mot datafeil hos sitt forsikringsselskap så i de første dagene gikk kravene rundt i ansvarskarusellen. Samtidig ble det naturligvis avdekket at nettsiden for valutahandel var blitt hacket og datadetektiver fikk tastaturene fulle i de nærmeste månedene.

Det viste seg at Markus Valen kunne sine ting. Hackingen hadde foregått via så mange forskjellige maskiner og servere at etterforskningen snart rant ut i cyberspace. Men for nyhetsbyråene og all verdens medier ble dette en kilde til endeløse artikler, kronikker, ledere og leserbrev. En interesseorganisasjon mot databankvirksomhet ble stiftet i Oregon men raskt stemplet som bakstreversk og Amish-dominert.

Men over hele verden opplevde man en forbigående nedgang i bruken av nettbank. Selv bankkortene fikk et lite hvileskjær før bruken igjen steg, og nå til nye høyder.

Og dollaren fortsatte å falle. I løpet av sommeren gikk euroen forbi og lå nå en langside foran. Man så tilløp til et krakk i eiendomsmarkedet i USA. Mange amerikanere måtte selge husene sine til spottspris og den nyansatte sentralbanksjefen gjorde hva han kunne for å kvalifisere seg til landslaget i roing.

Både Rupert og Svanøe hadde stort tilfang av finansrelaterte nyheter gjennom den kjølige våren. Selv Pihl var fornøyd. Han satt på sin overbygde veranda og leste økonominyheter, bare avbrutt av traktningen av ferske tekanner, noen få glass portvin og i blant et besøk av Erik Skiold eller av Rupert.

I slutten av mai samlet gruppen seg til nye fremstøt. Samtidig lanserte den islandske gruppen «Vulkan» singelen «Designer Dreams». Rupert fikk tyve eksemplarer i posten.

Tolvte kapittel

– Tar du med tekannen, Rupert, sa Pihl. Han balanserte et brett med ost og kjeks ut på verandaen på Holtet. Der ute satt Olle Swärd, Markus Valen, Geir Haldorsson og Erik Skiold. En fin sommerhimmel strakte seg ut over dem. Swärd sneipet en Prince og la hodet tilbake i Pihls mest komfortable verandastol. – Nå er det godt å være menneske, sa han stille.

– Ta i mot, svarte Pihl smilende og satte brettet ned foran ham.

– Deilig, sa Swärd og akte seg opp igjen.

Pihl og Rupert satte seg ned på benken som gikk langs hele veggen. Pihl fant frem et brev fra innerlommen. – Nå skal dere høre.

Han satte på seg brillene og kremtet lett.

Hr. Gregor Pihl, Oslo.

Vi har sett konsekvensene av deres aksjoner mot nettbank-systemene og er villige

til å forhandle. Om dere ikke vil delta i forhandlingene, vil vi se oss nødt til å anmelde gruppen for økonomisk kriminalitet og datainnbrudd.

Med hilsen

Björn Agnarsson

DSB

Det ble stille noen sekunder.

– Men hvordan kan de være så sikre på at det er oss?

Det var Valen som spurte.

– Det er de nok ikke, svarte Pihl, – men de er nervøse og det er bra.

Skal vi møte dem?

– Ikke uten å ha planlagt grundig, svarte Skiold. – Har han satt noen tidsfrist?

– Ikke i dette brevet.

– Da har vi noe tid. Ja, jeg synes vi skal ta mot denne invitasjonen selv om den kommer fra den andre siden. Hva sier dere andre?

Skiold så seg rundt.

Markus Valen så tvilende ut, men sa ingenting. Haldorsson nikket. Svensken nikket også og snudde seg til Rupert.

– Et møte kan vel ikke skade, begynte Rupert.

Han ble plutselig svært opptatt med å skjenke te.

– Da sier vi det, sa Pihl. – Det skal bli moro å se hva slags kort vi egentlig sitter med. For å finne ut det må vi ha en motspiller. Her er det en.

Han smilte svakt og lukket øynene.

Det var stille i møterommet i DSB. For stille. Björn Agnarsson så seg rundt. Ikke mulig å møte et eneste blikk. Alle satt tilsynelatende opptatt med sitt, fingret med et notat, skrudde av en mobil, eller leste gjennom agendaen for dagens samtale. Stillhet.

Agnarsson kremtet.

– Som dere ser har jeg sendt et brev til Gregor Pihl, begynte han. – Han har gått med på å møte oss. Grunnen til at jeg har samlet dere her, er å få planlagt dette møtet grundig. Pihl må forstå at han ikke kan legge seg ut med oss. Denne lille geriljaorganisasjonen hans må stoppes. Dessuten må vi får tak i noen som kan erstatte Broch og Iversen. Denne gruppen må holdes under oppsyn. Og helst mer profesjonelt enn hva Iversen greide!

Det var Anders Helldén som grep ordet etter en liten pause.

– Hvor befinner Iversen og Broch seg nå, spurte han.

– De er gått under jorden i Nord-Sverige. Det spiller for øvrig ingen rolle.

Agnarsson var krass i tonen.

– Kan vi ikke bare uskadeliggjøre denne Pihl for godt, fortsatte Helldén.

– Det er ikke bare han, forklarte Agnarsson. – Rundt seg har han en liten gruppe med journalister, økonomer og datafolk. De er rett og slett vanskelige å ramme. Dessuten er det mye som tyder på at de har ekstern hjelp. Dette stuntet mot USA har de ikke klart å lande på egen hånd. Det er jeg ganske sikker på.

– Vet du hvem?

Det var Johan Kross som plutselig så opp. Det skarpe blikket hans fokuserte Agnarsson.

– Dessverre, ellers ville jeg nok tatt affære for lengst. Men dette er fåfengt å diskutere. Nå må vi legge en god slagplan for hvordan vi skal møte Hr. Pihl, hva vi skal si, hva vi ikke skal si og hvordan vi får avvæpnet og nøytralisert dem. Vi kan ikke risikere at de plutselig gjør almuen oppmerksom på spillet. Det ville forskyve planene og jeg vet om flere som ikke ville like det særlig godt. Altså: Hva gjør vi?

Björn Agnarsson gliste for seg selv da han noen timer senere satt inne på sitt eget romslige kontor og skrev brev til Pihl. Nå kunne de endelig levere et ultimatum som Pihls gruppe neppe klarte å komme seg

unna. Han hadde stengt døren ut i gangen for ikke å bli forstyrret. Det var tross alt ikke dette arbeidet han var satt til å gjøre men han følte seg personlig angrepet av denne frekke lille aksjonsgruppen i Oslo. Ergo skrev han brevet selv.

Hr. Gregor Pihl, Oslo.

Takk for utvist interesse for å samtale om denne saken.

Vi har gleden av å invitere Dem til DSBs lokaler i Oslo førstkommande fredag kl. 10.00. Vi vil da ha gleden av å legge frem for Dem utkast til en avtale som vil falle meget heldig ut for Deres vedkommende.

Med hilsen

Björn Agnarsson

DSB

Agnarsson printet ut brevet og la det i en ferdigadressert konvolutt. Så! Nå ville han sannsynligvis være kvitt denne uforutsigbare jokeren en gang for alle. Han så opp. Utenfor kontoret sto Anders Helldén og trippet. Agnarsson vinket ham inn.

– Tror du det rekker? Dette er en underlig gjeng.

Helldén så usikker ut.

– Satan heller, Anders. Klart det rekker! Om ikke det gjør det, øker vi beløpet. Det er lett å skrive det av, det vet du.

– Jo, jo.

Helldén nølte. – Men er du sikker på at disse menneskene vil slå seg til ro med penger?

– Slå seg til ro? I all verden! Klart de gjør. De får jo her en mulighet til å være økonomisk uavhengige resten av livet og vel så det!

– Ja, jeg vet. Men lar de seg kjøpe?

– Alle lar seg kjøpe. Alle har en pris. Den kan vi diskutere. Så casher vi ut summen og er kvitt dem. For evig! Jøss, det skal bli deilig.

– Enig. Men jeg tenkte at en gruppe mennesker med slike teorier som disse folkene har, kan jo rett og slett ha helt andre verdier.

– Det finnes ikke andre verdier enn penger, Anders. Nå må du slutte å bekymre deg.

Agnarsson viftet ham ut og lukket døren igjen. Det var da pokker at selv hans nærmeste medarbeidere skulle få anføtelser. Her var det om å gjøre ikke å miste målet av syne.

Vi kan ikke la oss distrahere nå, tenkte han for seg selv. «Andre verdier» du liksom!

Trettende kapittel

– Jeg vet ikke hva de mener med dette.

Pihl slo ut med pipemunnstykket og ristet på hodet. – Vil de kjøpe oss eller hva?

Erik Skiold la ned det korte brevet fra DSB og møtte Pihls blikk.

– Det skulle ikke forundre meg. Det er en måte å få motstandere til å tie på som de har gode erfaringer med. Jeg tror ikke denne gjengen vøler penger, for å si det sånn.

– Nei, de trykker dem jo selv, klukket Pihl.

– Kanskje vi bør ha noen trumf på hånden, slik at vi kan overraske dem. Skal vi gjøre klart et nytt stunt? Vi kunne begrense det til å gjelde transaksjoner hos DSB.

Pihl så opp på kameraten. – Glimrende! Har vi tilgang til DSBs nettsider? Kan Valen gjøre noe der?

– Helt sikkert, svarte Skiold. – DSB har sine konti med egne nummerserier. Det kan være det tar litt tid, men det burde være enkelt å rette et slag kun mot de overføringene som går inn hos DSB.

– Jepp!

Pihl lyste opp. – Sett i gang!

– Jeg ringer først Geir. Han kan sikkert finne ut hvilke konti som

hører hjemme hos DSB. Deretter får vi Valen til å legge inn en endring som rammer DSB fra klokken halv elleve fredag. Du kan bare sende ham en sms fra møtet dersom de ikke vil høre på det andre øret.

– Da har vi vår egen trumf. Riktignok vil dette bekrefte deres mistanker til vår lille gruppe. Men den er nok sterk fra før. Jeg tror ikke vi har noe å tape. Tror du?

Skiold ristet på hodet. Han slo Geirs nummer.

Deretter ringte de Valen. Han var øyeblikkelig fyr og flamme. Samme ettermiddag fikk de oversendt alle DSBs kontonumre, og Skiold og Valen satte i gang med programmeringsarbeidet.

Pihl var trimmet og nypusset da han entret møterommet i DSB. På innstendig oppfordring fra Rupert og Geir hadde han byttet ut den gamle frakken med en mer moderne kappe. Under den hadde han en av sine svært få dresser. «Ellers vil de ikke snakke med deg en gang,» hadde Geir hvisket.

Han håndhilste på Agnarsson, som han kjente igjen fra møtet i departementet sist. Et par andre fjes dukket opp: Anders Helldén nikket avmålt. Johan Kross reiste seg halvt fra stolen og møtte blikket hans prøvende. Pihl boret blikket sitt inn i hans. Den andre så ned.

Etter noen innledende fraser kremtet Agnarsson og bladde litt i papirene han hadde foran seg.

– Virksomheten i deres lille gruppe har gitt oss uventede problemer ved flere anledninger. Jeg skal ikke komme inn på hva stuntene har kostet oss, men derimot dvele litt ved begrepet tillit. Våre kunder stoler på oss, Pihl. Vi har ikke anledning til at noen krefter utenfra blander seg i dette velfunderte tillitsforholdet. Jeg skal heller ikke stikke under en stol at vi har rikelig med ressurser til å uskadeliggjøre dere en gang for alle om det blir nødvendig. Men nå er det en gang slik at vi gjerne vil ha et godt forhold til alle våre forbindelser.

Han tok av seg brillene og pusset dem.

– For å vise vår sjenerøsitet, vil vi gjerne tilby alle medlemmer av deres lille gruppe en årlig ytelse, diskret overført til en konto dere velger. Dere vil finne at den er tilstrekkelig til ethvert behov som måtte oppstå hos dere av pekuniær art. Dette som en påskjønnelse for at dere avstår fra å gripe inn i våre transaksjoner.

Han holdt inne. Pihl grep ordet.

– Å, du snakker om penger? Til oss? Nei, det trenger vi ikke. Vi har rikelig, faktisk mer enn jeg kan tenke meg vi klarer å bruke. Det er kanskje bedre at jeg fremstiller mitt tilbud?

Pihl så seg rundt. De tre andre satt og måpte.

– Jeg går ut fra at du har tatt vare på intensjonene fra sist om å etablere en ny, selvstendig valuta, bakkett opp av reelle verdier. En valuta som i kraft av sin unike stilling raskt vil kunne ut alle andre fiktive verdimåleenheter. Jeg foreslår at dere tar frem igjen papirene fra den gangen, leser dem litt bedre gjennom og går i samarbeid med de nordiske finansinstitusjonene for å etablere en rettferdig enhet for varekjøp og bytte av tjenester. Enhver annen aksjon fra dere vil medføre store tap for banken deres og på sikt svekke tilliten hos deres såkalte kunder. Nå?

Pihl hadde reist seg. Han famlet i lommen etter pipehodet, men den hadde han på oppfordring fra Rupert lagt igjen på Ekeberg. Han grep i stedet et glass med mineralvann som var blitt skjenket opp foran ham og satte seg tungt ned igjen.

De tre andre vekslet blikk. Det ble Agnarsson som førte ordet for dem.

– Jeg tror både finansministeren og de andre som var til stede sist fikk et klart og korrekt bilde av vårt syn på dine luftige planer om en ny økonomi. Den saken er utdebattert fra vår side. At du truer oss med tap av verdier og tillit er en svært alvorlig sak og truslene vil bli fulgt nøye fra vår side...

Han holdt inne. Pihl hadde plukket opp en mobil fra lommen. Han kikket på klokken og sendte en ferdigredigert melding til Valen.

– Da tror jeg dessverre ikke vi kommer noe lenger. Takk for meg.

Pihl pakket sakene sine og ruslet stille ut. På veien møtte han et par unge kontorister som løp i retning møterommet med dataautskrifter flagrende som stripete frakkeskjøter. Pihl klukket for seg selv.

Det gikk ikke noen penger inn på DSBs konti i løpet av en halv time denne fredags formiddagen. Hele 30 minutter uten innbetalinger. Og det hos Skandinavias største bank. Det var nesten ikke til å tro. Helledén, Kross og Agnarsson ble sittende på møterommet mye av dagen. Funksjonærer og teknikere kom og gikk, men ingen greide å rette opp feilen. Klokken elleve fungerte alt som det skulle igjen. Agnarsson raste, men til liten nytte.

På Valens kontor sto stemningen i taket. Da Pihl refererte sitt svar på forsøket om å kjøpe taushet, måtte Skiold ta av seg brillene og pusse dem. Valen dunket Pihl i ryggen og sa gang på gang: – Vi lurte dem igjen!

Selv var Pihl mer nøktern. – Det er fullt mulig å vinne et slag, men likevel tape krigen, mumlet han for seg selv da han hadde fått fyr på snadden.

Utover ettermiddagen kom også Swärd, Rupert og Svanøe. Valen tilberedte couscous og Rupert fløy på polet. Det ble noen glass.

Nærmere midnatt var stemningen høy på det lille kontoret. Pihl henvendte seg til Valen:

– Hva er sjansen for at endringene spores til din computer?

– Minimale, mente Valen. – De vet at det var oss, men de kan ikke bevise det. Er ikke det ganske fornøyetlig, smilte han og åpnet en ny vinflaske.

– Jo, på et vis.

Pihl så drømmende ut i rommet. – Men de kommer til å ta hevn. Jeg lurer på hva som blir deres neste trekk. Hva tror du?

– Ikke peiling, sa Valen sorgløst og fylte glassene. – Skål!

– La oss håpe at de er gått bort fra de vulgære, fysiske aksjonene vi

så tidligere, skjøt Skiold inn. – Når vi kriger med computere, virker det feigt på meg med avliving og kidnapping. Men vi kan nok regne med reaksjoner. Vi trækker på noen usedvanlig ømme tær er jeg redd. Rupert og Swärd stakk hodene sammen borte i en krok av rommet. De holdt på med Valens lille stereoanlegg. Plutselig gjenglød det lille kontoret av «Designer Dreams».

– Er det fest, så er det fest! Fyll glassene!

Rupert var lykkelig.

Fjortende kapittel

Den grå hverdagen meldte seg igjen for fullt. Følgende mandag satt Rupert på kontoret i Aftenposten og lurte på hvor stemningen var blitt av. Han hadde følt seg så usedvanlig oppstemt hos Valen fredag kveld og så var piffen gått ut av ballongen. Nå satt han her igjen. Business as usual. Det var vanskelig å fatte.

Han kikket på monitoren. Der lå utkastet til en ny sak han hadde begynt på. Et av Norges større sykehus hadde fått det for seg at de måtte spare inn flere hundre millioner kroner for å gå i pluss. Underskuddet hadde ballet på seg over en lengre periode.

Rupert funderte for seg selv: Alt skal gå med overskudd. Staten, og alle dens underbruk: veier, skoler, sykehus, eldresentre, barnehager. Men det var ingen som satte opp et regnestykke for kloden som visse- lig hadde hatt røde tall i det store regnskapet i årevis. Det var da pus- sig!

Han tenkte på noe han hadde lest om postverket: hvor mye bedre det hadde fungert den gangen det ikke var krav om plussregnskap. Kort sagt den gangen postverket skulle gå med posten og ikke med overskudd. Der var noe der, men han fikk ikke riktig tak på det.

Han lagret saken og åpnet browseren. Skrev inn www.dsb.se.

Det var som han hadde tenkt: ikke et ord om aksjonen fredag. De

skrev stolte om at plasseringen i hedgefond nå var oppe i 40 milliarder svenske kroner. Det var som om Valens arbeid ikke hadde funnet sted. Og i det store regnskapet spilte nok et slikt lite geriljastunt ingen rolle. Milliarder rullet inn, ufattelige beløp ble flyttet fra en konto til en annen. Den enes død, den annens brød. Og storebror bank førte regnskaper, innkasserte renteinntekter, kjøpte inn kunst og bygget nye palasser i glass og marmor. I kjølvannet lå ruinerte småsparere, ulykkelige entreprenører, uheldige gründere og splittede familier. Banken besto.

Rupert ble avbrutt i funderingene av et pling fra e-postleseren. Det var mail fra Erik Skiold.

Han leste: *Selv om DSB ikke vil vedstå at deres nettbank var ute av funksjon fredag formiddag, finnes det bankkunder som ble rammet av aksjonen. Jeg har truffet en kar som har konto hos dem. Hans kunde sendte ham penger fredag klokken 10.44. Kundens bank har kvittering for at pengene gikk ut og hvilken konto de skulle inn på. Men pengene kom ikke inn, og nå forsøker denne karen å kreve erstatning fra DSB. Selv om DSB har et ansvar her, forsøker de å trenere saken, og de har satt inn sine beste advokater. Kan vi forfølge denne saken? Jeg har kontaktinfo. Erik.*

Dette er stoff for nyhetsredaksjonen, tenkte Rupert og sendte mailen videre til Svanøe.

Svanøe kom tilbake til Rupert allerede samme dag etter lunch. Nyhetsredaktøren hadde avslått hans tilbud om å kjøre en sak på DSB og kravet mot banken. – Vi skal ikke fråtse i andres ulykke. Det er ille nok for en bank å bli utsatt for økonomisk hacking, hadde han sagt.

– Jeg fikk ikke møte øynene hans, tilføyde Svanøe da han snakket med Rupert senere.

Det lå i kortene at denne avgjørelsen var tatt på et annet nivå og at nyhetsredaktøren var nødt til å føye seg.

– Vi har ikke frie hender, var Svanøes avmålte konklusjon.

– Hvor mye av avisens redaksjonelle linje avgjøres utenfor huset, spurte Rupert nysgjerrig.

– Vanskelig å si. Men jeg vet redaktøren har et par steder han ringer når det dukker opp emner som går over en gitt grense. Og dette gjelder ikke bare kirken og kongehuset. Det virker som om andre institusjoner også har sin egendefinerte etiske grense. Den fjerde statsmakt har sine begrensninger.

Svanøe smilte trett.

– Ikke heng med hodet, Finn, sa Rupert, og klasket ham i ryggen. – Vi har andre steder vi kan sette inn kreftene. Bare vent, snart har Pihl og Skiold klekket ut en ny plan!

– Tror du det?

– Hvis ikke får vi finne på et eller annet.

– Har du noe oppe i ermet, Rupert?

– Vent og se! Var Ruperts kryptiske svar.

Alene på kontoret var ikke Rupert riktig så optimistisk. Han tenkte på kreftene de hadde lagt i denne saken det siste året og hvor kort de var kommet. Han tenkte på Sandra og på anslaget mot Erik Skiold. Men så så han for seg Pihls målrettede uttrykk og tankene tok en ny vending.

Han grep fatt i en skriveblokk i skuffen sin og begynte å notere. Jo lenger han holdt på, jo blidere ble han. Da han gikk fra kontoret den dagen begynte han å glede seg til å legge frem forslaget sitt for den lille gruppen. Han håpet de ville ta vel imot ideene hans.

Det var samling hjemme hos Pihl den påfølgende ettermiddagen. Swärd og Valen satt i en krok og diskuterte musikk. Pihl var på kjøkkenet. Rupert fant Skiold alene foran Pihls velfylte bokhylle.

– Finner du noe interessant? Sa Rupert.

– Det er mye lesverdig her. Det triste er at jeg har lest det aller meste.

Skiold smilte.

– Jeg har en idé, begynte Rupert.

Skiold tok av seg brillene og så spørrende på ham.

– Jeg vet ikke om det er mulig, men kunne vi gjøre bankkortene

ugyldige? Altså på en eller annen måte fikse det slik at de ikke virker, over en størst mulig del av kloden samtidig? Jeg har en følelse av at folk ikke vil ta bankspørsmålet alvorlig før det rammer dem selv. De som bankene hittil har rammet er nokså få og stort sett uten ressurser. Men hvis alle, samtidig, ser ulempen ved dagens system, ville ikke det får folk til å begynne å tenke?

– Da ville vi ramme mange uskyldige, Rupert.

– Jeg vet det. Men tror du ikke de tåler det? Jeg mener; det er jo bare snakk om penger...

– Nå låter du som Pihl, klukket Skiold. – Vi lufter det i plenum.

– Hei Gregor, ropte han. – Er teen ferdig?

Pihl brummet noe uforståelig ute fra kjøkkenet, men kom deretter inn med et brett med kopper og en rykende kanne. Samtidig ringte det på døren. Rupert føk ut for å lukke opp. Der sto Haldorsson, ulastelig antrukket som alltid med en velfylt dokumentmappe i hånden.

– Hei, sa han. – Er dere i gang?

– Teen er akkurat servert. Hyggelig at du kunne komme fra, smilte Rupert og lukket ham inn.

Femtende kapittel

– Rupert mener vi burde gjøre handel med kort umulig, sa Skiold da alle hadde blitt skjenket.

Pihl sendte Rupert et av sine dulgte øyekast. Haldorsson så forskrekket opp, og Valen humret for seg selv. Men ingen grep ordet.

– Det er ikke mange årene siden vi måtte gå i banken for å ta ut nødvendig cash, forklarte Rupert seg. – Er det så utenkelig å gjøre det igjen?

– Det er uendelig mer enn håndtering av privat cash som skjer med kort, begynte Haldorsson. – Har du tenkt på konsekvensene?

– For å være ærlig: nei. Det var bare en innskytelse jeg fikk, la Rupert til.

– Kan vi det?

Pihl så interessert på Valen og Haldorsson.

– Kunne være moro å prøve, smilte Valen.

– Vet ikke om jeg ville kalle det moro, begynte Haldorsson. – Men det skulle være mulig. Vil vi?

– Det må vi helt klart ta stiling til først, sa Pihl. – Hvem blir i så fall ofre for en slik aksjon?

– Alle, sa Haldorsson kjapt.

– Nå, ja. Store deler av verdens befolkning har aldri snakket i en telefon. Det er vel tvilsomt om de har Visakort.

Pihl smilte for seg selv og stappet pipa. – Hvem rammer vi da?

– Først og fremst de store fiskene, mente Rupert. – Der de store pengene er.

– Hva med deg?

Pihl så alvorlig på ham. – Klarer du deg uten kortet ditt? Nå?

– Da blir jeg nokså blakk til bankene åpner i morgen og jeg må nok regne med lange køer ved skrankene, men ja, det skulle gå greit! Jeg må innstille meg på å ha mer cash i lommene, men det er vel den største forskjellen.

– Hva med dere andre? Klarer dere å leve uten kort?

– Klart vi klarer, sa Valen. – Det gjelder bare å omstille seg. «Alt er en overgang, sa reven».

– Da synes jeg vi burde se på det. Kan du få med deg Erik og Geir og se på mulighetene til å sperre alle kort for transaksjoner så samles vi igjen når mulighetene foreligger. Vil noen ha mer te?

– Det dreier seg jo kun om enere og nuller, sa Valen da planleggingen var i gang. – Vel, nå kutter vi enerne i enkelte ledd. Da står vi tilbake med null. Niks.

Haldorsson og Skiold vekslet blikk.

På veien innover i bankenes sentrale nettsider, hvor Valen for øvrig var godt kjent, viste det seg at jo lenger inn man kom, jo flere instanser ble berørt. Tidligere hadde de tre jobbet hver for seg og mest med den norske og amerikanske BBS. Nå gikk de sammen dypere inn i materien. Fantes det felles software som styrte internasjonalt bankvesen? Og var det i så fall mulig å gjøre noe med den?

En stund var de usikre på hvor støtet skulle settes inn. Skulle man gå til angrep på bankens software eller ville det være nok å gjøre en liten endring som påvirket minibanker og terminaler? Det er tre systemer: ett som leser en magnetstripe på kortene og ett som direkte leser den lille elektroniske chipen som sitter på de fleste kort. Dessuten måtte de se på nettbetaling hvor kortet ikke ble lest, men hvor kortnummeret ble brukt som legitimasjon.

– Dette er for tungvint, mente Skiold. – Det må da være en fellesnevner som omfatter alle disse tre måtene å lese et kort på?

Ergo kastet de seg på ny inn i bankenes systemer. Hva skjedde når informasjonen om kortet og transaksjonen nådde banken? Etter noen dagers forskning, kom Haldorsson med en løsning.

– Det ser påfallende enkelt ut, sa han. – Og jeg vet ikke om mine beregninger stemmer.

Han la frem noen utskrifter som Valen og Skiold studerte med interesse. Etter en stund kikket Skiold opp med et nysgjerrig blikk.

– Ja, og så har jeg på egen hånd gjort disse beregningene, fortsatte Haldorsson. Opp av lommen halte han noen løse ark med utregninger og grafer i sort tusj. Han la dem sammen med de andre arkene.

– Faen, du er genial, mente Valen etter kort tid. – Dette kommer til å lamme hele butikken. Ring Pihl!

Først da begynte den store diskusjonen hvor etikk og moral kom opp i full bredde. Det viste seg at flere enn Haldorsson hadde anfektelser mot å sette i gang et prosjekt som rammet menigmann like mye som bankene og haiene. Det gikk flere kanner med te uten at noen enighet ble oppnådd.

– Kan vi ikke varsle folk i god tid?

Rupert fikk et innfall. – Hvis folk får vite om dette på forhånd, kan de ta ut cash av banken og gjøre unna de transaksjonene de må. På den måten får de en mykere overgang til et liv uten kort.

– Det ville hjelpe, medga Pihl. – Hva tror dere andre?

– Liten tvil om at slik informasjon vil havne på førstesidene over hele fjøla, reflekterte Valen. – Men kan vi dra det i land uten å offentliggjøre vår rolle?

– Er det så farlig, mente Pihl. – Det er dette jeg bruker livet mitt på. Jeg har ikke så mye i mot at andre får greie på det.

– Nei, men for de som har en yrkeskarriere å pleie, tenkte jeg. Det er vel ikke så lett å få jobb, når du har en fortid som digital hvitsnippgangster.

– Er det det vi er? Pihl humret.

– Da får i tilfelle du fronte operasjonen, mens vi andre ligger lavt. Er det en løsning?

Valen så seg rundt.

Olle Swärd fisket en Prince opp av lommen, tente, og så på de andre.

– Gregor kan ikke gjøre dette uten å risikere en samfunnsstraff. Det er klart at mange vil se dømt den som gjør et slikt stunt mot «den helige forretning». Han risikerer fengsel, kanskje resten av livet. Nei, vi må prøve å gjøre dette uten å avsløre vår identitet. For øvrig liker jeg Ruperts idé om å varsle. Det må da være mulig å si fra om dette i forkant. Hva om vi i første gang setter dette i verk en enkelt dag. Så åpner vi for vanlig handel igjen. Deretter offentliggjør vi planene om å stenge kortbruken på lengre sikt. Da vet folk at det ikke er tomme trusler vi kommer med.

– Men vi må regne med at det ligger klare alternative metoder for kortbruk rundt om kring, sa Haldorsson.

– Det er klart. Men det vil ta tid å få nye rutiner på plass. Den tiden kan vi benytte til å informere. Trolig at avsløringer omkring banker og

betalingssystemer får gode oppslag etter en slik opplevelse.

Swärd så seg rundt.

– Hva mener du, Geir – er bankene klare med alternative kortsystemer?

Haldorsson ristet umerkelig på hodet. – Det vil ta sin tid, sa han lavt.

Sekstende kapittel

Rupert møtte på jobb i Aftenposten dagen etter med en underlig følelse. Han visste at det de nå hadde satt i gang, ville få store oppslag i avisene og at han, som medarbeider i økonomiavdelingen, ville få hendene fulle med å skrive om konsekvensene av aksjonen. «Dette må jeg takle profesjonelt,» sa han til seg selv, da han satte seg ved pulten sin med en varm kopp kaffe. Utenfor var det sommervær.

Finn Svanøe var tydeligvis blitt informert, for han dukket opp utenfor hos Rupert før lunch. Rupert vinket ham inn.

– Har du snakket med Pihl, spurte Rupert.

– Det var Olle Swärd som ringte meg sent i går. Dæven, dette kommer til å bli litt av en huskestue, hva?

– Det blir rart å sitte her og skrive om det man har vært med på å planlegge, sa Rupert.

– Hvordan skal jeg få til det?

– En måte å gjøre det på, er å være nedgravd i et annet, langsiktig prosjekt som redaksjonsledelsen ikke kan eller vil ta deg av. Da vil dekningen av denne operasjonen bli lagt hos noen andre.

– Mm.

Rupert tenkte. – Er det noen andre hotte saker å gripe tak i nå da?

– Jeg har fått et tips. Det ser ut til at en del kommuner i Nord-Norge har kjøpt aksjer i amerikanske hedgefond for alt de eier og har og mer til. Jeg tror det kommer til å bli en varm potet i månedene

som kommer. Hvis du vil kan jeg sende deg noe underlagsmateriale.

– Høres som en god sak, sa Rupert. – Det vil jeg gjerne titte nærmere på.

Finn nikket og gikk tilbake til desken.

Samtidig satt Valen, Skiold og Haldorsson begravd i det nye prosjektet. Alle beregninger i Haldorssons hypotese måtte prøves gjennom og det var mye å sette seg inn i. Antagelig ville det ta uker før man endelig kunne trykke på knappen for å sette i verk «aksjon null».

Og det dukket opp flere problemer underveis. Geir visste at alle systemer hadde backup, som kunne settes inn på kort varsel dersom noe uforutsett dukket opp i håndteringen av transaksjonene.

– Bare minutter etter at vi har gjort endringene, vil en tidligere versjon av originalprogrammet være på plass. Vi har liten sjanse til at våre endringer vil virke mer enn i svært kort tid, sa han.

Valen kikket opp fra monitoren han jobbet ved.

– Men hva om vi forer computerne ved bankene med et virus som nullstiller alle ordre? Alle kalkuleringer maskinen blir bedt om å gjøre inneholder da samtidig negasjonen av de samme ordrene. Burde ikke det være mulig?

– Livsfarlig virus, mente Skiold. – Tenk deg om det kommer på avveier! Det vil kunne bety total stans i internett om noe slikt kommer i feil hender.

Valen smilte for seg selv.

– Da er vi faktisk i null, sa han for seg selv.

– Men, hør her.

Haldorsson avbrøt diskusjonen.

– Vi har funnet frem til hvor internasjonal handel med kort blir utført. Vi kan hacke den maskinen, men en tidligere versjon av programmet vil raskt være på plass slik at vår innsats ikke blir observert av noen særlig andre enn de som vedlikeholder systemene vi vil ramme. Hva om vi filmer hackingen og legger filmen ut på YouTube? På den måten vil vi få publisert aksjonen over nettet og utallige

brukere vil kunne se hvor sårbare systemene er.

– Glimrende, mente Valen.

– Så kan jeg ta med filmen til Island i neste uke når jeg drar opp til broren min. Der publiserer jeg filmen fra en internettkafé i Reykjavik. På den måten unngår vi at våre maskiner blir oppdaget.

Skiold tenkte seg om en stund. – Ja, det er en idé, medga han.

Med nye krefter kastet de seg over prosjektet. I løpet av noen dager, hadde de gjort klart et nytt design av transaksjonsprogrammet og kjørt grundige tester.

Skiold ringte Pihl. – Vi er klare, sa han. – Kommer du en tur ned til Markus?

Han la på røret, lente seg tilbake og strakte seg så det knaket i ledene.

– Nå, sa Valen. – Kommer han?

– Han er her i løpet av en time, bekreftet Skiold.

Kort tid etter satt de benket rundt Valens møtebord. Haldorsson la frem planene og Pihl nikket ettertenksomt.

– Denne filmingen, sa Pihl. – God idé, men hvordan foregår noe slikt?

– Vi gjør det på enkleste måte, sa Skiold. – Et digitalt videokamera står fokusert fast på monitoren vi jobber ved. Alle programmeringer filmes i sanntid. Deretter tar Geir med filmen til Island og publiserer den fra en offentlig maskin der.

Han avbrøt seg selv. – Du snakket om en internettkafé, Geir. Ville det ikke være smartere å benytte en offentlig maskin? Så slipper kaféverten problemer.

– Klart, sa Haldorsson. – Jeg kan gjøre dette på Reykjaviks offentlige bibliotek. Er det en bra løsning?

– Glimrende, mente Pihl. – Ingen har oversikt over hvem som benytter disse maskinene, selv om ip-adressen er lett å spore. Når kan vi gjøre dette?

– Selve programendringen kan vi foreta i løpet av helgen. Mandag morgen er sannsynligvis endringene opphevet men da har vi alt på film og det skulle ikke forundre meg om det i løpet av helgen har blitt så vidt mye rabalder at vi får en god del presse ut av det. Når da filmen blir lagt ut, vil bråket begynne for alvor. Dette vil gi mange et solid støkk.

Haldorsson smilte bredt. Nå begynte aksjonen å ta en form han var fortrolig med. Dette ville ikke ramme så mange uskyldige, men sentrale bankfunksjoner ville få seg et skudd for baugen. Kanskje ville det være en pådriver for å få opp bevisstheten rundt pengenes karakter.

– Vi legger lyd på filmen, foreslo Pihl. – Kan vi ikke bruke Ruperts sang?

– God idé, sa Skiold. – Et bra lydspor vil gjøre filmen enda mer attraktiv. Men det sier vel noe om hvem som har laget filmen?

– Den sjansen får vi ta, smilte Pihl.

Syttende kapittel

Endringen av transaksjonsprogrammet forløp uten særlige problemer. Valen og Skiold hadde som vanlig gjort et grundig forarbeid. («Dream Team», mente Pihl). Det var Valen som byttet ut programmet med et nytt hvor det var lagt inn en liten feil. Feilen gjorde at alle beløp ble endret til null. På den måten ble utbetalinger og innbetalinger via kort over hele kloden gjort fullstendig maktesløse.

Samtidig sto Skiold og passet et videokamera. De benyttet en spesiell monitor med god oppløsning. På den måten fikk de faktisk filmet hele hendelsen og det uten at det ble vist noe annet enn monitoren. Det var umulig ut fra filmen å se hvor opptaket var gjort. Ved et tilfelle kom Valens venstre hånd med et øyeblikk, men det gjorde bare filmen mer dramatisk. Etter rundt en time var de ferdige og selv om de var temmelig trygge på at programmeringen var kryptert tilstrekke-

lig, var det selvfølgelig en liten sjanse for at noen kunne finne adressen til maskinen hvor arbeidet var gjort.

Rupert fulgte prosjektet fra sidelinjen, og sprang ned i butikken for å handle med kort i det øyeblikk de var ferdige. Han kom raskt opp igjen.

– Det var umulig å foreta transaksjonen, smilte han. – Vi prøvde kortet flere ganger. Heldigvis hadde jeg noe cash, la han til og trakk en stor plate sjokolade opp av jakkelommen. – Jeg spanderer.

Valen føk ut på det lille tekjøkkenet sitt og kokte en kanne espresso. Kort tid etter satt den lille gruppen benket rundt et møtebord med kaffekopper og firkløver.

– Skål, sa Pihl. – Gratulerer, dette var moro!

– Hva tror du om filmen, Erik, spurte Valen.

– Skal vi se gjennom, foreslo Skiold. – Vi kan rigge opp en annen maskin og se filmen her. Da kan jeg samtidig gjøre noen notater i forhold til eventuell redigering og klipping. Det burde ikke være mye, men jeg tar vekk noe av ventetiden, slik at det blir mer «action».

– Fint, sa Pihl, men da vil jeg ha te!

Mandag morgen dro Geir Haldorsson med fly til Reykjavik. Han hadde med seg en cd-rom med hele filmen i redigert stand. Lyd var lagt på, og ved et par anledninger hadde Rupert lest inn noen engelske kommentarer. Stemmen hans var kjørt gjennom en gammel fuzz-boks beregnet på elektriske gitarer. På den måten ble ordene forståelige, men stemmen var helt ugjenkjennelig.

Cd-platen var kamuflert i et Beach Boys-cover sammen med en rekke andre plater i Haldorssons koffert. Men han ble ikke utsatt for noen granskning i tollene. De to tollerne spurte ham på engelsk om han hadde noen varer utover kvoten med seg til Island. Haldorsson løftet plastposen med én flaske whisky og svarte dem på islandsk. De vinket ham gjennom.

Han tok flybussen inn til sentrum klokken 12.30. Kort etter gikk

han inn på biblioteket og satte seg ved en av publikumsmaskinene. Med vante fingre logget han seg inn på YouTube, opprettet en fiktiv bruker og la ut filmen. Det hele var unnagiort på under en time. Etterpå kjøpte han et slips, pakket whiskyflasken pent inn og satte kursen mot brorens leilighet.

På veien ringte han Skiold.

– Da er filmen lagt ut, sa han. – Vi bør nok ikke være de første til å se på den, men jeg tror den får mye oppmerksomhet. Kan ikke Aftenposten skrive litt om filmen og om aksjonen?

– Det er jeg sikker på, sa Skiold. – Jeg skal be Svanøe om å ta seg av det. Eller tror du det er noe for Rupert og økonomiredaksjonen?

Haldorsson hørte at han smilte.

Som ventet tok det ikke mange minuttene før Valens redigerte program var byttet ut med en lagret kopi av originalen og allerede senere samme formiddag var alt tilbake i sitt vanlige gjenge. Likevel følte den lille gruppen at de hadde klart å sette inn et støt der hvor det rammet hardest.

Det var ikke bare Björn Agnarsson som var oppbrakt over denne aksjonen. Møter ble holdt mange steder rundt på kloden og i løpet av kort tid var Agnarsson blitt innkalt til å treffe sine kolleger i London. Han la frem sine mistanker mot Pihl og hans team og fortalte hvilke erfaringer de hadde med påfunn fra den kanten.

Midt under møtet kom en av bankens funksjonærer inn og fortalte hva som lå tilgjengelig på YouTube. Det ble øyeblikkelig satt av tid til en felles visning av filmen. Etterpå var det taust i møterommet inntil Agnarsson brøt stillheten.

– Nå begynner jeg å bli lei av denne geriljavirksomheten. Jeg skjønner at vi ikke kan anmelde Pihl uten bevis, men det må da være andre måter å uskadeliggjøre denne gjengen på?

Delbert Foxx i Bank of England tenkte seg om en stund.

– Du forteller at erfarne aksjonsgrupper tidligere har forsøkt å

kneble disse folkene men at de ikke har lykket. Hva skal til for å stoppe dem for godt?

– Jeg tror rett og slett vi må ramme dem i sentrum for virksomheten og det er denne eldre herren ved navn Gregor Pihl. Uten ham er jeg ganske sikker på at arbeidet stopper.

Agnarsson fortalte om møtene med Pihl og forsøkte å gjengi Pihls ønsker for økonomiens fremtid. Foxx lyttet taust. Han så rundt på sine medarbeidere. Nå måtte noe gjøres.

– Da foreslår jeg at vi i den nærmeste fremtid setter nye folk på denne Pihl slik at vi kan finne et ømt punkt. Om nødvendig må han «forsvinne». Du forstår?

Agnarsson nikket.

Han hadde mye å tenke på da han satt på flyet tilbake til Stockholm.

Attende kapittel

– Vi kan ikke sitte rolig og vente nå, mente Skiold. – Det kommer til å bli en reaksjon og det ganske raskt.

Pihl satte fra seg tekoppen og så på sin gamle venn.

– Selvfølgelig, sa han rolig. – Nå ser de at vi mener alvor og at vi har ressurser til å ramme dem og stoppe dem i perioder og til og med offentliggjøre våre aksjoner. De liker det neppe og vi må regne med at de slår tilbake.

– Jeg er mest bekymret for deg, sa Skiold. – Jeg liker ikke at du bor alene på Ekeberg. Hva om de kommer med noen sluggere for å sette deg ut av spill? De lar seg ikke stoppe med te og piperøyk!

Pihl sukket. – Jeg vet, sa han. – Men jeg har ikke lyst til å la meg fordrive fra mitt hjem. Kommer de, så kommer de.

– Men hva med arbeidet vårt? Uten deg mister vi styringen.

Skiold så bestyrtet på vennen.

– Det overlater jeg til deg, Erik. Jeg er overbevist om at du klarer å

videreføre arbeidet med å knuse bankfyrstene. Vi skylder våre medmennesker såpass.

– Kan du ikke flytte inn hos meg i en periode, bare for sikkerhets skyld?

– Har du plass da, Erik?

– Eller hos Rupert, eller hvor som helst. Bare du ikke er alene.

– Jeg skal tenke på det, sa Pihl. – Men nå må vi videre. Har du noen gode ideer?

Skiold mistet den bekymrete rynken i pannen. Han bøyde seg frem over bordet og senket stemmen. – Jeg tror jeg har det, sa han.

Erik Skiold reiste seg og gikk ut i gangen. Da han kom tilbake til Pihls lune stue, hadde han med seg sin uunnværlige laptop. Han åpnet den og satte seg slik at Pihl kunne se monitoren.

– Det er noe jeg har jobbet med i det siste, men det var først forleden dag jeg skjønnte at vi kan benytte denne ideen. Se her, sa han og slo opp sin egen internettside.

Pihl kikket på monitoren, men kunne ikke se noe spesielt.

– Se når jeg forsøker å klikke på denne linken, sa Skiold. Han førte musen over og klikket. Ingenting skjedde.

– Har siden din sluttet å virke, spurte Pihl bekymret.

Skiold smilte. – Nei. Det som er skjedd her er umulig å oppdage eller spore. Over nettsiden min ligger nå et usynlig vindu. Det er totalt gjennomsiktig, men stopper alle forsøk på klikk eller andre inngrep. I forgårs fant jeg ut at jeg ved en liten modifisering, kan gjøre det mulig å skrive på denne blanke siden.

– Hvordan kan vi benytte oss av denne saken?

– Blanksiden kan knyttes til en hvilken som helst web-adresse. Den legger seg oppå den siden den er knyttet til og hindrer adgang til den. Hvis man redigerer med omhu, kan man skrive hvilket som helst budskap inn på en ledig plass på siden. Vi kan for eksempel legge blanksiden over en nettbank. Brukerne vil oppleve av siden ikke virker. Hvis vi er påpasselige med skrifttype og layout, vil vi kunne skrive på

blanksiden at bankens nettside er nede og da vil det se ut som om det er bankens eget budskap, på deres web.

– Kan denne blanksiden som du kaller den, rett og slett sette andre websider ut av spill?

Pihl glemte å holde fyr i snadden, så overrasket var han av det han hadde sett.

– Mer enn det tror jeg, sa Skiold rolig. – Det virker som om blanksiden avslører nye muligheter hver gang jeg benytter den.

– Kan den plasseres flere steder av gangen, spurte Pihl.

– Den skal bare ha en URL-adresse å koble seg til. Selve siden er bare et program jeg har laget med en enkel html-kode. Den har ubegrensede muligheter.

– Har du fortalt Valen om dette?

– Jeg har spurt ham om litt hjelp i blant under utviklingen av koden, men han kjenner ikke resultatet. Jeg ville snakke med deg først.

Pihl sendte vennen et fort blikk.

– Men hvilke sider kan det være verdt å stoppe på denne måten, spurte Pihl.

– Det er det vi må ta stilling til. Det er vel neppe noen vits å hindre de enkelte bankkunder i å utføre sine betalinger over nettbank. Det er jo ikke dem vi vil ramme. Men hvis vi for eksempel kunne finne ut hvor de store banktransaksjonene foregår... Du snakket en gang om Bank of International Settlements. Etter hva jeg har forstått er dette ikke en bank for vanlige folk, men mer en overordnet banktjeneste for de virkelige store banksammenslutningene.

– Ja, det hadde vært noe å kuppe!

Pihl så drømmende ut i rommet.

– Klar de har sine egne nettsider, fortsatte Skiold. – Hvis vi finner adressen hvor transaksjonene foregår, kan vi legge blanksiden over og sette nettsiden deres ut av spill akkurat når vi ønsker og ingen vil kunne oppdage noe!

– Og hvis de legger ut en kopi som speiler siden?

– Så lokaliserer vi den og legger vår kopi der også. Dette er så enkelt å administrere!

Skiold gned seg i hendene.

– Vi får ta et møte og diskutere dette, konkluderte Pihl. – Kan vi få tak i de andre til i morgen? Jeg vil gjerne lufte dette for Geir og Olle.

– Klart, sa Skiold, og slo av maskinen.

Nittende kapittel

Aftenposten var ikke den eneste avisen som diskuterte angrepet på bankkortene. Både økonomi- og nyhetsredaksjonen hadde spaltene fulle av synspunkter og ekspertuttalelser. De fleste konkluderte med at angrep på nettsider var en betydelig undervurdert risiko og at man måtte gå flere runder for å sikre transaksjoner over nettet. Både den enkelte bankkunde og bankene selv var tjent med å gardere seg bedre mot hacking og aksjoner.

På YouTube gikk videoen sin seiersgang. Den ble langt mer populær enn noen hadde forestilt seg. I alle slags miljøer ble videoen lastet ned og streamet. På denne måten ble også Ruperts tekst «Designer Dreams» en slags kultklassiker. Noen radiohit hadde den aldri blitt. Men det var vanskelig å si om det skyldtes boikott fra plateselskapene og eierne av de store radiostasjonene, eller om folks ører rett og slett ikke var modne for et riff fra fremtiden.

Gregor Pihl gikk av trikken på Holtet og spaserte opp bakkene til sin gamle villa. Han gikk i egne tanker og merket ikke at det fulgte to karer etter ham oppover. Først da han sto og fomlet med nøkkelen, ble han vår at han ikke var alene. En tettbygde kar i mørke klær sto i skyggen ved hjørnet av huset hans. En annen ventet ubevegelig ved porten.

– Kan jeg hjelpe med noe, spurte Pihl vennlig.

– Skulle tro det, ja, sa den nærmeste skikkelsen og trådte frem i lyset.

– Du kan for eksempel bli med oss!

Pihl sto et øyeblikk ubeslutsom. Tankene føk gjennom hodet hans. Sandras ansikt viste seg for ham og han erindret Skiolds bleke fjes på puten i en seng på Ullevål. Nå var det altså hans tur.

– Et øyeblikk, sa han. – Hva er det dere vil?

– Nå er vi lei av geriljavirksomheten deres. Hvis dere ikke kan stoppes med overtalelse og argumentasjon, må vi ty til hardere midler. Nok er nok. Bli med her!

Han grep Pihl i kraven og dro ham ned trappen. Den andre karen åpnet en bildør, og Pihl ble nokså ublidt slengt inn i baksetet. Den fremmede satte seg ved siden av ham mens partneren hans startet bilen. Kort etter var de på vei ned mot byen.

– Kan dere fortelle meg hva dette dreier seg om, begynte Pihl igjen.

– Jeg er sikker på at det er en misforståelse...

– Kutt drittpratet, svarte sidemannen krast. – Vi handler på ordre.

Og vi gjør som avtalt. Det er ikke noe du sier eller gjør som kan endre på det!

Bilen svingte gjennom Gamlebyen og suste ut på hovedveien sørover.

Det begynte å mørkne.

Neste dag oppsøkte Skiold kontoret til Olle Swärd.

– Jeg er litt bekymret, sa han. – I hele dag har jeg forsøkt å ringe Pihl, men han tar ikke telefonen. Har du hørt noe fra ham?

Swärd ristet på hodet. – Skal vi kjøre opp på Ekeberg og sjekke?

Skiold nikket.

Kort tid etterpå var de to vennene på vei inn porten hos Pihl. Det var mørkt inne i huset og døren var låst. Det var ingen tegn på innbrudd eller hærverk, men det var heller ingen tegn til Gregor Pihl.

– Faen, jeg ba ham flytte inn hos meg, men gamlingen er sta! Nå har de fått tak i ham! Helvete!

- Hvem, avbrøt Swärd.
- Lånerne, vel. Jeg har ventet på dette helt siden våre venner fra Holmenkollåsen forsvant. De holder øye med oss skjønner du. Og nå har de fjernet Pihl. Kidnappet ham.
- Dette må vi melde til politiet, sa Swärd oppbrakt. – Kommer du?
- De kjørte i stillhet ned til byen igjen og troppet opp på politihuset på Grønland. Etter et kvarters venting ble de mottatt av en vennlig, striks dame i begynnelsen av 60-årene.
- Vi vil melde fra om en forsvunnet person, sa Skiold utålmodig.
- Fyll ut disse skjemaene, sa damen og langet over en anselig bunke.
- Har dere noe bilde av den forsvunne? Og når ble han borte?
- Jeg så ham i går, sa Skiold mens han bladde i papirbunken. – Vi hadde en avtale til i dag, og nå er han vekk!
- Jeg forstår. Hvor gammel er vedkommende?
- Enogsøtti? Toogsøtti? Noe sånt, svarte Skiold.
- Vel..., politikvinnen dro på det, – en voksen mann kan da bli borte fra hjemmet sitt en natt uten at han er forsvunnet av den grunn, eller hva?
- Swärd grep ordet: – Selvfølgelig kan han det, men du forstår, vi samarbeider ganske nært med den forsvunne og vi skulle ha et viktig møte i dag. Derfor er det påfallende at han er vekk.
- Han tidde litt. Deretter sa han litt lavere: – Vi er engstelig for at han skal bli utsatt for noe kriminelt.
- Kvinnen så opp. – Er det noen grunn til at han skulle få slike problemer? Har han fiender?
- Swärd og Skiold vekslet blikk.
- Det er folk som gjerne ser at det arbeidet han gjør legges på is. Og de har vist seg farlige ved et par anledninger tidligere.
- Hvem snakker vi om?
- Vanskelig å si, svarte Skiold. – Sist vi var utsatt for dem, rømte de. Antagelig til utlandet. Nå er det noen andre som har overtatt, sannsynligvis.

– Overtatt?

Politikvinnen hadde fått en interessert rynke mellom øynene.

– Vi er utsatt for industrispionasje, begynte Swärd. – Konkurrerende virksomheter går ganske langt i å stoppe arbeidet vi driver med.

– Og hva er det?

– Web-programmering, svarte Swärd kort.

– Og det fører til kidnapping?

Kvinnen så mistroisk på dem.

– Det virker sånn, sa Skiold.

To timer senere satt de to vennene på en fortauskafé på Grønland. Swärd hadde fått fyr på en Prince. Skiold satt og rørte i kaffekoppen. Byråkratiet i politihuset hadde tært på kreftene deres. Ingen sa noe på en stund.

Plutselig ringte det i Skiolds lomme. Han fisket opp telefonen og svarte. Lyttet. La telefonen tilbake. Deretter så han på svensken.

– Det var Rupert. Pihls hatt har kommet i posten til kontoret hans i dag. Hva gjør vi?

Swärd ristet på hodet. – Ingen aning, sa han. – Ingen aning.

– Vi må vel i alle fall levere hatten til politiet. Kanskje de kan finne noen spor på den. Hårstrå, DNA-spor, et eller annet.

Svensken nikket.

Skiold ringte tilbake til Rupert og ba ham legge hatten i en plastpose og ta den med til politiet på Grønland. Han fortalte kort at Pihl var vekkt og hva han og Swärd hadde vært gjennom. Deretter la han telefonen tilbake i lommen og ble sittende og se ut i luften.

Tyvende kapittel

Rupert hadde levert den gamle hatten til politiet. Deretter gikk han søvngjengeraktig opp gjennom byen. Han visste ikke hvor han gikk før han var på vei opp Pilestredet. Han krysset gaten og gikk inn i Stensparken ved Fagerborg kirke. Langsomt ruslet han over det mørkegrønne gresset. På toppen fant han en benk han sank ned på. Tankene kvernet sakte rundt i hodet hans.

Sandra.

Og nå Pihl.

Men uansett hvordan han vred og vendte på sakene, var det ingen utvei. Pihl var borte. Han var sikker på det. Da hatten kom, visste han det øyeblikkelig. Tomrommet etter Pihl var ubehagelig å kjenne på. En vegg til var ramlet ut av livet hans.

Han løftet blikket. En ung familie sprang over plenen etter en rufsete hund. Faren lo høyt og svingte en liten jente opp i luften. Rupert iakttok dem i stillhet.

Telefonen hans varslet om en melding. Rupert klikket frem meldingen. Han kjente ikke nummeret til avsenderen. Meldingen sa:

Flytt pengene dine til vår superkonto og få høyere rente. Hilsen NORDEA.

Rupert slettet meldingen og ble sittende en liten stund til. Deretter reiste han seg og gikk sakte ned mot byen for å ta bussen hjem.

Etterord til annen utgave

Denne romanen ble til i perioden 2006-2008. Den er nærmest en reaksjon på mitt resultatløse søk etter et alternativ til den skrudde og skadelige pengeøkonomien som ødelegger planeten vi bor på og gjør oss alle til grådige, egoistiske individer.

Ett år etter at «Gløtt» var ferdig, fant jeg endelig et håndfast alternativ til pengeøkonomien. Jeg kom over teoriene til en gammel amerikaner ved navn Jacque Fresco, som hadde jobbet med økonomi og sam-funnsspørsmål siden 1929.

Fresco har lansert sin idé «ressursbasert økonomi», og denne visjonen har de siste årene fått en rekke tilhengere over hele kloden.

Synd at Gregor Pihl ikke levde til å få innblikk i Frescos ideer, men kjenner jeg Rupert rett (og det gjør jeg), er han i dag engasjert i å spre ideene om en ny økonomisk praksis så godt han kan.

Så for alle dere som har sympati for Pihls mål (selv om dere kanskje ikke er enig i midlene han benyttet); gjør dere kjent med Venus-prosjektet! Her er ressursbasert økonomi satt inn i en sammenheng, og lansert som et alternativ til dagens praksis med penger, renter, klaseskiller, forurensning, nød, fattigdom og krig.

En annen verden er mulig!

Haslum, 19. februar 2010

Jens Magnus